

Giới thiệu Em Hay Cô Ấy

Thể loại:hiện đại, ngược luyến tàn tâm

Cả thể giới đều biết, Cổ Mai Nhân yêu sâu đậm Lưu Hàn Trạch nhiều thế nào, mà người đàn ông này cơ bản chẳng hề để tâm tới cô bởi người anh ta yêu lại là Tư Duệ An.

Motip cũ chuyện tình yêu tôi yêu anh anh yêu cô ta đã quá nhàm chán rồi, Cổ Mai Nhân cô đến lúc tỉnh mộng, chấp nhận buông tay thứ không thuộc về mình, chúc phúc cho đôi nam nữ kia.

Lưu Hàn Trạch tên hỗn đản vô lý này lại không biết nói lý sau khi ly hôn liền đeo bám cô không buông, còn nói cái gì mà tình ngộ, cái gì mà hồi hận, hừ lạnh một tiếng, thành thực xin lỗi, người đi rồi sẽ không quay về nữa.

- Họa Gia

- Gà-

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Lưu Hàn Trạch lấy điện thoại trong túi quần, nhấn nút nghe và mặt âm ỉm bỗng chuyển sang nhú mảy. Khi nghe điện thoại xong nhìn Cổ Mai Nhân nằm trên giường bệnh với ánh mắt phức tạp, chân chừ mấy giây mới mở lời:

"Tiểu An ở nhà mới ngủ một mình không quen, tôi phải qua đó"

Cổ Mai Nhân gất gao bấu chặt ga giường, cười khổ nhìn anh, Tư Duệ An nhanh như vậy đã gọi điện cho anh rồi?

"Cô ấy không còn nhớ nữa biết tự chăm sóc cho mình, Trạch, ở lại với em chi đêm nay thôi..."

"Bệnh tình của cô cũng không nghiêm trọng, bác Trương sẽ chăm sóc cho cô"

Lưu Hàn Trạch, một chút quan tâm anh cho em cũng khó như vậy? Em là vợ anh hay cô ấy?

"Rốt cuộc là em quan trọng hay cô ấy quan trọng...em mới là vợ hợp pháp của anh, cô ta chỉ là tiểu tam có tư cách gì mà anh quan tâm.Cô ta không biết xấu hổ dành chồng người khác, cô ta không xứng..."

Chát

Âm thanh thanh thúy vang lên, Cổ Mai Nhân sờ bên má sưng đỏ, kinh ngạc nhìn Lưu Hàn Trạch, anh cư nhiên lại đánh cô vì người phụ nữ kia. Trước giờ dù anh luôn đối xử lạnh nhạt với cô cũng chưa từng ra tay đánh cô. Ha ha, Cổ Mai Nhân cô như thế nào lại có kết cục này, cô...thật sự thua rồi...

"Cô nói cô ấy không xứng, vậy cô xứng sao, nếu không phải lúc trước cô cứu tôi trong vụ hỏa hoạn đó, một cái liếc mắt tôi cũng không muốn cho cô, Cổ Mai Nhân cô cho là vợ của tôi thì ăn nói ngông cuồng như vậy, cô so với Tiểu An cái gì cũng không bằng"

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đúng vậy, Cổ Mai Nhân cô cái gì cũng không bằng Tư Duệ An, thứ cô ta hơn cô chẳng phải là trái tim của người đàn ông này không phải sao? Nước mắt chảy xuống, tan nát cõi lòng, Cổ Mai Nhân bỗng từ trong bi thương ngược đời mắt vô hồn kia nhìn Lưu Hàn Trạch, môi khô khốc hé mở:

"Lưu tiên sinh, ly hôn đi"

Bao nhiêu năm theo đuổi người đàn ông này, hy sinh vì anh ta nhiều như vậy, còn muốn cùng anh ta sắm vai một đôi uyên ương hạnh phúc đến đầu bạc răng long, kết quả là cô không đủ kiên trì nữa, không đủ nhẫn nại chờ anh đáp lại tình cảm của cô nữa...

"Ly hôn? Cô cho là cô ép tôi kết hôn thì kết hôn, không muốn nữa thì ly hôn sao? Cô tính kể đưa tôi và mẹ tôi vào trông còn ra vẻ uất ức cái gì?"

Lưu Hàn Trạch nghe được 2 từ "ly hôn" phát ra từ miệng liền ngạc nhiên cùng tức giận. Nếu năm xưa không phải cô ta cứu anh khỏi vụ hỏa hoạn 4 năm trước, mẹ anh sao có thể nhìn trộm cô ta? Anh cảm thấy cảm kích Cổ Mai Nhân nhưng không có nghĩa là cô ta dùng hôn nhân để chia cắt anh và Tư Duệ An. Có thể lợi dụng nắm bắt được sự yêu thương tin tưởng của mẹ anh, con người cô ta không hề thanh thuần như bên ngoài. Nghĩ đến đây Lưu Hàn Trạch nhếch môi bạc, hay là năm xưa cô ta tính kế muốn lấy lòng anh nên dựng lên vụ hỏa hoạn đó đi?

"Từ trước đến giờ anh luôn nghĩ về tôi như vậy... Trong cuộc hôn nhân này, nếu đã không cảm thấy hạnh phúc thì nên buông tay, chúc phúc cho đôi phương không phải sao?"

Cổ Mai Nhân cười nhạt, tình yêu của tôi đối lại một câu "tính kế" có phải rất buồn cười không? Haha cô muốn rống lên với Lưu Hàn Trạch sao anh không chịu hiểu em yêu anh nhiều thế nào, nhưng lời muốn nói lại nuốt ngược vào trong...

"Ly hôn không phải một mình cô muốn là thực hiện được, cô đặt mẹ tôi đi nơi nào rồi?"

Ý của cô ấy là cô ấy không cảm thấy hạnh phúc, là đau khổ sao? Đạt được mục đích rồi, sao lại thấy đau khổ. Đột nhiên tim Lưu Hàn Trạch nhói lên một hồi, anh đang nghĩ gì thế, không được thương xót người phụ nữ này, tuyệt đối không.

"Tôi sẽ giải thích với mẹ, mẹ sẽ không..."

"Bất luận thế nào tôi cũng sẽ không đồng ý ly hôn"

Lưu Hàn Trạch không muốn nghe những lời tiếp theo của Cố Mai Nhân liền trực tiếp gạt qua một bên không cho cô nói thêm gì. Người phụ nữ này sắp xếp chuẩn bị chuyện ly hôn rồi sao? Là muốn nhanh hoàn tất ly hôn?

Nói rồi, Lưu Hàn Trạch đi ra ngoài không quên đóng mạnh cửa lại. Khi cánh cửa đóng lại, Cố Mai Nhân mới bật lên tiếng nức nở, nước mắt sớm đã không kìm được, nhem nhuốc hết cả khuôn mặt, cô đã muốn ly hôn, thành toàn cho anh và Tư Duệ An, anh còn muốn thế nào nữa?

Tiếng khóc bị thương ai oán nức nở từng hồi, thể lương đến tê tâm liệt phế mà ngoài kia, còn có một người phóng xe vun vút trong màn đêm, tâm tư hỗn loạn, chỉ biết lái xe về phía trước, không hề có đích đến nào...

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau tối hôm đó, Lưu Hàn Trạch cũng không về nhà, không một cuộc điện thoại cũng không một tin nhắn, cứ thế rời khỏi. Cứ năm ngày liên tiếp như thế, trong căn nhà cô quạnh này cũng chỉ có Cố Mai Nhân và bác Trương. Cố Mai Nhân sau tối đó không hề nhắc đến bà từ ""Lưu Hàn Trạch" nữa, năm ngày này không có anh, cô không cảm thấy đau khổ hay nhung nhớ, chỉ có thanh tịnh.

Cố Mai Nhân đã quyết tâm rồi, thứ không dành cho mình có nắm chặt thế nào cũng không mãi mãi là của mình. Lưu Hàn Trạch không yêu cô, dù cô có bỏ ra bao nhiêu năm theo đuổi vẫn thế, có hy sinh thế nào cũng vẫn thế, không yêu vẫn là không yêu. Vậy thì nên trực tiếp cắt bỏ hy vọng, tránh cho tâm mình đỡ khổ...nhưng mà có sao...lòng cô lại nhói đau thế này?

Cố Mai Nhân năm ngày này đều cắm rỗ trong phòng sách đọc tiểu thuyết, cố gắng quên đi những chuyện trước kia. Tay vừa lật đến trang đầu tiên của cuốn tiểu thuyết thứ 4 mà cô đọc trong mấy ngày nay, thì điện thoại vang lên hồi chuông quen thuộc. Bản nhạc chuông là bài hát cô yêu thích nhất nhưng cô chỉ cài đặt nhạc chuông một một người duy nhất, chính là người mà cô yêu nhất. Nhìn dòng chữ hiển thị "chồng" tim cô thắt lại, sau này còn có thể gọi là chồng nữa sao? Chân chừ mấy giây, cô nhấn nút nghe. Bên tai vẫn là giọng nói âm trầm đó:

"Mấy ngày dưỡng bệnh, giờ đã khỏe chưa?"

"Có chuyện gì không?" Cố Mai Nhân cứ ngỡ như mình đang mơ, Lưu Hàn Trạch là đang quan tâm cô?

"7h tối nay chuẩn bị một chút, cùng tôi tới nhà mẹ ăn tối" Lần đầu tiên bị Cố Mai Nhân bỏ lơ, Lưu Hàn Trạch dâng lên một cổ mắt mát.

"Ừm...nếu không có việc gì nữa tôi cúp máy đây"

"Ừ, giữ gìn sức khỏe, tối tôi sẽ tới đón cô"

Nhanh chóng cúp máy, Cố Mai Nhân bỗng chốc ngẩn ngơ, cuốn tiểu thuyết vừa rồi còn hào hứng muốn đọc giờ tự nhiên không hứng thú nữa. Lưu Hàn Trạch đột nhiên lại quan tâm đến sức khỏe của cô làm cô nhất thời vẫn chưa nghĩ ra. Hít một hơi thật sâu, nhất định không được động lòng, không được để tam tới anh nữa.

Ngồi trong xe, Lưu Hàn Trạch đang lái xe,, thỉnh thoảng lại nhìn sang Cố Mai Nhân, mà cô vẫn giữ nguyên tư thế nhìn ra cửa sổ, không hề nhúc nhích. Anh nhìn Cố Mai Nhân để ý thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, hình như cô gầy đi rồi? Bầu không khí trong xe càng lúc càng bức bách, Lưu Hàn Trạch lúc trước vẫn quen với việc Cố Mai Nhân luyên thuyên trò chuyện, giờ cô im lặng như vậy, anh cảm thấy ngột ngạt, Lưu Hàn Trạch đột nhiên mở miệng mà sau khi nói xong lại hối hận vô cùng.

"Cô...không có gì để nói sao?"

"Hà..."Cố Mai Nhân đang tập trung nhìn cửa sổ nghe xong câu hỏi của anh liền ngạc nhiên, Lưu Hàn Trạch muốn cô nói gì? Nghĩ ngợi một chút, cô ngập ngừng hỏi "Chuyện ly hôn...anh nghĩ xong chưa?"

"Cô...chúng ta đến nhà mẹ ăn tối, cô lại hỏi vấn đề ly hôn? Cố Mai Nhân, cô muốn ly hôn đến điên rồi phải không?" Lưu Hàn Trạch đột nhiên phanh gấp, Cố Mai Nhân không đề phòng liền ngã nhào về phía trước, đầu đập vào thành xe, đau đớn truyền tới liền bị Lưu Hàn Trạch kéo lại sát vào người, bắt cô ngẩng đầu lên nhìn anh"Ly hôn cái gì? Cố Mai Nhân cô muốn thách thức tính nhẫn nại của tôi thì nhắc lại từ "ly hôn" nữa xem?"

"Tôi ngại rồi...tôi, tôi vào trước" Cố Mai Nhân đẩy mạnh Lưu Hàn Trạch ra, vội mở cửa xe chạy ra ngoài. Tâm Trạng hoảng hốt chạy về phía căn biệt thự, trong đầu vẫn còn đáng về tức giận của Lưu Hàn Trạch càng cảm thấy sợ hãi, Lưu Hàn Trạch lúc này thực đáng sợ.

Vội vàng đi vào cửa lại đụng trúng một người, đang muốn xin lỗi thì một giọng nói cất lên

"Chị dâu?Lâu rồi không gặp" Là Lưu Hàn Phi em trai của Lưu Hàn Trạch, khuôn mặt cậu ta cười tình nghịch, như muốn chọc ghẹo Cố Mai Nhân

"À tiểu Phi lâu rồi không gặp" Cô cố ổn định nhịp thở của mình, không thể thở hổn hển, sợ tên tiểu quỷ này lại giờ trò đùa ghim

"Em nghe nói chị dâu mới bị bệnh, aizz, anh hai cũng thật là, chị dâu đang bệnh tối năm ngày trước còn mua vé máy bay tới Thụy Điển công tác, hại em chưa kịp chuẩn bị liền bị anh ấy kéo theo"Lưu Hàn Phi ra vẻ ảm ức, tranh thủ cơ hội trách mắng Lưu Hàn Trạch

Đầu cô "OANH" một tiếng, tối hôm đó Lưu Hàn Trạch không đến với Tư Duệ An, mà là đi công tác ở Thụy Điển?

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Hôm đó Luru Hàn Trạch không cùng Tư Duệ An ở chung một chỗ, lại chạy đến Thụy Điền xa xôi công tác, Luru Hàn Trạch rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

"Chị dâu, chị sao vậy?" Luru Hàn Phi luôn thuyên cả buổi phát hiện ra Cố Mai Nhân không nói câu nào, sắc mặt lại bất thường, cậu là đang nói sai điều gì làm chị dâu giận sao?

"À không có gì" Cố Mai Nhân nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tránh để Luru Hàn Phi thấy sự bất thường của mình.

"Chị dâu à, đừng trách anh hai không nói chị lời nào liền đi công tác, anh ấy chính là sợ chị lo lắng làm cho bệnh tình nghiêm trọng hơn, em nói chị nha, khi còn ở Thụy Điền đi ngang qua khu trang sức nữ, anh ấy còn lên la lên lút mua một chiếc vòng cổ rất đẹp, mặt dây chuyền còn là ngọc phi thúy, chị dâu, là quà tặng làm hòa đó" Luru Hàn Phi cứ nghĩ Cố Mai Nhân là đang giận Luru Hàn Trạch không nói tiếng nào liền đi công tác, người làm em như mình sao có thể để chị dâu và anh trai bất hòa vì chút chuyện vặt vãnh này, chiếc vòng cổ phi thúy ấy đắt như vậy, anh trai không phải tổng tài tỷ phú gì lại ghét nhất tiêu tiền phung phí, nhưng lại có thể mua món quà quý giá như vậy cho chị dâu, cậu có thể thấy anh hai rất yêu thương chị dâu.

Vòng cổ phi thúy? Là cho cô sao? Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Luru Hàn Phi, cậu ấy nhìn còn hào hứng hơn cả mình, Cố Mai Nhân cố nặn ra một nụ cười khổ. Chiếc vòng cổ kia là cho cô hay cho Tư Duệ An? Luru Hàn Trạch chăm sóc Tư Duệ An thực chu đáo, hôm đó cô ấy ngủ không được mà bản thân không tới săn sóc được liền tặng quà bù đắp. Anh chưa từng quan tâm đến cô, chưa từng..

Đối với câu nói của Luru Hàn Phi, chị có thể lắc đầu cười khổ. Cô nên nói gì đây? Là anh hai của cậu mua món quà đó cho Tư Duệ An hay là...anh hai của cậu ấy không hề yêu thương mặn nồng với cô như vẻ bề ngoài. Hai câu nói đó, cho dù cô có nói ra thì kết quả vẫn chỉ có bản thân chịu tổn thương cùng giận cậu không phải sao?

"Tiểu Phi, quân cho tốt cái miệng của cậu, chuyện của anh không liên quan đến cậu" Luru Hàn Trạch từ vừa công đi vào liền nghe thấy tiếng của Luru Hàn Phi nói mãi không dứt, còn nhắc tới chiếc vòng phi thúy kia, hòng hết cả đại sự của anh. Món quà này đúng là để tặng cho Cố Mai Nhân bù đắp sau chuyện đêm hôm đó, anh lớn tiếng còn dùng những lời đã thương cô, dù anh không yêu cô nhưng cô vẫn là vợ hợp pháp của anh, chút chuyện này bù đắp cho cô cũng coi như nghĩa vụ chính đáng. Mà nụ cười đó của Cố Mai Nhân là biểu trưng cho điều gì vậy? Là vui mừng sao? Nhưng nhìn thế nào cũng không giống nụ cười mừng rỡ được quà trước kia của cô.

"Anh hai, em là đang giúp anh và chị dâu làm lành mà, oan ức thật đấy, chị dâu chị phải làm chủ cho em" Luru Hàn phi cảm thấy oan ức, cậu nói nhiều với chị dâu như vậy cơ bản là muốn chị dâu hiểu cho anh hai mà đừng giận nữa, anh hai lại mắng cậu, thật sự là oan cho cậu mà. Cậu liền nấp phía sau Cố Mai Nhân như một đứa trẻ cần được bảo vệ, muốn cô lên tiếng giúp mình.

"Tiểu Phi cũng là muốn tốt cho chúng ta, chuyện Tiểu Phi nói khi nãy...coi như em chưa nghe thấy gì đi" Cố Mai Nhân mỉm cười nhìn Luru Hàn Trạch, anh đang sợ cô làm hỏng chuyện tốt của anh, không thể mang quà tới tặng cho Tư Duệ An sao? Chính là không muốn cô biết bản thân vụng trộm sao? Đêm đó còn mắng cô không xứng với Tư Duệ An, chỉ vì cô ấy ngủ không quen liền muốn chạy tới an ủi, vốn dĩ không để cô trong mắt, giờ lại sợ chút chuyện nhỏ thế này chẳng phải rất nực cười sao?

"Cô..."Không nghe thấy chuyện món quà đó là có ý gì? Không phải lúc trước rất thích được anh mua quà cho sao? Bây giờ thái độ giống như không hề quan tâm, chuyện của anh một chút cũng không hề can hệ gì tới cô vậy. Tâm tình của anh lại khó chịu cùng mâu thuẫn, không hiểu sa bản thân lại lưu ý đến chi tiết này, thái độ của cô khác đi như thế nào thì liên quan gì tới anh.

Mỉm cười nhẹ với Luru Hàn Trạch rồi trực tiếp xoay người mở cửa đi vào nhà lớn, khi cô đứng đối mặt với người đàn ông này sớm đã không trụ vững rồi, chân bước càng lúc càng nhanh không để cho anh phát hiện bà vai đã run lên từng hồi, đôi mắt thì lưng nổi lên một tầng hơi nước, cô thấy tay gạt nhẹ tránh nước mắt chảy ra, ở nhà mẹ, cô không cho phép bản thân khóc. Chỉ có thể cùng Luru Hàn Trạch sánh vai đôi vợ chồng hạnh phúc, mẹ mới có thể yên tâm.

"Nhàn, con đã tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

"Nhàn, con đã tới rồi."

Giọng của một người phụ nữ trung niên ôn hòa cất lên, người phụ nữ hiền hòa này chính là mẹ của Luru Hàn Trạch, mẹ chồng của cô.

"Mẹ"

Thân mật gọi "mẹ" một tiếng, tâm tình của Cố Mai Nhân phấn chấn hẳn lên, liền chạy lại ôm chầm lấy Diệp Nhu. Mẹ, Diệp Nhu, tên của bà, đến chết cô cũng không bao giờ quên. Người ta nói, người phụ nữ trạc tuổi tứ tuần thì không còn xinh đẹp hoa lệ như trước nữa nhưng Diệp Nhu vẫn giữ được nét đẹp ưu nhã thanh tao, trên người luôn toát lên một sức hút xuất phát từ nội tâm. Bà luôn thương yêu cô, chuyện của cô và anh bà cũng biết, khi biết chuyện Luru Hàn Trạch lạnh nhạt với cô, bà tức giận đến thổ huyết, còn nói nếu không cắt đứt Tư Duệ An đời xử tốt với cô bà sẽ đoạn tuyệt quan hệ. Người mẹ chồng này cưng chiều cô hết mực, cô còn mong muốn gì hơn?

"Mẹ, mẹ có khỏe không? Ăn uống, giấc ngủ có đầy đủ đều đặn không? Con đâu bắt hiểu, không thể luôn ở bên chăm sóc mẹ được."

Ngước mặt lên nhìn Diệp Nhu, bà vẫn ôn nhu hiền từ như vậy, lòng cô đầy chua xót, mẹ như thế, sao cô có thể mở miệng nói đến chuyện ly hôn được. Tay cô càng ôm chặt lấy bà, người mẹ này cô thật sự không muốn mất đi.

"Nhàn, con gầy đi rồi, thằng bé Trạch này lại không chăm sóc tốt cho con đúng không? Con yên tâm, lát mẹ sẽ nói chuyện với nó." Diệp Nhu ôm con dâu, lại nhận ra Cố Mai Nhân gầy đi không ít, nghĩ tới Luru Hàn Trạch vẫn đối xử xa cách với con bé liền đau xót.

"Không phải ạ. Đạo này anh ấy công việc chồng chất, lại hay đi công tác, và lại tự dung con rất hay kén ăn, liền mập không dỗi đã sút 2 kí lì." Cô cười cười với bà, cố làm ra vẻ vui cười không có gì để mẹ không trách Luru Hàn Trạch nữa.

"Thật là, lúc nào cũng chỉ suy nghĩ cho người khác."

Trên bàn ăn, cả nhà cùng quây quần bên cùng bữa. Mẹ chồng của cô sống rất bình dị, bữa cơm hôm nay cũng vậy. Sườn xào chua ngọt, salad trộn thịt bò bít tết, thịt kho tàu cùng canh cá, là mẹ tự tay xuống bếp nấu. Mỗi một món ăn đều làm cô xúc động suốt chảy cả nước mắt, liệu sau này còn có cơ hội được ăn cơm mẹ nấu không? Đã quyết tâm ly hôn, đối với tình yêu với Luru Hàn Trạch cô có thể dùng thời gian để buông bỏ, nhưng còn mẹ...

"Cái con bé này, khi nãy con nói kén ăn cái gì, mẹ thấy con ăn giống như bị ai bỏ dỗi vậy" Diệp Nhu thấy cô dâu ăn nhiều như vậy liền trêu ghẹo một chút nhưng vẫn không quên liếc Luru Hàn Trạch một cái. Đứa con trai này của bà có phải là chăm sóc con dâu không chu đáo không chứ, vừa tới nhà bà liền vui tươi hẳn còn ăn cơm ngon lành thế nữa. Nói là kén ăn cái gì, rõ ràng là bệnh vực cho Luru Hàn Trạch.

"Lâu rồi không được ăn món mẹ nấu, giờ ăn lại rất thỏa mãn, sao có thể kén ăn được" Cố Mai Nhân thấy vừa rồi mẹ có liếc mắt qua Luru Hàn Trạch, nhận ra hàm ý trong câu nói ám chỉ anh không quan tâm săn sóc cô, cô lên tiếng giải thích, lén nhìn anh một chút phát hiện anh cũng đang nhìn mình, ngần ngại một chút mới cúi đầu xuống nhìn bát cơm. Trông cô rất háo ăn à? Hay là anh nhin tức giận vì nghe mẹ nói vậy?

"Là con không tốt, không thể quan tâm nhiều tới cô ấy" Luru Hàn Trạch vẫn bình thản, còn gấp một miếng sườn bỏ vào bát của cô, còn giờ giọng đe dọa "Ăn nhiều vào, ở đây ăn ngon như vậy thì về nhà còn kén ăn coi chừng anh"

Luru Hàn Trạch nói thế, hứng thú ăn cơm cũng bay đi hết, thật mất hết cả hứng. Dùng đũa chọc chọc miếng sườn trong bát, mặt liền xì xuống.

"Anh hai, anh làm chị hai mất hết cả hứng ăn cơm rồi" Luru Hàn Phi thấy cô cứ chọc chọc miếng sườn anh hai vừa gấp cho, không nhịn được cười. Vợ chồng nhà này đang tấu hài cho người khác ăn cơm à?

"Mẹ, năm nay quản lý khá nhiều dự án, tiền lương cũng tương đối nhiều, chúng con dự định sẽ cùng nhau đi du lịch ở Pháp một chuyến" Sắc mặt của Luru Hàn Trạch từ đầu bữa ăn đến giờ vẫn không hề thay đổi, nói chuyện du lịch cùng Cố Mai Nhân với mẹ chắc chắn mẹ sẽ đồng ý, cô sẽ không đòi ly hôn nữa. Thời điểm này ly hôn thật sự không hề thích hợp huống chi anh cũng không có ý định ly hôn với cô

"Vậy thì tốt quá, để hai đứa có thể bồi đắp tình cảm nhiều hơn, Nhân, con thấy du lịch ở Pháp thế nào?" Diệp Nhu nghe con trai muốn đi du lịch với vợ liền cảm thấy vui mừng ra mặt, nó có thể biết vậy thì tốt quá rồi. Tình cảm bền vững, Nhân của bà cũng không phải chịu ủy khuất nữa.

Du lịch? Pháp? Luru Hàn Trạch rớt cuộc anh muốn gì vậy? Trong thời điểm này, cô muốn ly hôn anh lại muốn cùng cô đi du lịch. Vì sao lại không ly hôn? Buông tay cho nhau khó như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6

"Luru Hàn Trạch, rốt cuộc anh muốn gì?"

Bất kể cô có viện lý do hợp lý thế nào, mẹ chồng vẫn muốn để cô và anh đi du lịch. Đến một nụ cười khổ cô cũng không rặn ra nổi. Đến Pháp cũng được, cô vẫn sẽ như ngày thường im lặng đối diện với anh. Cố Mai Nhân chỉ sợ rằng kỉ niệm càng nhiều bản thân càng không dứt quyết được, người bị thương vẫn chỉ là mình. Mà người đàn ông này từng lúc ở nhà mẹ đến khi về tới nhà vẫn giữ thái độ ung dung như vậy.

"Vợ chồng cùng nhau đi du lịch là chuyện thường tình, cô có cần bày ra bộ dạng khó coi đó không?" Luru Hàn Trạch vừa mở tủ kính lấy ra chai rượu Champagne, vừa đổ rượu vào ly thì cô vừa mở mồm. Anh không muốn ly hôn, có quá nhiều vấn đề sẽ xảy ra nếu cả ai cùng đặt bút xuống kí tờ đơn ly hôn đó, và cũng có một vài chuyện anh cần phải xác minh lại, xác minh lại chuyện hoả hoạn năm đó của người phụ nữ trước mắt này.

"Đơn ly hôn tôi đã làm xong rồi chỉ chờ anh ký, anh lại nói vợ chồng chúng ta đi Pháp? Hai từ "vợ chồng" anh nói sao lại dễ nghe như thế?" Cố Mai Nhân nghe được hai từ "vợ chồng" của Luru Hàn Trạch nhin không được chỉ muốn bật cười lớn, trước đây anh ta thế nào cũng không chịu thừa nhận cô là vợ, trong mắt chỉ có mỗi Tư Duệ An, đối với Luru Hàn Trạch có chẳng qua chỉ là một cô vợ hồ chia rẽ tình yêu của hai người họ, "Vợ chồng" từ miệng của anh bây giờ lại phát ra sao lại êm tai đến vậy.

"Cố Mai Nhân, tôi đã đồng ý ly hôn chưa?"Luru Hàn Trạch nghe cô nói, tay bóp chặt ly rượu đến nổi cả gân xanh, cổ đỏ xuống tức giận cũng không nhìn cô mà lạnh lùng hỏi. Người phụ nữ chết tiệt, đến cả đơn ly hôn cũng làm xong rồi? Tay cầm ly rượu vang, máy móc đồ thứ chất lỏng màu đỏ vào trong miệng, rượu này anh uống đã thành quen thuộc, nhưng tại sao giờ uống cảm giác lại đắng chát khó chịu như vậy?

"Anh còn muốn ly hôn hơn cả tôi, sau đó cùng Tiểu An của anh cao chạy xa bay chẳng phải quá tốt đi?"Cố Mai Nhân cười lạnh, dây dưa không muốn ly hôn vì sợ mẹ tức giận sẽ tìm tới Tư Duệ An gây chuyện, nếu không vì Tư Duệ An, Luru Hàn Trạch sớm đã phui bỏ cuộc hôn nhân này rồi. Luru Hàn Trạch không hề yêu cô, cô đã chấp nhận sự thật, không nên kéo dài thêm nữa."Yên tâm, chuyện của mẹ và Tư Duệ An tôi tự có sắp xếp, hơn hết sẽ không để Tiểu An của anh bị dả kích."

Choang

Tiếng thủy tinh rơi xuống sàn tạo nên âm thanh chói tai, ly rượu trong tay Luru Hàn Trạch bể nát thành từng mảnh nhỏ. Cố Mai Nhân chưa kịp định thần lại thì Luru Hàn Trạch bế xốc cô lên, vút xuống ghế sofa bên cạnh. Luru Hàn Trạch kéo Cố Mai Nhân đè dưới thân mình, mặc kệ cô ra sức giãy giụa dưới thân, cúi xuống hôn cô một cách tàn bạo. Cố Mai Nhân hoảng loạn liền ra sức dấm đá nhưng sức lực của nam và nữ chênh lệch quá lớn, đối với Luru Hàn Trạch chỉ giống như gãi ngứa mà thôi. Luru Hàn Trạch tháo bỏ lớp vỏ lạnh lùng kia, anh tức giận điên cuồng hôn lên đôi môi anh đào kia, từ kích hôn biến thành gặm cắn từ từ trở nên cuồng loạn. Bàn tay không an phận di chuyển dò trong áo sơ mi của cô. Cố Mai Nhân không còn chống cự nữa, nước mắt chã lã rơi xuống, rơi trên má của Luru Hàn Trạch. Luru Hàn Trạch dừng lại ngẩng đầu lên nhìn cô, nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Cố Mai Nhân mới ý thức được hành động vừa rồi.

"Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?"

Cố Mai Nhân không nhìn Luru Hàn Trạch, mắt chỉ nhìn trần trần lên trần nhà. Luru Hàn Trạch từng nói sẽ không bao giờ chạm vào cô, chạm vào chỉ cảm thấy ghê tởm. Bây giờ là cái gì?

Lòng anh đã có người khác, cô chỉ là người đến sau không có tư cách oán thán, cầu khẩn anh phải yêu mình. Nhưng vì sao lại muốn làm nhục cô, vì sao lại muốn chiếm đoạt? Vì sao lại luôn muốn đá thương cô, lại dùng phương thức này để trừng phạt cô? Ba năm sống trong cuộc hôn nhân này không tình yêu, không hạnh phúc cô còn đồng ý ly hôn chúc phúc cho bọn họ, trả giá như vậy còn chưa đủ hay sao? Lưu Hàn Trạch sao anh có thể tàn nhẫn như vậy.

Lưu Hàn Trạch đau lòng nhìn cô. Nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt kia, lưu luyến đặt lên trán Cố Mai Nhân một nụ hôn.

"Thật xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nhất định sẽ

Đất nước Pháp xinh đẹp hào nhoáng, có thể ngồi ở hàng hiên của quán cà phê trăm tuổi trong lòng thủ đô Paris để lặng ngắm những công trình mang hơi thở uy quyền từ những năm tháng đã trôi xa, đi dọc những cánh đồng hoa oải hương tìm ngút màu mắt tại vùng Provence lãng mạn hay cùng người mình yêu lắng nghe những bản tình ca lãng mạn... Tất cả đã hòa quyện và tạo nên một sức hút khó cưỡng cho đất nước được mệnh danh là kinh đô ánh sáng của thế giới này.

Thừa hưởng rất nhiều tinh hoa từ nền văn minh Hy Lạp – La Mã cổ đại, nền văn học – nghệ thuật Pháp đã thật sự phát triển và mang dấu ấn riêng. Những tác phẩm văn học Pháp phản ánh được những tâm tư, hiện thực của xã hội Pháp, từ đó vẽ nên bức tranh toàn cảnh của xã hội châu Âu như: Thăng gù nhà thờ Đức Bà, 3 chàng lính ngự lâm, Đỏ và đen, tấn trò đòi. Ngoài ra, nghệ thuật Pháp còn phát triển mạnh mẽ trong lĩnh vực hội họa, điêu khắc. Ở Pháp đã có hơn 200 tên tuổi được UNESCO công nhận là danh nhân văn hóa thế giới, tiêu biểu như: Victor Hugo, Balzac, Claude Debussy, Bartholdi,...(Copy đa số trên gg chứ mình cũng không rõ về Pháp lắm.=)

Cũng chính thế mà Cố Mai Nhân luôn muốn đặt chân lên đất nước này, thật ra không phải vì nhiều nơi thú vị để trải nghiệm mà là cô muốn cảm nhận thử thứ ngôn ngữ quyến rũ đến diệu kỳ làm nên bản tình ca thơ mộng ở nơi đây. Cô cũng muốn được nhìn thấy loài hoa oải hương của xứ sở thủy chung chờ đợi tình yêu. Lưu Hàn Trạch, em sẽ tận hưởng tất cả những hương vị hạnh phúc này, vì đây có lẽ là lần cuối cùng.

Nơi đầu tiên Cố Mai Nhân và Lưu Hàn Trạch đặt chân đến chính là Paris, được ví như "thành phố của tình yêu". Một số đường phố Paris nổi tiếng mang những đặc trưng riêng. là nơi tổ chức nhiều sự kiện quan trọng, luôn tràn ngập khách du lịch. Đường phố cổ kính với các nhà hàng, quán cà phê và những cửa hàng truyền thống. lại là nơi tập nập vào ban đêm với nhiều quán cà phê, hộp đêm...

Như câu nói của Jules Renard:"Hãy viết vài từ về Paris: "Đây là thiên đường"

Khoác chiếc áo choàng mỏng, Cố Mai Nhân ngồi ở quán cà phê ngoài trời thưởng thức tách cà phê trong lúc ngắm nhìn đường phố. Lưu Hàn Trạch ngồi bên cạnh đọc sách. Cảm giác yên bình thế này thật giống như vợ chồng hạnh phúc đi hưởng tuần trăng mật. Cố Mai Nhân nhấp nhấp vị cà phê latte, chậm rãi mở miệng:

"Lưu Hàn Trạch, sao anh lại muốn cùng tôi đi Pháp?"

"Không khi yên bình sao em cứ hỏi những câu khiêu khích tính nhẫn nại của anh thế?" Lưu Hàn Trạch nghe được cô chủ động liền mừng rỡ, hôm ấy làm ra loại chuyện kia Cố Mai Nhân từng bước tách ra khỏi anh làm anh cực kì hối hận. Nhưng mấy giây sau liền cảm thấy khó chịu, lại câu hỏi này, cô khó chịu khi được ở cùng anh sao? Nếu không phải cô luôn hỏi câu này sau anh có thể tức giận đến mất lý trí như thế.

"Tôi muốn nghe lời thật tâm của anh" Cố Mai Nhân nhìn thẳng vào mắt anh, cảm thấy như nín thở chờ đợi câu trả lời.

"Anh ngu ngốc bao nhiêu năm bây giờ đã tỉnh ngộ rồi, Nhân, từ nay về sau anh sẽ luôn yêu thương em, không rời xa em nửa bước." Lưu Hàn Trạch mỉm cười nhìn Cố Mai Nhân, tại sao bao nhiêu năm nay anh lại có thể nhẫn tâm đá thương người phụ nữ này? Chân tướng sự thật lại để cô đau khổ mấy năm mới có thể bước ra ngoài ánh sáng. Là anh tàn nhẫn hay sự thật tàn nhẫn...

Cố Mai Nhân nghe được câu trả lời nhất thời ngẩn ra, anh ấy đang nói gì vậy? Luôn yêu thương cô còn có...không rời xa cô? Là thật hay mơ? Hít một hơi thật sâu, câu hỏi cuối cùng, cô đã muốn hỏi anh từ lâu rồi nhưng vẫn là không đủ dũng khí để mở lời. Cho dù đáp án là gì bây giờ cũng không quan trọng nữa, cô chỉ muốn nghe câu trả lời.

"Anh...có yêu tôi không?"

"Nhất định sẽ" Lưu Hàn Trạch kiên định đáp, bản thân trốn tránh vấn đề quá nhiều lần rồi, bây giờ anh sẽ không trốn nữa, đối diện với trái tim mình. Lưu Hàn Trạch mày vẫn luôn có tình cảm với Cố Mai Nhân...mày vẫn luôn để tâm tới cô ấy, chỉ là bản thân một mực không chịu thừa nhận, đừng do dự nữa, bỏ qua quá khứ đó đi, tìm tới hạnh phúc thật sự của mày."Vợ à, anh dẫn em tới Đại lộ Champs-Élysées"

Cố Mai Nhân cười rộ lên như một đóa hoa mới nở, hiện lên sau những ngày tháng mưa phun bão táp. Nắm lấy bàn tay ấm áp của Lưu Hàn Trạch.

Trạch, em yêu anh.

(Sóng gió chưa hết đầu nha mọi người, chương sau sự thật sẽ được phơi bày

Nghỉ ngơi chút đã, tìm tư liệu về Pháp đủ làm tớ muốn điên đầu ời T_T)

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chân tướng. Làm lại từ đầu

Cách đây vài ngày trước...

"Chúng ta chia tay đi" Luru Hàn Trạch lãnh đạm mở miệng, nhìn người phụ nữ mình đã yêu như sinh mệnh này, ánh mắt lộ ra tia bất đắc dĩ, nhưng anh đã quyết định rồi sẽ không bao giờ rút lại.

"Trạch, hôm nay anh có chuyện buồn bực sao? Đứa vậy không vui đâu" Tư Duệ An sững sốt nhưng mấy giây sau liền nở nụ cười, cứ nghĩ rằng Luru Hàn Trạch đang nói giỡn, liền đi tới vòng tay ôm ngang hông anh.

"Là thật. Chúng ta đừng tự làm khổ nhau nữa. Anh sẽ bỏ qua mọi chuyện cho em, cung cấp cho em một cuộc sống mới tốt hơn" Luru Hàn Trạch nhẹ nhàng đẩy Tư Duệ An ra, nét mặt thủy chung không thay đổi, trừ bỏ lạnh lùng ra vẫn là lạnh lùng.

"Anh thay đổi? Anh yêu Cố Mai Nhân rồi. Chẳng phải anh bảo sẽ yêu mình em, chăm sóc em cả đời sao?" Thân thể Tư Duệ An cứng đờ, đôi mắt hiện lên một tầng hơi nước, khó khăn hỏi. Luru Hàn Trạch đã từng nói sẽ một mình cô, sẽ nhanh chóng ly hôn mà đến với cô cơ mà? Sao có thể như vậy, cô không tin.

"Là em thay đổi" Luru Hàn Trạch rút ra một ra một xấp văn kiện, đưa tới trước mặt Tư Duệ An

Tư Duệ An run run cầm xấp văn kiện, đọc từng trang một, qua mỗi trang tốc độ lật càng nhanh hơn tới khi không thể chịu nổi liền vứt xấp văn kiện lên không trung, giấy tờ bay tán loạn xung quanh Tư Duệ An, cô sắc mặt tái nhợt ngã khụy xuống sàn nhà lạnh lẽo. Anh... đã biết hết rồi?

Luru Hàn Trạch nhìn Tư Duệ An, gương mặt này, có thể khiến anh cảm thấy ấm áp, có thể khiến cho những góc tối tăm nhất trong đáy lòng của anh cảm thấy rung động, nhưng đồng thời cũng khiến anh thất vọng vô cùng. Ban đầu anh mở khi anh mở văn kiện ra, thời điểm đọc nội dung văn kiện, lòng của anh cũng bàng hoàng, đau đớn như vậy. Việc anh không thể tin nổi chính là Tư Duệ An là người dựng lên vụ hỏa hoạn đó. Lúc đó anh và mẹ đều ở trong căn hộ, anh và mẹ cãi nhau một trận lớn vì mẹ không đồng ý cho anh và Tư Duệ An kết hôn. Tối đó ngon lửa đó rục trong màn đêm như thiêu rụi tất cả, đây được mẹ ra khỏi vùng nguy hiểm nhưng bản thân chưa kịp chạy ra thì bức tường bị lửa thiêu cháy đổ xuống lấp đường thoát hiểm. Nếu không có Cố Mai Nhân ngốc nghếch kia không chút suy nghĩ chạy vào cứu anh ra có lẽ một thân thể toàn vẹn nằm trong quan tài cũng không có. Sau mấy tháng anh lại phát hiện, người đầu tiên thấy con cháy kia và cũng là người đầu tiên gọi điện cứu hỏa lại là Tư Duệ An. Hôm đó Tư Duệ An mua một đồng thức ăn nói sẽ qua nhà mẹ trở tài nấu nướng lấy lòng mẹ, nhưng vụ hỏa hoạn đó cô chạy vào đỡ mẹ anh ra, định liều mạng đi vào đám cháy tìm anh vừa lúc đó Cố Mai Nhân đỡ anh bước ra. Anh hỏi cô có bị làm sao không cô lại nói "Em chỉ mới tới đã thấy cháy to như vậy, em còn định chạy vào cứu anh, may mà anh không sao". Lúc ấy anh thấy thoáng qua nét mặt hung tợn của Tư Duệ An nhìn Cố Mai Nhân, chỉ mấy giây thôi nhưng anh lại tưởng là ảo giác...

Nếu cô ấy mới tới đã thấy cháy to làm sao có thể là người đầu tiên thấy đám cháy lại còn là người gọi điện cho cứu hỏa, trong khi nó cháy bắt đầu từ phòng của mẹ anh, sao cô biết có cháy mà gọi điện đi, hơn nữa còn nói dối anh? Mỗi khi anh nhắc lại vụ hỏa hoạn đó chỉ thấy thái độ trốn tránh lảng sang chuyện khác của cô.

"Vì sao lại làm như vậy?" Luru Hàn Trạch nhớ lại vụ hỏa hoạn đó, thân thể liền rết run, cô tính toán kỹ như vậy chẳng trách anh điều tra ba năm mới vắt và biết được sự thật, đám cháy đó không lấy mạng anh nhưng lại lấy đi người anh yêu nhất rồi.

"Trạch, không phải em cố ý... em chỉ muốn dựng lên để lấy lòng mẹ anh, em định chạy vào cứu mẹ và anh để mẹ có chút thiện cảm với em... chúng ta mới có thể chân chính kết hôn, em không nghĩ tới đám cháy đó lại lớn như vậy, càng không ngờ tới Cố Mai Nhân xuất hiện" Tư Duệ An thấy Luru Hàn Trạch đang lạnh lùng nhìn mình, cô hốt hoảng nắm lấy tay anh, nước mắt chảy xuống càng nhiều, bộ dáng chật vật không chịu nổi. Cô làm nhiều chuyện như vậy chẳng phải vì anh sao? Cô thừa nhận cô ích kỷ, nhưng ích kỷ vì người mình yêu là sai sao? Không, Trạch yêu cô như vậy chắc chắn sẽ tha thứ cho cô. Đột nhiên nghĩ ra điều gì, trong mắt thoáng qua một tia sáng "Là Cố Mai Nhân, chắc chắn là cô ta thêm dầu vào lửa, đổ hết mọi chuyện cho em, Trạch anh phải tin em, em thật sự không cố ý..."

"Đừng biện hộ hay đổ lỗi nữa, em sớm đã không còn là Tư Duệ An trong sáng thiện lương của trước kia, chúng ta kết thúc rồi" Luru Hàn Trạch hất tay Tư Duệ An ra, đến bây giờ cô vẫn còn không chịu nhận lỗi, lại đổ hết qua Cố Mai Nhân, anh không muốn nghe cô giải thích, mà anh cũng chẳng muốn biết, vì mọi lời nói đã trở nên dư thừa, cô gái có nụ cười đơn thuần ngây ngơ năm đó cũng đã chết rồi. Xoay người bước về phía cửa chính, người và cảnh ở nơi này chẳng còn chút gì đáng để anh lưu luyến nữa.

Sắc mặt Tư Duệ An trắng bệch đứng một chỗ, đôi mắt trống rỗng không có chút sức sống nào. Khi Luru Hàn Trạch rời đi, cô mới giật mình đuổi theo. Cô không cam lòng. Cô ôm chầm anh từ phía sau, sợ thả lỏng một chút người sẽ đi mất.

"Trạch, chỉ vì em quá yêu anh, anh tha thứ cho em, chúng ta bắt đầu lại có được không?"

"Duệ An, không thể vấn hồi, sau này cô sẽ gặp được người thích hợp, hy vọng cô đừng tới tìm tôi cũng đừng làm phiền vợ tôi" Luru Hàn Trạch nâng tay gỡ bỏ từng ngón tay Tư Duệ An. Từ nay sẽ không có "tiểu An", chỉ có Tư Duệ An.

Luru Hàn Trạch ra đến ngoài, anh hít một hơi thật sâu, thoải mái như buông bỏ được gánh nặng.

Nhàn, đợi anh trở về, chúng ta làm lại từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vùng Provence, miền Nam nước Pháp, nơi trải dài những cánh đồng hoa oải hương tím nhưng những dải lụa đẹp kiều kỳ bất tận, loài hoa Lavender sự chờ đợi, thủy chung trong tình yêu và tượng trưng cho tình mẫu tử thiêng liêng.

Cố Mai Nhân lang thang trên cánh đồng hoa tím ngát, thơ mộng thanh thoát, hương thơm lại nhẹ nhàng quyến rũ, cô đưa tay vờn những cánh hoa kia, miệng không nhịn được khẽ reo lên. Luru Hàn Trạch ngấm nhìn Cố Mai Nhân, thấy được nụ cười của cô tâm liền ấm áp, sao lúc trước anh lại không biết cô cười lại đẹp như thế? Tay anh vén những lọn tóc bay vào sau tai Cố Mai Nhân, cô giật mình nhìn anh. Cố Mai Nhân nhìn anh sau đó nhìn nhánh hoa oải hương mình đang đùa trên tay, mở miệng hỏi:

"Anh có biết ý nghĩa của loài hoa oải hương là gì không?"

"Sự chờ đợi và thủy chung trong tình yêu, Nhàn, đây là loài hoa mà anh thích nhất."

Cố Mai Nhân ngắt ra, thì ra anh cũng giống như cô, đặc biệt thích hoa oải hương này.

"Nhàn, em có tin vào sự chung thủy không?" Bỗng dừng lời nói của Luru Hàn Trạch trầm xuống, đôi mắt anh nhìn đắm đắm Cố Mai Nhân.

"Mọi tình yêu chân chính đều có sự chung thủy, nhưng nếu tình yêu không đủ lớn không đủ dũng khí sẽ dễ dàng bỏ cuộc hoặc là yêu điên cuồng mù quáng nhưng lại phát hiện bản thân

đặt tình yêu chăm chỗ, tình yêu đó đem lại đau khổ cùng tuyệt vọng rồi cuộc cũng không chịu nổi mà buông tay, với hai loại trên thì từ "thủy chung" có lẽ chẳng thể tồn tại được"Cố Mai Nhân bình thần đáp, từ đầu đến cuối trên mặt không có một tia biến sắc, như thể nói chuyện với một người bạn bình thường, lòng không dậy sóng, chỉ là cảm thấy ngạc nhiên khi bản thân lại có thể thảo luận với Lưu Hàn Trạch về vấn đề nhạy cảm như vậy.

"Nhân, chúng ta vẫn chưa tới mức phải buông tay tại sao lại không cứu vãn, anh sẽ không ký vào tờ giấy ly hôn đó" Từng câu từng chữ Cố Mai Nhân nói ra đều khiến tâm Lưu Hàn Trạch đau nhức đến tê dại, lòng rơi vào nỗi hồi hận cùng tự trách vô hạn, anh đã từng lạnh nhạt với cô, đã tổn thương tình cảm của cô...

"Anh không ký không sao, tôi sẽ đơn phương ly hôn, bây giờ quyền lợi của phụ nữ được xã hội đề cao rất nhiều" Mắt rời khỏi nhánh hoa oải hương chuyển sang nhìn Lưu Hàn Trạch, thấy được đáng về đau thương của anh lại có chút không đành lòng, nhưng mà lúc trước anh đối xử lạnh nhạt với cô, nói những lời tổn thương cô lại còn ra tay động thủ, ai thương xót cho cô chứ? Bỗng nhớ lại câu "cô không xứng" của anh tâm liền trĩu lên một hồi ưu thương.

"Em...cùng lắm là ly hôn xong chúng ta lại tái hôn, chẳng phải trước sau vẫn là vợ chồng sao?" Nói xong câu này, Lưu Hàn Trạch có cảm giác da mặt của anh lại dày thêm một chút, có phải khi thành công theo đuổi được vợ yêu thì mặt sẽ dày hơn mặt đường không?

"Cái người này, không biết nói lý"Cô chính là tức lại càng tức, người đàn ông này sao trước kia cô lại không biết da mặt anh dày như vậy, chọc cô vừa then vừa giận hận không thể đem da mặt anh tung chút cất ra.

Cố Mai Nhân bực bội xoay người muốn rời đi, đi chưa được bao nhiêu bước, trước mắt liền thấy sợi dây chuyền phi thủy đang đung đưa trên không trung, chắn ngay trước mắt cô, là sợi dây chuyền mà lúc ở nhà mẹ Lưu Hàn Phi đã nói tới hay sao?

"Khoan quay đầu lại, để anh đeo cho em" Lưu Hàn Trạch nhẹ nhàng vén tóc cô sang một bên, tỉ mỉ cài khóa sợi dây chuyền lại, món quà này vốn dĩ đã định tặng cô từ trước rồi, chỉ là bản thân không đủ dũng khí, để cô đợi lâu như vậy, lâu đến mức...đơn ly hôn cũng làm rồi..

"Tôi còn tưởng chỉ có Tư Duệ An mới xứng đáng có nó" Kinh ngạc mấy giây, cô không nhận được liền chế nhạo, nhưng trong lòng lại có chút cảm động

Lưu Hàn Trạch một mực duy trì im lặng, cài khóa dây chuyền xong, lại vuốt ve mái tóc mượt như thác nước của tôi, đột nhiên tiến tới vòng tay ôm lấy Cố Mai Nhân, mùi hương thanh nhã dễ chịu của cô xộc vào khứu giác, đầu tựa vào vai cô, tâm ngập tràn hạnh phúc. Cố Mai Nhân cũng không nháo hay đẩy anh ra, hai người cứ duy trì tư thế như vậy, con gió nhẹ thoảng qua làm cánh đồng hoa Lavender đung đưa theo gió, vẽ nên một bức tranh hoàn mỹ.

"Chỉ dành cho em mà thôi."

Lời thì thầm của gió sao?

Lời thì thầm của gió sao?

Hốc mắt của ai kia sớm đã có lệ.

"Lưu Hàn Trạch, là anh có ý phải không, anh đặt phòng phải coi giường đơn hay giường đôi chứ, chỉ có một chiếc giường sao có thể ngủ?" Cố Mai Nhân nói lớn, tiện tay cầm gối ở ghế sofa tức giận ném vào người Lưu Hàn Trạch, cái người này có thể tính toán chu toàn như vậy là muốn ngủ chung sao? Mơ đi.

"Em có thể có lý một chút không? Vợ chồng ngủ cùng nhau là chuyện thường tình, cần gì phải nổi nóng như vậy" Lưu Hàn Trạch mặt đen như đất nòi, người phụ nữ này lúc chiều còn chê anh không biết nói lý còn bây giờ thì sao, chỉ là ngủ chung giường thôi cô lại sùng lông nhím bài xích anh như vì rút, hay là...

"Đừng nói vợ chồng ở đây, ngủ chung với anh đêm khuya anh thú tính bộc phát có phải tôi lại bị thiệt thòi không?" Hình ảnh đêm đó anh tức giận ở trên người anh nổi thú tính liền cảm thấy kinh hãi, trên mặt ngập tràn sự phồng bí

"Anh căn bản không phải là loại cảm thú, thời thế đã thế này rồi, chỉ có một chiếc giường, bắt quá...chúng ta cùng tạo bảo bối đi?"

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Anh căn bản không phải là loại cảm thú, thời thế đã thế này rồi, chỉ có một chiếc giường, bắt quá...chúng ta cùng tạo bảo bối đi?"

Cố Mai Nhân tròn tròn mắt nhìn Lưu Hàn Trạch, bao lâu nay cô lại không biết anh lại là một tên háo sắc. Đầu tiên là nói yêu cô, nói sẽ bắt đầu lại, thế non hẹn biển, bây giờ lại muốn làm chuyện kia trên giường? Lưu Hàn Trạch sẽ thay đổi thật sao, anh sẽ bỏ qua hết mọi chuyện trong quá khứ và thật sự làm lại từ đầu với cô sao? Sao có thể? Không có khả năng.

"Cái gì là tạo bảo bối? Tôi mới không thèm sinh con cho anh, nếu muốn có bảo bối đến vậy sao lại không tìm hồng nhan tri kỷ kia của anh?"

"Anh và Tư Duệ An...đã kết thúc rồi" Lưu Hàn Trạch tươi cười đùa giỡn bỗng nhiên sắc mặt lại trở nên âm trầm, nghiêm túc nói với cô. Đáng lẽ anh nên nói chuyện này cho cô sớm hơn, nhưng lại sợ phá vỡ bầu không khí ấm áp khó khăn lắm mới tạo được, làm cô mất hứng. Nhắc lại những chuyện không vui trước kia, cả cô và anh cũng không dễ chịu gì.

"Vì sao?" Cố Mai Nhân từng câu từng chữ nghe được liền thất kinh, Lưu Hàn Trạch yêu Tư Duệ An nhiều thế nào ai ai lại không biết chứ, sao có thể kết thúc dễ dàng như vậy, biểu cảm của anh cũng không hề có ý là đang đùa. Cô vẫn nghĩ không ra, lý do gì lại khiến hai người yêu nhau sâu đậm lại chọn cách kết thúc yên lặng như vậy...là vì cô sao? Ha, Cố Mai Nhân ở trong lòng không ngừng mỉa mai chính mình, đã bao nhiêu lần hy vọng rồi thất vọng vậy mà bản thân lại không kiểm được sự ảo tưởng đáng cười này. Chỉ là cô cảm thấy theo đuổi anh suốt mấy năm đến khi quyết tâm buông bỏ chúc phúc cho hai người họ thì họ lại chia tay, có phải rất nực cười không?

"Anh đã nghĩ thông suốt rồi, cả đời này anh chỉ có mình em.." Lưu Hàn Trạch tiến tới Cố Mai Nhân đang đứng bất động trần trần nhìn mình kia, kéo cô vào lòng, tham lam hưởng thụ mùi hương trên người cô. Ôm như thế này mãi, có phải cô ấy sẽ không thể rời xa mình nữa không?" Cho nên...đừng rời xa anh có được không?"

"Chuyện kia...anh không sao chứ?" Cố Mai Nhân vỗ nhẹ lưng anh, chia tay Tư Duệ An, quyết định khó khăn thế có lẽ anh thật sự rất đau khổ cùng dằn vò. Anh nói chỉ có mình cô còn có không muốn cô rời xa anh, tất cả...đều là thật?

"Em đang lo lắng cho anh đấy à?"Người nào đó từ bị thương bước ra liền trở mặt nhanh chóng quay lại nụ cười đùa cợt, tay càng ôm chặt thắt lưng Cố Mai Nhân, môi bạc cúi xuống thờ thề bên tai cô âm thanh mập mờ"Thu lại lo lắng đi, khi ở trên giường em sẽ lo lắng cho bản thân hơn là lo cho anh đấy"

Cố Mai Nhân khi đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, định mở miệng mắng tên lật mặt nhanh hơn lật bánh này một trận liền bị anh bế thốc lên, đánh đấm cào bấu căn bản chẳng có tác dụng. Đến khi bị Lưu Hàn Trạch đặt xuống giường, cô mới nghiêng răng nghiêng lợi mắng:

"Hỗn đản, anh dám lừa tôi?"

"Là em tự nguyện để anh ôm sao lại thành em lừa em?"Không phải lúc này cô cũng dịu dàng vỗ về anh hay sao, lại mắng anh như vậy? Lưu Hàn Trạch này ra bộ dạng âm ức như một đứa trẻ bị bắt nạt, lớn như vậy rồi muốn tạo bão bối với vợ sao lại biến thành lừa gạt chứ.

"Về mặt gì thế? Tôi bị lừa còn chưa uất ức, anh con mẹ nó uất ức cái gì?"Cố Mai Nhân chính là tức giận muốn mắng người, cái người vô si này thật không biết nói lý, lại đồng cảm thương xót anh rốt cuộc bị lừa lên giường, hỗn đản.

"Anh căn bản lại không biết em lại xấu tính như vậy, mắng anh hỗn đản lừa em giờ lại đến không cho anh uất ức, Nhân, trừng phạt em thì em mới có thể ngoan ngoãn được"

Lưu Hàn Trạch cúi xuống hôn lên môi Cố Mai Nhân, không mạnh bạo cưỡng đoạt như lần trước, chỉ có ôn nhu cùng dịu dàng, chiếm lấy đôi môi đỏ mọng cùng hơi thở ngọt ngào kia, mọi mệt mỏi khiến dục vọng đã qua lâu giờ đây sôi sục mạnh mẽ, anh và cô rơi vào lạc mộng triển miên. Đêm đó, họ đã trao cho nhau điều tốt đẹp nhất.

Lúc đó là ba giờ sáng, Cố Mai Nhân động dậy trong lòng Lưu Hàn Trạch một chút, lại đổi tư thế rồi tiếp tục ngủ, lâu rồi cô chưa ngủ ngon như vậy bao giờ. Lưu Hàn Trạch nhìn con vật nhỏ đang động dậy trong lòng mình liền mỉm cười âm áp. Cô hoàn toàn đã thuộc về anh.

Gió đêm thổi nhẹ nhẹ, màn cửa có gió thổi qua liền đung đưa nhẹ, ánh nắng hui hắt phản chiếu qua ô cửa sổ, anh lại nhận ra cảnh đêm lại tuyệt diệu như vậy. Là lòng mình tràn đầy hạnh phúc mới có thể lay động cả thiên nhiên sao?

Ánh sáng của mặt trăng không to lớn hùng vĩ như mặt trời, nhưng lại chiếu sáng nhẹ nhàng thanh nhã, ánh sáng truyền vào trong phòng ngủ, mặt dây chuyền phi thủy đặt trên bàn trang điểm loé sáng, trên đó ẩn hiện dòng chữ:Anh yêu em

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Chúng ta bắt đầu lại

Sáng sớm, ánh mặt trời dịu nhẹ xuyên qua ô cửa sổ, những tia sáng như những dải lụa mỏng dài mềm mại, đánh thức giấc ngủ của Cố Mai Nhân. Cô ở trong mộng từ từ tỉnh giấc, đôi mày thanh tú nhíu lại, không phải vì ánh mặt trời quá mức chiếu xuống gay gắt mà là lưng cùng hạ thân đau thức không chịu nổi. Cố Mai Nhân cất tiếng than, thẳm mắng tên cầm thú nào đó đêm qua chính là người hoá thú, cả đêm hành hạ cô hết lần này tới lần khác mặc cô cầu xin buông tha.

Cố Mai Nhân xoa xoa cái lưng ê ẩm, vừa đặt chân xuống giường muốn đi ra ngoài liền suýt nữa ngã xuống sàn, cô căn bản không còn sức đứng dậy hướng gì là đi lại. Hỗn đản. Lúc Cố Mai Nhân chật vật vịn thành giường để không bị ngã thì Lưu Hàn Trạch mở cửa phòng ngủ đi vào, trên tay còn mang khay đựng một bát cháo. Thấy cô tay chân vụng về như sắp gãy liền vội vàng đặt khay đựng bát cháo lên bàn, đi tới chỗ cô đỡ cô ngồi trên giường. Lưu Hàn Trạch đau xót mở miệng chất vấn, thực chất là quan tâm:

"Tay chân vụng về như vậy còn xuống bay nhảy đi đâu?"

"Không phải là do anh ban tặng à?"Cố Mai Nhân hướng về phía anh, ai oán nói lớn, không phải đêm qua anh ở trên người cô không ngừng ham muốn, hại cô thân thể nhừ nhối như sắp tàn phế, bây giờ lại trách ngược lại cô, không biết nói lý.

"Được, được, là anh sai, anh nấu cháo cá bồi bổ cho em, ăn khi còn nóng mới ngon"

Lưu Hàn Trạch lại lấy bát cháo nóng, miệng thổi cho cái nóng bay đi mới đút cho Cố Mai Nhân. Cô kì thực có chút đói, vận động kịch liệt như vậy không đói mới là lạ, đương nhiên không cự tuyệt anh đút cho cô, ngược lại ăn rất nhanh. Lưu Hàn Trạch cứ sợ cháo quá nóng liền cầm cùi thổi cho đỡ nóng, mỗi lần đút xong đều hỏi có nóng quá không còn lấy khăn lau nhẹ khoẻ môi cô. Chỉ là hành động nhỏ nhưng Cố Mai Nhân không khỏi cảm động. Khi ăn xong, Lưu Hàn Trạch dặn dò cô mấy câu, sau đó mới đi ra ngoài, đi tới cửa liền nghe câu nói vụng từ phía sau

"Chuyện ly hôn, tôi sẽ suy nghĩ lại...hoặc là quên đi"

Người kia không đáp lại, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, trong đôi mắt màu hổ phách ấy hiện lên tia hạnh phúc.

Về lại thành phố X, cả hai quay lại cuộc sống thường nhật trước đây, chỉ là Lưu Hàn Trạch đối với Cố Mai Nhân từ đầu đến cuối đều yêu thương, cung chiều, không để cô có điểm đau lòng nào. Cố Mai Nhân cũng từ từ mở lòng lại với anh, tuy cô sẽ không ly hôn nữa nhưng trong lòng vẫn sợ hãi, hạnh phúc mất bao lâu mới có được này thật sự quá mong manh, nếu như chìm đắm sâu vào sẽ không thoát ra được, sau cùng nó vỡ tan, chỉ có bản thân đau triệt nội tâm.

Cố Mai Nhân trên tay cầm hộp thuốc tránh thai, mấy ngày trở về nước cô đều suy đi nghĩ lại không biết điều mình luôn do dự muốn làm là đúng đắn nhất không. Cuộc sống hiện tại đối với cô mà nói đều rất tốt, nhưng nếu trong thời điểm này nếu mang thai có thật sự tốt không? Cô lại luôn trốn tránh cùng sợ hãi, nếu hạnh phúc này quá ngắn ngủi, con của cô ra đời không phải nó sẽ sống khổ sở như cô sao? Cô tuyệt đối sẽ không để bảo bối chịu bất cứ thương tổn nào...giống như cô trước đó...Trong lòng như hạ quyết tâm, tay gỡ hộp thuốc ra, nhưng còn chưa lấy thuốc uống liền bị một bàn tay to lớn giật lấy hộp thuốc. Lưu Hàn Trạch? Anh trở về từ bao giờ?

"Nói cho anh biết, đây là cái gì?"Lưu Hàn Trạch trừng mắt quát lớn, tay giơ hộp thuốc trước mặt Cố Mai Nhân

Cố Mai Nhân lo sợ không dám ngẩng mặt lên nhìn anh, cảm giác tội lỗi xâm chiếm tâm trí cô. Lưu Hàn Trạch không thấy cô trả lời càng tức giận, tay anh cầm hộp thuốc liền nổi gân xanh, hộp thuốc bị bóp nát, nhãn nhúm không ra hình thù gì bị vứt mạnh xuống sàn. Lưu Hàn Trạch kéo tay cô, ấn cả người cô vào bức tường, lưng Cố Mai Nhân bị đập mạnh vào tường, chưa kịp kêu đau thì Lưu Hàn Trạch chặn môi cô, dùng sức hôn mạnh xuống cánh môi đỏ hồng mềm mại, cơ hồ như muốn cắn nát môi cô. Không biết bao lâu, Lưu Hàn Trạch run run rời khỏi cánh môi đỏ ửng lên đó, tay anh cuộn lại thành nắm đấm, tức giận dồn nén chưa phát tiết hết, một đấm vào tường đó, tức giận được đưa ra ngoài. Cố Mai Nhân không

nói gì, vẫn duy trì tư thế cúi đầu, nước mắt bất giác rơi xuống, sau đó tai ồ ồ nghe giọng anh khàn khàn cất lên:

"Anh biết lúc đầu là anh có lỗi với em, nhưng...những việc làm gần đây của anh đối với em...trong mắt em, một chút cũng không đáng là gì sao?"

Cố Mai Nhân ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô không phải là vẻ mặt tức giận của anh, là đôi mắt bạch hổ, đôi mắt đỏ ngầu đầy tia máu cùng...lệ đang thấp thoáng trên khoé mí?! Cô định nói gì đó nhưng Lưu Hàn Trạch đứng thẳng dậy xoay người bước ra khỏi phòng, bước đi chậm rãi nặng nề, lòng đầy đau thương, đôi mắt mờ hồ trống rỗng, miệng lại cất lên:

"Là anh từ đầu tới cuối đều như một thằng hề, cả ngày diễn trò cho em xem, lại ảo tưởng bản thân rồi sẽ có được tình cảm của em..."

Cố Mai Nhân nhấc chân lên, chạy tới ôm chầm lấy người Lưu Hàn Trạch, tay gút gao ôm chặt lấy anh sợ anh sẽ thất vọng gỡ tay cô ra. Nước mắt cô một lúc rơi xuống càng nhiều, mừng rỡ hay đau buồn đều lẫn lộn không phân biệt được, cô chỉ biết rằng đáp án mình luôn tìm kiếm do dự rồi cuộc cũng tìm thấy rồi.

"Trạch, thật xin lỗi"

Cô trực tiếp xoay người anh lại, tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt người cô vừa yêu vừa sợ này, khoé miệng nâng lên một nụ cười

"Không phải anh nói sẽ bắt đầu lại sao? Chúng ta bắt đầu lại."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Tư Duệ An mang thai

Hôm nay Lưu Hàn Trạch được nghỉ phép, anh đưa Cố Mai Nhân đến khu trung tâm thương mại lớn ở thành phố X. Khu trung tâm chia làm 4 tầng rộng lớn, là tổ hợp giải trí, mua sắm, xem phim và ăn uống. Ở đây có hẳn một khu ẩm thực riêng bao gồm nhiều món ăn, nhiều thương hiệu đến từ nhiều nước trên thế giới. Lưu Hàn Trạch để ý trong tủ quần áo của cô toàn là đồ thường ngày, không có lấy một bộ quần áo mới, nhân ngày nghỉ này mua cho cô vài bộ, dù sao tiền làm ra cũng chỉ để cho vợ tiêu ai lại để vợ tiết kiệm từng đồng như thế.

"Nhân, thử bộ này đi, bộ này nữa" Lưu Hàn Trạch không biết Cố Mai Nhân thích kiểu quần áo gì, chỉ nhớ cô thích màu tím nhạt nên chỉ cần nhìn thấy bộ màu tím nhạt liền lấy đưa cho cô.

"Mấy bộ cũ này mặc được rồi, em cũng không ra ngoài nhiều mà"Cố Mai Nhân đẩy đẩy tay Lưu Hàn Trạch, nghĩ ra cái gì lại cười gian bảo"Em thích mua cho tình nhân bé bỏng của em, là bộ Vest cơ"

"Anh có thể đảm bảo em chưa kịp đưa bộ đồ Vest cho hẳn thì em đã bị anh ăn đến không thể xuống giường bay nhảy, còn dám không?"Lưu Hàn Trạch không tức giận cũng không lạnh lùng, chỉ đột nhiên loé qua tia quỷ dị, còn dám bao nuôi tình nhân bên ngoài? Anh không phải đã đủ mê người rồi sao, cần gì đảm đàn ông yếu mọn thế chứ?

"..."

"Lấy 5 bộ này đi"Lưu Hàn Trạch tiến đến quầy tính tiền, không hề nhìn thấy vẻ mặt đen như đất nòi của Cố Mai Nhân, nếu anh quay lại nhìn chỉ sợ là cười đến vỡ bụng mất.

Hai người cùng nắm tay nhau đi dạo quay khu mua sắm, đi ngang qua cửa hàng quần áo cho trẻ em, Cố Mai Nhân xúc động lôi kéo Lưu Hàn Trạch đi vào. Cô nhìn những bộ quần áo nhỏ xinh xắn, tâm tình liền háo hức hẳn lên, nếu con cô và anh sau này có thể mặc những bộ đồ này thực đáng yêu biết mấy.

"Thích trẻ con như vậy còn không mau tạo bảo bối đi? Sau này bảo bối có thể mặc mấy bộ đồ này rồi"Lưu Hàn Trạch nhìn là biết cô thích những bộ đồ này, hơn nữa lại rất thích trẻ con, con của anh sinh ra nhất định sẽ thừa kế vẻ đẹp và trí tuệ của anh và cô.

"Suy nghĩ của anh không thể trong sáng hơn được à?"Cố Mai Nhân lườm khuôn mặt đen tối kia của anh, người đàn ông này sao lại giáo hoạt như vậy?

Lưu Hàn Trạch đi một vòng quanh cửa hàng, phát hiện thấy một bộ váy công chúa màu hồng kiểu dáng xoè bông bênh với Thiết kế cổ thuyền với các bông hoa được đính xung quanh, nếu con sinh ra là một bé gái khẳng định sẽ trông đáng yêu như một nàng công chúa thật sự. Anh cầm bộ váy xem đi xem lại, đôi mắt hiện lên sự cung chiêu cùng dịu dàng. Từ xa có một giọng nói nhẹ nhàng cất lên

"Trạch"

Lưu Hàn Trạch quay đầu lại, mắt thoáng qua tia ngạc nhiên nhưng nhanh chóng thay bằng vẻ mặt lạnh nhạt. Là Tư Duệ An. Người phụ nữ này đang làm gì ở đây?

Lưu Hàn Trạch đặt bộ váy công chúa xuống đúng chỗ của nó, không hề để tâm tới sự tồn tại của Tư Duệ An, cứ thế lướt qua cô ta. Tư Duệ An thấy anh lạnh nhạt với mình, cảm giác mất mát đang lên. Từ đầu đến giờ, cô ta đều thấy cử chỉ ngọt ngào sùng nịnh của Trạch đối với Cố Mai Nhân. Cô ta nổi lên sự ghen tỵ nồng đậm, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà người phụ nữ kia có thể có sự yêu thương của Trạch? Mọi thứ Cố Mai Nhân đang có vốn dĩ là thuộc về Tư Duệ An cô, cô ta cướp đi tất cả của cô, bây giờ lại vui vẻ hạnh phúc như vậy, còn cô thì đau khổ sống những ngày tháng tủi hờn, làm sao có thể?

Trong mắt Tư Duệ An ánh lên tia thâm độc. Cố Mai Nhân, đừng trách tôi, muốn trách cũng phải trách cô, ai bảo cô lại đi giành giật hạnh phúc của người khác.

"Trạch, em có chuyện muốn nói với anh" Tư Duệ An cố gắng đuổi kịp bước chân của anh, nắm lấy tay anh, mắt Tư Duệ An đầy vẻ phức tạp không biết đang nghĩ gì

"Chuyện gì?"Lưu Hàn Trạch khó chịu hất tay Tư Duệ An, anh không nhớ là giữa bọn họ còn có chuyện gì để nói. Hôm đó anh nói như vậy đã rất rõ ràng rồi sao. Không thể dây dưa thêm một phút giây nào nữa.

"Trạch...em có thai rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 13: Đứa bé là con của anh

"Trạch...em có thai rồi..."

Tay Tư Duệ An đặt lên bụng, e then nhìn xuống bụng phỏng đoán về mặt của Luru Hàn Trạch. Anh ấy sẽ vui mừng mà quay lại với cô ta sao? Trạch sẽ lại yêu thương cô như trước, Cổ Mai Nhân sẽ chẳng là gì nữa. Cô ta ngẩng đầu lên...

"Thì sao?"Sắc mặt Luru Hàn Trạch ngày càng lạnh hơn, giọng nói lạnh lẽo cất lên. Lại cái trò chơi mèo vờn chuột đó, cô làm vậy không thấy mệt sao?

"Trạch? sao anh lại bàng quang như vậy?"Tư Duệ An ngỡ ngàng nhìn người đàn ông trước mắt, Trạch sao có thể dửng dưng như không thể chứ?

"Cô mang thai thì liên quan gì tới tôi? Cô cho đây là con tôi đi?"Luru Hàn Trạch cười lạnh, lúc trước mỗi lần quan hệ hai người luôn dùng biện pháp tránh thai, hơn nữa chính Tư Duệ An là người muốn sử dụng bao và thuốc tránh thai, cô nói thời điểm này mang thai không thích hợp trong khi cô chưa kết hôn mà lại mang thai con của người đã có vợ, chuyện này sẽ bị người nhà và mọi người coi thường, sự nghiệp đang vững chắc sẽ đi xuống, không phải sao?

"Vậy là anh phủ nhận? Anh không thể như thế, từ đầu tới cuối em chỉ yêu mỗi mình anh, đứa con này là của anh."Tư Duệ An càng lúc càng rét run, Trạch cứ nhiên lại tuyệt tình như vậy, tình cảm bao nhiêu năm đó của bọn họ vẫn không thể lấp đầy tội lỗi trước kia của cô ta sao?

"Tôi và cô luôn dùng biện pháp tránh thai, tôi không quên mà cô lại càng không thể quên, cô nói xem, cái thai này ở đâu mà có?"Thu lại nụ cười khi nãy, Luru Hàn Trạch sắc bén hỏi ngược lại Tư Duệ An

Tư Duệ An nhếch môi mỉm cười khiêu gợi, Trạch, đây là anh ép em. Miềm mòng núm lấy không được thì phải trực tiếp giành lấy đến khi nào nó trở thành của mình, phải không? Đôi mắt đẹp liếc qua một góc nhỏ của cửa hàng mấy giây sau đó chậm chậm lấy từ trong túi xách một xấp giấy tờ đưa cho Luru Hàn Trạch.

"Không thể nào"Luru Hàn Trạch đọc văn kiện, tay xiết chặt lại, tờ văn kiện hai bên trái phải đều bị nhàu nát. Sao có thể như vậy?

"Trạch, anh không thể bỏ em, còn có con của chúng ta..."

Tư Duệ An nhào vào lòng ngực Luru Hàn Trạch, tay ôm chặt lấy thất lưng của anh cất giọng ní non. Luru Hàn Trạch đưa tay lên định đẩy cô ta ra lại sứt nhớ đến tờ giấy vừa đọc, tay đang đưa tay liền miễn cưỡng hạ xuống, để mặc cho Tư Duệ An ôm mình. Con...

Tư Duệ An thoả mãn mỉm cười, liếc lại góc nhỏ kia nãy, nụ cười càng trở nên đắc ý. Thân ảnh bé nhỏ đứng trong góc tối, đôi vai run run nhìn cảnh tượng đang xảy ra. Cổ Mai Nhân, cô không bao giờ có được Trạch, phần thắng...luôn luôn thuộc về tôi.

Cổ Mai Nhân đứng trong góc tối, thờ thần nhìn Tư Duệ An ôm lấy chồng mình, mà Trạch lại không hề đẩy cô ta ra. Họ đường đường chính chính diễn một màn tình nhân ân ái ở nơi đông người như vậy mà cô...chỉ có thể đứng không bóng tối, đau đớn làm khán giả xem câu chuyện tình yêu cảm động của họ.

Luru Hàn Trạch chạy vòng quanh khu trung tâm thương mại, đi hết khu này đến khu khác, lên tầng này xuống tầng nọ, mặt đau đầu tìm kiếm bóng dáng nhỏ bé nhưng vẫn không tìm thấy. Cổ Mai Nhân rốt cuộc đã đi đâu?

Anh mệt mỏi trở về nhà, mở cửa đi vào thì thấy đôi giày của cô đặt ngay ngắn trên giá mới thờ phào nhẹ nhõm. Anh chỉ sợ cô đi lung tung rồi gặp chuyện không may. Đèn phòng bếp đang bật sáng, bước chân của anh càng nhanh hơn, nhưng mỗi bước đi lại làm tim anh nhói lên từng hồi. Anh có thể đối diện với cô như thế nào? Bình thân làm như không có chuyện gì để cô an tâm hay là nói cô không biết mọi chuyện? Đầu Luru Hàn Trạch rối như tơ vò, đang yên đang lành lại phát sinh ra loại chuyện này...

Cổ Mai Nhân trong phòng bếp đi ra thì đụng trúng Luru Hàn Trạch. Cả hai nhìn nhau, đối phương đều cho rằng người kia đang bình thân, Cổ Mai Nhân cho rằng Luru Hàn Trạch sẽ kết thúc êm đềm với cô, còn Luru Hàn Trạch lại cho là Cổ Mai Nhân không hề biết chuyện và đang rất bình thường như mọi ngày, bọn họ không biết cả hai cũng khổ tâm như nhau.

"Em về lúc nào vậy?Sao không nói cho anh biết?"

"Lúc đó không phải anh đang bận nói chuyện riêng sao?"Cổ Mai Nhân cười khổ, cô không về chẳng lẽ lại đứng chết trân ở đó coi bọn họ một đôi uyên ương ngọt ngào sao?

"Nhân, cô ấy mang thai rồi...đứa con đó...là của anh"Luru Hàn Trạch đau lòng nhìn cô, nụ cười dỏ của cô biểu trưng cho điều gì vậy? Cổ Mai Nhân không cảm thấy bản thân cười còn khó coi hơn khóc sao?

"Cho nên..."

"Anh sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy"

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Liệu anh có núm kéo cô một lần nữa?

"Anh sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy"

Cổ Mai Nhân nhìn đắm đắm khuôn mặt nghiêm túc của Luru Hàn Trạch, cô bây giờ đến một nụ cười khổ cũng không nặng ra được. Điều cô sợ hãi trước kia thật sự đã xảy đến, thứ hạnh phúc này rốt cuộc cũng chỉ trong nháy mắt, mở mắt ra, nhìn tới nhìn lui phát hiện bản thân từ đầu đến cuối thật ra chẳng có một chút tình yêu nào.

"Được"

Một từ thôi, sự bi thương đau khổ của cô cũng chỉ biểu đạt qua một từ "được". Không phải cô rụt rè không dám theo đuổi tình yêu của mình, chỉ là dùng khí cùng can đảm của mình đã hao mòn hết trong ván cược tình yêu này, cho dù cô có cược giá cao trên trời, bày thiên la địa võng, hạnh phúc đó cũng chỉ vụt qua như mây gió.

Hạnh phúc mà bản thân đang có, bỗng chốc tan biến trong chốc lát. Cảm giác từ thiên đường bỗng rơi xuống địa ngục...lại đau như vậy.

Cổ Mai Nhân lặng lẽ đi ngang qua Luru Hàn Trạch, bước chân của cô rất chậm rãi, cô đang đợi...đợi Luru Hàn Trạch có thể ngăn cô lại, hay là nói một câu an ủi giải thích...nhưng lại không có.

Luru Hàn Trạch đứng đó nhìn bóng lưng Cổ Mai Nhân đi khuất, thân thể ngã xuống, tay che mắt, môi bạc mấp máy, không rõ là đang muốn nói gì.

[...Hôm lễ hôn đó, cô dâu mặc bộ áo cưới trắng tinh đứng cùng với người đàn ông khôi ngô tuấn tú-chồng tương lai của cô ấy. Đứng trước cha xứ, bọn họ lập lời thề cùng nhau sống hạnh phúc răng long đầu bạc, một người mỉm cười hạnh phúc, một người âm lãnh trong mắt vẫn lạnh như băng

...

"Cổ Mai Nhân, đừng phí tâm tư với tôi nữa, người tôi yêu là Tư Duệ An, tôi chỉ có thể cho cô danh nhận vợ trên danh nghĩa của Luru Hàn Trạch, nhưng tình yêu thì không?"

...

"Cổ Mai Nhân, an phận làm vợ của tôi còn muốn chạy đến gây loạn với tiểu An, cô dùng tiền để đuổi cô ấy đi? Đừng hòng"

"Cô ấy nói rằng hiện tại đang rất thiếu tiền, không thể học lên thạc sĩ, em mới cho cô ấy mượn tiền, không có ý gì khác..."

"Cô ấy thiếu tiền không nói cho tôi lại đi mới cho cô sao? Lời nói dối như vậy cô cũng có thể bịa ra, dù cô ấy thiếu tiền thật tôi có thể cho cô ấy, không đến lượt cô quản."

...

Ngày ấy, cô gái ấy ở trong phòng bếp làm ra biết bao nhiêu món ngon, còn là món chồng cô ấy thích nhất, tỉ mỉ lựa chọn thực phẩm tươi sạch để chế biến, còn không cẩn thận bị dầu văng vào tay bỏng một vùng da. Cô ấy nhin đau, nhưng vẫn mỉm cười đầy vẻ mong đợi, hôm nay là kỉ niệm ngày cưới của bọn họ.

Từng giờ đồng hồ trôi qua, tiếng kim giây chạy đều đều càng khiến người con gái trở nên thất vọng. Chồng của cô ấy vẫn không về nhà. Có lẽ cô ấy cũng phần nào đoán trước được kết quả, nhưng vẫn bất chấp tạo cho mình hy vọng, nhưng mà càng hy vọng bao nhiêu thì nỗi thất vọng càng đến bấy nhiêu.

Điện thoại đưa bên tai một lúc lâu, người kia rốt cuộc cũng bắt máy

"Hôm nay anh không về sao? Kỉ niệm ngày cưới..."

"Tiểu An muốn tôi ở với cô ấy tối nay, không cần đợi"

Vẫn là thanh âm lạnh nhạt kia, ở cùng Tư Duệ An...Chẳng phải cô đã nói trước với anh một tháng rồi sao? Ngày ngày cũng nhắc nhở anh về kỉ niệm ngày cưới...cô buồn bã phát hiện, bất kể mình có đến trước sớm thế nào, người anh chọn vẫn không phải là cô.

...

"Trạch, khi này em thu dọn thùng rác liền thấy...một chiếc đồng hồ bị hỏng, có phải..."

"Là quà sinh nhật cô tặng tôi, chỉ là vô tình làm rơi nên bị vỡ, tôi thấy không cần thiết nên vứt đi"

Sao có thể bình thản như vậy, tiêu sái như vậy? Chỉ khi nó có giá trị mới được giữ lại, còn không thì vứt đi không thương tiếc. Vậy giá trị của cô trong mắt anh là gì?

"Nó cũng như tình cảm em đặt trong đó, sao anh lại vô tâm như vậy?"

Hỏi một câu ngu xuẩn như vậy, mày còn có tôn nghiêm không, câu trả lời vốn dĩ vẫn tuyệt tình không có gì thay đổi.

"Cô cho là bản thân cô rất quan trọng sao? Nể tình lúc tặng quà có mẹ tôi đứng đó bằng không tôi cũng không cần"

Mắt nổi lên một tầng nước, mắt dần trở nên nhạt nhòa, chỉ mơ hồ thấy cánh môi của người đó nhếch lên, trong mắt đều là coi thường.

...

"Rốt cuộc là em quan trọng hay cô ấy quan trọng...em mới là vợ hợp pháp của anh, cô ta chỉ là tiểu tam có tư cách gì mà anh quan tâm.Cô ta không biết xấu hổ dành chồng người khác, cô ta không xứng..."

Chát

"Cô nói cô ấy không xứng, vậy cô xứng sao, nếu không phải lúc trước cô cứu tôi trong vụ hỏa hoạn đó, một cái liếc mắt tôi cũng không muốn cho cô, Cổ Mai Nhân cô cho là vợ của tôi thì ăn nói ngông cuồng như vậy, cô so với Tiểu An cái gì cũng không bằng"

...

"Bất luận thế nào tôi cũng sẽ không đồng ý ly hôn"

"Anh ngu ngốc bao nhiêu năm bây giờ đã tỉnh ngộ rồi, Nhân, từ nay về sau anh sẽ luôn yêu thương em, không rời xa em nửa bước."

"Nhân, cô ấy mang thai rồi...đứa con đó...là của anh"

"Anh sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy"...]

Cổ Mai Nhân giật tỉnh tỉnh dậy, trên trán toát mồ hôi hột, tim càng lúc càng đập nhanh hơn. Những chuyện trước kia cùng xuất hiện lại trong giấc mơ của cô.

Quyết tâm buông tay một lần lại bị nhu tình của Luru Hàn Trạch kéo về.

Nếu như lần này quyết định buông bỏ lần nữa, chắc có lẽ anh sẽ không níu kéo cô. Bên cạnh anh bây giờ là Tư Duệ An cùng đứa con của họ, cô làm gì có tư cách chen vào câu chuyện tốt đẹp của họ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Khương Mặc về nước

Con ác mộng đó quanh quẩn trong đầu cô đến tận sáng sớm, khó khăn lắm mới chợp mắt được rồi thiếp đi lúc nào không hay. Khi Cổ Mai Nhân tỉnh dậy đã là gần trưa, không nghĩ tới bản thân lại ngủ lâu như vậy. Cô từ trên cầu thang đi xuống, Luru Hàn Trạch đã đi từ lâu. Lúc trước còn có bác Trương bầu bạn trong căn nhà lớn này, sau khi hai người làm hoà, anh cũng không cần thiết phải thuê người làm về nữa. Lúc đó anh còn ầm ập thờ ơ vào tai cô: "Bác Trương chu đáo nhưng anh lại không an tâm, để anh chăm sóc em cả đời mới thấy an tâm được." Bây giờ nhớ lại cô lại muốn tự giễu, hiện tại người anh cần chăm sóc không phải là cô, mà là Tư Duệ An cùng...đứa bé đó.

Bụng đói cồn cào, cô đã bỏ bữa sáng rồi nếu bỏ thêm bữa trưa, bệnh đau dạ dày lại tái phát thì khổ. Chuyện buồn cũng đã tới, đau lòng cũng đã đau lòng, cô không thể vì chứng mà hành hạ bản thân. Dù sao ăn thật no cũng là phương pháp giải toả nỗi buồn mà. Liếc mắt về phía bàn ăn, một mẫu giấy nhỏ và một nhánh hoa hồng đã được đặt trên bàn sẵn. Mắt Cổ Mai Nhân thoáng qua chút ngạc nhiên, của Trạch sao?

"Anh sẽ cố gắng dàn xếp mọi chuyện ổn thoả, anh sẽ không để chuyện đó ảnh hưởng tới cuộc sống vợ chồng mình, tối tám giờ anh mới xong việc, anh sẽ mua quà cho em

Kí tên: Chồng"

Anh ấy vẫn muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này sao? Mắt cô đỏ lên, sống mũi cay cay, cô cũng muốn vung đáp tình yêu này nhưng cô không thể ích kỷ dành lấy Luru Hàn Trạch không buông được. Đứa bé của Tư Duệ An cần có một người cha, nó chỉ là một sinh linh nhỏ bé vô tội, cô không thể cướp cha của nó, cướp đi hạnh phúc gia đình của nó. Đôi lúc cô tự hỏi, dù cô là vợ của anh, nhưng lại có cảm giác như bản thân mới chính là người thứ ba, lấy đi hạnh phúc của bọn họ. Cô nên làm thế nào bây giờ?

Cổ Mai Nhân mang theo chiếc túi xách nhỏ, đi bộ dọc theo vỉa hè đến quán cơm. Cô không muốn đi ăn ở đâu xa, gần nhà cô có một quán cơm nhỏ, tuy chỉ là quán bình dân của một vợ chồng già nhưng mang theo cảm giác gia đình thân thuộc, mấy món ăn ít dầu mỡ nhiều lại có hương vị quê nhà. Ông Vương chủ quán cơm thấy cô bước vào quán thì đi tới mỉm cười đón hậu:

"Tiểu Nhân lâu rồi mới tới nhĩ? Đi một mình à, chồng cháu đâu?"

"Hôm nay anh ấy bận việc không tới ạ" Cổ Mai Nhân thành thật đáp. Ông Vương vẫn còn nhớ hai vợ chồng họ. "Com vẫn như lúc trước nha bác"

Nghe cô nói xong ông Vương hiểu ý, quay người ra sau nhà chuẩn bị. Quán hôm nay vẫn đông như mọi khi, chỉ là bàn nào không có đôi có cặp đi ăn thì cũng là một đại gia đình ngồi bên bàn ăn, không khí lại ấm cúng, nhưng cô lại đi ăn một mình, cảm giác như bị lạc lõng vậy.

Cổ Mai Nhân chìm đắm trong suy nghĩ thì có vài người la toán lên. Cổ Mai Nhân cũng đứng lên đi ra quán ăn xem thử chuyện gì xảy ra ngoài kia.

"Mấy người nhà giàu đi xe sao lại cầu thả đụng trúng người như vậy"

"Ý giàu có mới không xem dân thường chúng ta ra gì"

Cổ Mai Nhân nghe người ta bàn tán rôm rả, thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía chiếc xe BMW X7 XDriver 40i, tay ăn chơi lớn này lại đụng người vào ban ngày sao?

Người lái chiếc xe BMW đó đứng im lặng từ đầu tới cuối nhìn người thanh niên bị đụng trúng chửi bới la hét om sòm. Người thanh niên chỉ vào mặt người lái xe mắng chửi, bảo anh ta lái xe không có mắt nhìn đường báo hại gã ngã xuống gãy mất cánh tay trái. Những người đi đường xúm đông lại xem chờ đợi kịch hay, còn hùa theo người thanh niên rủa xả người lái xe. Những người dân thường vốn không thích những người nhà giàu, trong suy nghĩ của người nghèo trong khi họ công lưng kiếm từng đồng tiền nhỏ nhoi thì bọn nhà giàu chỉ cần ngồi ưỡn số tiền tham nhũng của dân mà không làm gì cả. Bây giờ lại đụng trúng người ta còn đứng đưng không một lời xin lỗi hay giải thích làm bọn họ càng căm phẫn hơn.

"Chỉ cần chúng tôi đền bù là xong chứ gì? Tiền đã đưa rồi thì đừng có cản đường chúng tôi" Người lái xe khinh bỉ nhìn người thanh niên từ trên xuống, vốn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, này giờ đã làm tốn khá nhiều thời gian của Khương thiếu rồi.

Người dân nghe được giọng điệu khinh thường của người lái xe, ai ai cũng tức giận muốn mắng tiếp. Lời mắng chửi chưa kịp phun ra thì người thanh niên bị đụng trúng đã ngã trước.

"Ngày từ đầu đền bù tổn thất có phải tốt hơn không?" Không còn là khuôn mặt bức tức khi nãy, thứ mà Cổ Mai Nhân nhìn ra là bộ dạng ngao nghể cùng điệu cười cợt nhả. Có thể là...

"Khoan hãy nhận hết tội về mình, camera được lắp đặt tại các tuyến giao thông trọng điểm để ghi hình, sao chúng ta không xem xem?" Cổ Mai Nhân nhẹ nhàng mỉm cười, gã ta bị đụng trúng thật hay là đang tạo nên hiện trường giả lấy tiền đền bù?

Lực lượng cảnh sát giao thông nhanh chóng đến và tiến hành xử lý vụ việc. Quan sát trên màn hình, Chiếc BMW đang chạy trên đường thì bất ngờ người thanh niên đã đi nhanh về phía chiếc xe đó. Chiếc xe đi với vận tốc 50km/h không phải quá nhanh nhưng cũng không hề chậm, người thanh niên đã thấy chiếc xe đó nhưng vẫn cố băng qua đường, thật ra gã ta không phải qua đường, mà là muốn lao về phía chiếc xe. Cho dù muốn qua đường thật nhưng ở đây cũng không có vạch kẻ sọc trắng qua đường, người bình thường sao có thể bắt cần như vậy. Mà trên màn hình, Chiếc BMW không đi quá vận tốc 50km/h, lại đi đúng phần đường quy định, không không lại đụng trúng người?

Quả nhiên là ăn vạ...

"Vị thanh niên này, qua camera và phân tích, anh còn có gì để nói?"

"Bạn học Cổ Mai Nhân, khả năng lập luận phân tích vẫn nhạy bén như xưa nhĩ?" Người đàn ông từ trong ghế sau chiếc BMW đi xuống, trên môi nhếch lên đầy ý vị.

"Khương Mặc?!"

"Không nghĩ tới lại gặp cậu ở đây? Không phải cậu đang ở Anh sao?"Cố Mai Nhân nâng ly nước uống một ngụm, nâng tầm mắt lên nhìn người đàn ông trước mắt. Khương Mặc khi trưởng thành lại anh tuấn thu hút như vậy suýt nữa cô nhận không ra

"Tôi về nước bàn một số hạng mục, lúc này muốn đi tìm cậu lại xui xẻo đúng trùng âm hồn, sao vậy? Không mong chờ tôi về à?"Khương Mặc chăm chú nhìn Cố Mai Nhân, mấy năm không gặp không nghĩ tới cô gái thời cấp ba ngồi cùng bàn với mình lớn lên lại xinh đẹp như vậy. Tuy đã trưởng thành nhưng nét ngây thơ thuần khiết năm nào vẫn còn đọng lại trong khuôn mặt kia.

"Sao có thể? Khương thiếu luôn là người được chào đón nhất mà. Đại cô thụ năm đó bây giờ lại đẹp trai như vậy, chắc chắc..."

"Còn cậu vẫn là hạt mầm của tôi, lớn rồi mà vẫn nhỏ bé như vậy..."Nhỏ bé đến mức làm hấn muốn che chở cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đại cô thụ và hạt mầm

"Hạt mầm, xuống căn tin thì mua giúp tôi hộp sữa"Chàng thiếu niên đeo tai nghe vừa lướt điện thoại, thấy người bên cạnh đẩy ghế đứng lên thì lên tiếng

"Đúng là đại cô thụ, ngày nào cũng uống sữa như trẻ con, 1m83 nặng 74kg, vẫn chưa hài lòng à?"Cô nữ sinh nghe bạn cùng bàn nhò và đã trở thành thói quen, ngày nào cũng nhò cô mua dùm hộp sữa, uống tới uống lui như thể không thấy chán à? Theo quan niệm của cô, chỉ có trẻ con muốn lớn nhanh mới phải uống sữa, còn hấn to xác lại thích uống sữa cùng đám con nít đó sao? 1m83 nặng 74kg vẫn uống sữa để cao lớn thêm, thật đúng với biệt danh cô đặt cho hấn-đại cô thụ.

"Cậu không xem lại bản thân cậu đi, như hạt mầm nhỏ vậy, đã gầy thì thôi lại còn leo chưa nổi 1m60, chắc chắc cậu còn phải uống sữa bò nhiều hơn tôi nữa đấy."Khương Mặc ngược mắt lên nhìn Cố Mai Nhân từ trên xuống mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ sẫm soi cùng thích thú. Hấn còn nhớ hôm đi khám sức khỏe cho học sinh, Cố Mai Nhân ồn ào muốn cân đo lại chiều cao và cân nặng đến mấy lần, kết quả vẫn là 1m58 và 40kg. Bộ dạng lúc đó của cô bây giờ nhớ lại làm hấn muốn phì cười.

"Tôi mới không trẻ con như cậu, còn nữa, hôm trước tôi mới đi đo chiều cao, cao thêm 1cm, 1m59 đây vài ngày nữa liền lên 1m60, xem cậu còn chê cười tôi không?"Cố Mai Nhân hậm hực trừng mắt về phía Khương Mặc, đáng ghét, lúc nào cũng đem chiều cao ra chọc ghẹo mình.

"Hạt mầm à, 1m59 chứ không phải 1m60, đây là giới hạn của cậu rồi đấy, nói nghe có vẻ tự hào quá nhỉ?"

"Đại cô thụ đáng ghét, 1cm bé tí vậy có khác gì nhau sao?"

...

Tiết thế dọc ngày ấy, Cố Mai Nhân phải nằm nghỉ ở phòng y tế, không thể học được. Khương Mặc ngoài mặt bình thản không để ý nhưng trong lòng đầy lo lắng. Rốt cuộc cũng không nhìn nổi sốt ruột liền nhân lúc mọi người không chú ý tới mà chạy thẳng đến phòng y tế. Hấn đẩy cánh cửa phòng y tế ra, miệng vẫn thở hồng hộc, lại thấy cánh Cố Mai Nhân nằm trên giường vừa nghịch điện thoại vừa cười khúc khích. Mặt Khương Mặc đen lại...

"Hạt mầm, giỡn mặt với ai vậy hả?"

Hấn không yên lòng ba chân bốn cẳng chạy tới đây vì cô, mà hạt mầm nhỏ này cư nhiên ở đây thoải mái như vậy. Hấn tốt bụng quan tâm lại hoá dư thừa, cục tức này sao có thể nuốt xuống?

"Gia bệnh dễ trốn học thế dọc, lá gan không nhỏ nhì? Để lớp trưởng tôi ghi tên cậu vào sổ phạt, thấy thế nào?" Khương Mặc vẫn chưa nghĩ ra là nên ghi cô vào tội gì? Là giả bệnh trốn học hay là...làm lớp trưởng điện hạ hấn hao tâm tổn lực bất an lên xuống?

"Rõ ràng lớp trưởng cao quý đây cũng trốn học vào chỗ này, còn ở đây chó chê mèo lắm lông? Huống chi tôi có bệnh thật..." Cố Mai Nhân chu cái miệng nhỏ cái bướng, nói tới đoạn bị bệnh giọng từ từ nhỏ dần đi...

"Là bệnh gì? Thành thật khai báo-"Chữ "mau" muốn phát ra nhưng bị mắc lại trong cổ họng, Khương Mặc nhìn trân trân vào bao gói đặt ở trên bàn nước kia...BVS?!

"Đồ biến thái, ai cho cậu nhìn"Cố Mai Nhân giật ngay lấy gói BVS ở trên bàn giấu ra sau người, thẹn quá hoá giận muốn mắng người. Thật xấu hổ quá.

Uổng công hấn sang tận đây vì cô, kết quả lại bị mắng là biến thái T^T

...

"Hạt mầm, cậu có biết cảm giác thích một người là thế nào không?"

Người kia ngây ngô lắc đầu.

"Tôi đang thích một người, nhưng cô ấy lại không biết tôi thích cô ấy..."

Sân thượng của trường rất rộng nhưng chỉ có Cố Mai Nhân và Khương Mặc ở trên đó, một lần gió mát dịu êm thoảng qua, cảm xúc của hai người rung lên, không rõ thành lời.

"Đại cô thụ..."Khương Mặc thất thần về mặt đầy ưu sầu vẫn là lần đầu tiên Cố Mai Nhân nhìn thấy, cô nhất thời vẫn không biết nói gì.

"Hạt mầm, miễn là chúng ta còn học chung, còn quen biết tôi mãi mãi là đại cô thụ của cậu"

...

Đại cô thụ của năm đó bỗng sang Anh du học, trước khi đi còn muốn hạt mầm kia thực hiện cho hấn một nguyện vọng nhỏ, hấn không nói cho cô biết đó là nguyện vọng gì, chỉ yêu cầu

cô đồng ý. Chiếc máy bay cất cánh, một người đứng ở sân bay khóc thật lớn, một người ở trên máy bay con tim thất quần.

Đại cô thụ của thanh xuân năm mươi bảy tuổi vẫn luôn là hàng rào lá chắn bảo vệ cho hạt mầm nhỏ bé, cùng nhau trải qua những cảm xúc vui buồn lẫn lộn của tuổi học trò ngây thơ trong sáng. Nhưng mà, rốt cuộc từ hôm đó cho tới tận bây giờ, hạt mầm không có sự che chở của đại cô thụ, vẫn có thể cố gắng vươn lên thành một cái cây vững chãi, một mình đối diện với hiện thực khắc nghiệt của cuộc đời.

"Đại cô thụ, hạt mầm đã lớn rồi, cách nửa vòng trái đất cậu có biết không?"

"Đại cô thụ, nguyện vọng năm đó bây giờ có thể nói ra không?" Cố Mai Nhân từ trong hoài niệm bước ra, cô vẫn muốn biết cái nguyện vọng nửa vùi mơ hồ kia của Khương Mặc là gì.

"Hạt mầm... tôi thích-"Khương Mặc khựng lại vài giây, môi tình tế nhếch lên tạo nên một nụ cười hoàn mỹ "Tôi yêu cậu"

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hai người đàn ông

"Hạt mầm... tôi thích-"Khương Mặc khựng lại vài giây, môi tình tế nhếch lên tạo nên một nụ cười hoàn mỹ "Tôi yêu cậu"

Cố Mai Nhân ngẩn ra, đôi mắt đẹp mờ to đầy kinh ngạc. Khương Mặc, đại cô thụ...yêu cô? Sao có thể? Bọn họ là bạn cùng nhau sát cánh, là bạn thân. Có phải là có một chút hiểu lầm gì ở đây không?

Cô nhìn Khương Mặc một lúc rồi cúi đầu xuống, nghĩ một lúc lâu cuối cùng mới mở miệng:

"Khương Mặc, tôi có chồng rồi."

"Tôi biết"Khương Mặc bỗng trở nên thâm trầm, giọng cũng lạnh đi, trong đôi mắt ấy sâu hun hút lộ ra mấy phần sắc bén"Hạt mầm, tôi tạm thời rời xa cậu không phải để cậu tìm một người đàn ông đã không yêu cậu còn có tiểu tam bên ngoài."

"Sao... câu biết?" Cố Mai Nhân càng lúc càng sững sờ, những chuyện này làm sao Khương Mặc biết, lại còn biết được nhiều như vậy. Nghe tới đoạn "tiểu tam" mắt cô lại cụp xuống, trên mặt đầy ưu thương.

"Người phụ nữ tên Tư Duệ An kia cũng đã có thai rồi, cậu tính thế nào?"

Khương Mặc chăm chú nhìn biểu hiện trên khuôn mặt cô, nhìn thấy nét ưu thương ấy tâm hần nhói lên từng đợt, đau xót. Hắn ở bên Anh cách cô gần nửa vòng trái đất nhưng ngày đêm đều quan tâm đến cô, còn cho người tìm hiểu mấy năm qua cô sống thế nào, có tốt không? Chỉ là nghe tin cô vì một người đàn ông mà lao vào con hỏa hoạn cứu bằng được anh ta, nhưng anh ta không hề yêu cô, đối xử lạnh nhạt còn có tình nhân bên ngoài. Giờ thì tốt rồi, người phụ nữ đó cũng có thai luôn rồi, hạt mầm của hắn cố gắng hi sinh bao nhiêu lại bị hai người kia coi như đồ chơi, đùa giỡn trong tay. Lần này trở về, ngoài việc giải quyết các vấn đề của chi nhánh trong nước, ngoài ra chính là mang Cố Mai Nhân rời đi, cho cô một cuộc sống tốt hơn, không để cô ở nơi này nhần nhịn chịu khổ.

"Trạch nói sẽ dàn xếp chuyện này thật ổn thỏa, không để ảnh hưởng đến vợ chồng chúng tôi, tôi cũng tin tưởng anh ấy." Đến cả chuyện Tư Duệ An có thai Khương Mặc cũng biết rõ, Cố Mai Nhân có cảm giác mình đang là một cô vợ hờ đang đóng kịch bị người khác phát hiện, cô giống như chỉ đang diễn ra một người vợ, bước xuống sân khấu, người khác nhìn vào sẽ thấy, không phải là vợ, mà là "người diễn kịch".

"Anh ta đáp lại sự tin tưởng của cậu thế nào? Làm cho tiểu tam có thai sao? Tiếp theo sẽ là gì? Dẫn người phụ nữ đó về nhà của cậu cùng nhau chăm sóc đứa trẻ đó? Cố Mai Nhân, cậu nhìn cho rõ hiện tại của cậu đi"

Khương Mặc nóng nảy đứng dậy đi về phía cửa sổ, tay đưa lên lay lay thái dương, lúc này quá kích động lại nói ra những lời đó, chắc chắn ít nhiều hạt mầm cũng sẽ tủi thân và buồn bã. Nhưng đó là sự thật, bây giờ người đàn ông chết tiệt đó nói hươu nói vượn, thể thốt đường mật nhưng cơ bản anh ta còn chẳng giải quyết được gì. Nếu sau này sinh hạ đứa bé ra, khẳng định Cố Mai Nhân sẽ là người tổn thương nhiều nhất. Hắn không thể để chuyện đó xảy ra.

Khương Mặc xoay người lại, đi tới chỗ ngồi của Cố Mai Nhân, mỉm cười dịu dàng:

"Hạt mầm, đi cùng tôi, tôi sẽ mang lại cho cậu hạnh phúc, không để cậu chịu bất cứ đã kích nào, được không?"

Cố Mai Nhân nhìn vào đôi mắt đầy chân thành của Khương Mặc, nhất thời không biết trả lời thế nào. Thật ra cô đã có câu trả lời, nhưng vẫn không biết từ chối làm sao để hắn không hụt hẫng. Mới cô vừa hé mở, lời ra kíp nói thì đã có người nói trước.

"Chồng cô ấy đang ở đây, anh khẳng khẳng muốn đưa người đi là thế nào?" Lưu Hàn Trạch không biết từ đâu bước đến, đứng trước mặt Khương Mặc lạnh lùng nói. Anh ở công ty làm việc vẫn là lo lắng cho cô, vừa đến giờ ăn trưa liền tranh thủ chạy về nhà, nhưng cô đã ra ngoài, anh đoán là cô sẽ đến ăn ở tiệm cơm mà hai người thường tới nên chạy thẳng đến đây, rốt cuộc lại nhìn thấy một màn này."Nhân, em ra xe đợi anh, anh nói chuyện với anh ta xong sẽ ra ngay"

"Ừ. Đại cô thụ tôi đi trước, lần sau gặp"Cố Mai Nhân vừa thấy Lưu Hàn Trạch lại thêm một trận ngạc nhiên, ngày hôm nay đã hại cô kinh động mấy trận liên tiếp. Cô đang rất bối rối vẫn là không biết nên làm thế nào cho phải, cũng thuận theo ý Lưu Hàn Trạch mà đi ra ngoài chờ.

(Từ giờ Gà sẽ gọi Khương Mặc là "hắn", Lưu Hàn Trạch là "anh" nha OvO)

"Anh là gì của cô ấy lại ở đây ngang nhiên muốn đưa cô ấy rời đi?"Lưu Hàn Trạch nghe Khương Mặc gọi cô là "hạt mầm" mà cô cũng gọi hắn là "đại cô thụ", gọi tên còn thân mật như vậy chứng tỏ mối quan hệ không đơn giản chỉ là bạn bè thông thường. Người đàn ông này còn muốn đưa cô đi, nực cười, vợ của anh có thể để người ngoài tùy tiện dẫn đi sao? Cái nhìn của anh dành cho Khương Mặc càng lúc càng lạnh lẽo.

"Sao không đi hỏi cô ấy, chúng tôi từng thân thiết đến thế nào? Lưu tiên sinh hắn là phải nhìn ra chứ?"Khương Mặc nhếch môi cười trào phúng, cũng trôi lên tia chán ghét. Hắn chính là muốn nhấn mạnh từ "thân thiết" chọc tức Lưu Hàn Trạch, mối quan hệ của hắn và hạt mầm không phải ai cũng hiểu được, người đàn ông bạc tình này lại muốn biết?

"Bất kể anh là gì của cô ấy, bất quá cũng hình dung bằng từ "đã từng", hiện tại cô ấy là vợ của tôi, tôi cảnh cáo anh đừng có làm chuyện dư thừa vượt quá giới hạn, cũng đừng mơ mang vợ tôi đi đâu, đụng vào đại kị, anh chịu không nổi đâu!"Lưu Hàn Trạch nhìn ra điệu cười coi thường kia, chỉ là anh không quan tâm, cái anh để ý chỉ có Cố Mai Nhân, đụng vào cô, anh sẽ không tha cho người nào.

"Lưu tiên sinh không cần nóng vội tuyên thệ quyền sở hữu, có điều tôi muốn nhắc nhở anh, nếu ban đầu anh không đối tốt với cô ấy cần gì tôi phải lặn lội về nước mang cô ấy đi, hạnh phúc anh không cho được thì tôi sẽ cho, anh nói xem, đối với người từng tổn thương, gây đau khổ cho cô ấy và người luôn yêu thương muốn cho cô ấy điều tốt nhất, cô ấy sẽ chọn ai?"Khương Mặc đối với lời ra thị uy của Lưu Hàn Trạch vốn không hề sợ hãi, mà còn lên tiếng thách thức anh.

"Để rồi xem, người mà Nhân yêu là tôi hay anh, đến lúc đó anh còn đứng đây đắc ý nữa không?"

"Được thôi, chúng ta cùng chờ xem"

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Làm người thứ ba cũng không có tư cách

Lưu Hàn Trạch lái xe về nhà, suốt cả đoạn đường không hề nói câu nào, chỉ là anh không bình thản như thường lệ, đôi lông mày hơi nhíu lại như đang suy nghĩ điều gì đó. Lưu Hàn Trạch không lên tiếng, Cố Mai Nhân càng không dám mở miệng. Cô nửa ngày trời nghĩ ra biết bao loại tình huống anh sẽ hỏi những gì, có tức giận hay trách cứ cô không, nhưng sự im lặng bức người này đã cho cô câu trả lời, anh không hề bận tâm. Dù ở trong tình thế căng thẳng khó xử như khi này nhưng Cố Mai Nhân vẫn có một chút mong đợi Lưu Hàn Trạch sẽ ghen mà đoạt lại cô, muốn cho cả thế giới biết cô là vợ của mỗi mình anh. Mà anh bây giờ không nói không rằng, không hỏi cũng chẳng để ý lại khiến cô có chút thất vọng.

Bầu không khí trong xe càng lúc càng ngột ngạt làm cho Cố Mai Nhân không chịu nổi, vẫn là không nhận được cuối cùng cũng mở miệng:

"Chuyện lúc này anh không thắc mắc cũng không muốn hỏi gì sao?"

Dù gì cô vẫn muốn biết suy nghĩ của anh thế nào. thất vọng lại tự tạo cho mình hy vọng, đến bản thân Cố Mai Nhân cũng tự thấy mình quá mức ngu ngốc.

"Em hy vọng anh hỏi điều gì?"Mạch suy tư của Lưu Hàn Trạch bị cắt ngang, anh không quay sang nhìn cô chỉ mắt đắm đắm hướng về phía trước, hơi thở của anh đều đều tỏa ra mùi bạc hà dễ chịu, giọng khàn khàn hồi ngược lại.

"Khương Mặc là bạn thân thời cấp ba của em, bọn em khá thân thiết, cậu ấy tính tình tuy nóng nảy nhưng tâm tính rất tốt, mỗi lần em gặp khó khăn đều ra tay tương trợ, nhưng thật sự chỉ ở mức bạn bè không hơn..."Cố Mai Nhân nói năng loạn xạ, khua tay múa chân vẫn không nghĩ ra lời giải thích nào hợp lý nhất, tỏ rõ sự tình cho anh biết, về sau liền nhỏ dạn"...Cho nên...anh đừng im lặng với em nữa được không?"

Cố Mai Nhân vừa nói xong lại muốn cốc vào đầu một cái thật mạnh, ăn nói lộn xộn như vậy người ta không hiểu còn tưởng đang chột dạ.

Lưu Hàn Trạch không vội trả lời, chỉ dừng xe lại ở lề đường rồi mới quay đầu nhìn cô chăm chú, môi bạc khẽ nhếch lên, trong mắt giống như đang nhìn cười:

"Nhân ngốc, nếu như em đã tin tưởng anh và Tư Duệ sẽ không phát sinh chuyện gì nữa, để anh thu xếp mọi chuyện thì anh bây giờ chẳng phải cũng nên tin tưởng em sao? Anh một lòng một dạ tin em thì em lại bày bộ dạng như bị bắt gian tại trận..."

"Ai nói bắt gian tại trận? Miệng thì nói tin tưởng sao em cứ có cảm giác là anh đang nói móc ấy nhỉ?"Cố Mai Nhân gãi vờ giận dỗi nhưng trong giọng nói lại có chút nghẹn ngào, nghe được lời thật tâm của anh tâm tình đầy cảm động, không nghĩ tới anh lại tin tưởng cô nhiều đến thế.

"Chỉ là về sau ra ngoài hay gặp ai một mình đã báo trước với anh một tiếng, đừng để anh lo lắng"

Anh đã tin tưởng cô, còn nói ra quan điểm của mình, Tư Duệ An không còn là gì với anh cả, cũng hứa sẽ giải quyết ổn thỏa, vậy mấy ngày nay cô lại thấp thòm lo âu điều gì chứ? Người đàn ông cô yêu cũng yêu cô, muốn đem cô bảo vệ cả đời, cô e sợ không nói còn không tin vào năng lực xử lý vấn đề của anh?

Lòng đã đặt quyết tâm, cô khó khăn lắm mới có được tình yêu này thì sẽ không dễ dàng bỏ lỡ như thế.

"Nhân, em có đói bụng không? Anh làm sủi cảo cho em nhé?" Lưu Hàn Trạch lấy hai bao đồ lớn từ trong xe ra, bọn họ không về nhà liền, gần tới nhà thì ghé qua siêu thị gần nhà một lát, mua một chút thực phẩm cho vài ngày tới.

"Vâng, dù sao em cũng hơi đói, anh cần em phụ giúp không?" Cố Mai Nhân cười cười, đi bên cạnh Lưu Hàn Trạch có ý muốn xách đồ vào nhà giúp anh, tất nhiên Lưu Hàn Trạch cự tuyệt, hơn nữa khâu khi từ chối cũng khá lộn

"Đến chút đồ này còn không thể xách giúp vợ còn coi là chồng, là đàn ông không? Từ nay kiểu người mà anh hướng tới chính là ngoài làm người đàn ông đình đám thành công, ở nhà là người đàn ông nội trợ đảm đang trong gia đình" Ra xã hội đương nhiên là phải kiếm tiền nuôi vợ, nhưng mẫu đàn ông lý tưởng nhất vẫn phải "lên được phòng khách, xuống được phòng bếp" còn có... nghĩ thôi cũng thấy sinh lực tràn trề.

Cố Mai Nhân bật cười thành tiếng, vốn định lên tiếng chọc ghẹo anh một chút thì thấy một thân ảnh quen mắt đứng trước cửa nhà bọn họ, nụ cười trên khuôn mặt cứng đờ rồi tắt hẳn. Lưu Hàn Trạch thấy được vẻ mặt khác thường của cô, mắt cũng nhìn về phía trước, gương mặt anh tuần lạnh đi, Tư Duệ An tới đây làm gì?

"Trạch, anh về rồi, em ở anh đã đợi anh rất lâu, nhiều ngày không gặp em rất nhớ anh" Tư Duệ An một tay ôm bụng, tay kia dang rộng ra tiến tới muốn ôm anh nhưng Lưu Hàn Trạch rất nhanh nghiêng người né tránh sự đụng chạm với cô ta. Cô ta vốn dĩ cứ tưởng có thêm một đứa con có thể cải thiện được mối quan hệ này, mà anh cách 2 3 tuần mới tới chỗ cô ta một lần, tới cũng chỉ để hỏi thăm tình hình của đứa bé, đem đồ tới bồi bổ cho con, không chút nào đếm xỉa đến cô ta. Vừa rồi lại thấy hai người bọn họ hòa thuận vợ chồng hạnh phúc lại càng thêm tức tối cùng độ kị.

"Cô ở đây làm cái gì? Tôi đã nói cô không được phép tới đây rồi mà, trước khi tôi nổi giận thì mau đi đi!"Mắt Lưu Hàn Trạch xẹt qua tia lạnh khốc, tiến lên trước che chắn cho Cố Mai Nhân đang trước sau, Tư Duệ An xuất hiện ở đây không hề đơn giản, anh đoán bảy tám phần là đem con tới khoe mẽ đá kích Cố Mai Nhân. Tổn thương cô một lần đã đủ, anh không thể để cô tổn thương thêm lần nào nữa.

"Trạch, anh vào nhà trước đi, chẳng phải muốn làm sùi cào cho em sao? Anh đặt đồ trên bàn rồi làm sùi cào trước, em nói chuyện với Tư tiểu thư xong sẽ vào xếp đồ vào tủ"

Cố Mai Nhân nhìn anh cười dịu dàng mà Lưu Hàn Trạch thấy cô vẫn điềm tĩnh không một gợn sóng cũng an tâm, trong lòng thờ nhẹ, đôi lông mày đang nhíu chặt dần giãn ra, ánh mắt cứ chỉ dành cho cô toàn bộ là ôn nhu cưng chiều.

Đợi anh vào nhà, Cố Mai Nhân mới chuyển mắt đến Tư Duệ An, dáng vẻ ghen ghét ganh tỵ của cô ta mới lộ hết ra ngoài, tất nhiên không ngoài dự đoán của cô, ở trước mặt của Lưu Hàn Trạch thì điềm đạm đáng yêu, sau lưng chỉ có thể là đáng vẻ khó coi như hiện tại.

Tuy cô đối mặt với cô ta vẫn rất bình tĩnh nhưng Tư Duệ An đã không giống như trước nho nhã đoan trang làm người ta sinh ra cảm giác muốn yêu thương đó nữa, Tư Duệ An của bây giờ trước sau đều là bộ dạng xấu xí đến cực điểm, làm cô càng thấy xa lạ.

"Cố Mai Nhân, xem ra cô vẫn cứng đầu bám Trạch không buông, nhìn cho rõ, chúng tôi đã có con, đứa bé đã ba tháng tuổi, cô còn không cuốn gói biến đi, lúc trước cô tranh giành Trạch với tôi sao không nghĩ đến giờ lại chật vật thế này? Trạch chỉ là nhất thời mê muội, đợi con chúng tôi ra đời nhất định sẽ đá cô ra khỏi nhà." Tư Duệ An vừa rồi thấy Lưu Hàn Trạch âu yếm sủng ái Cố Mai Nhân liền thông giận, trong mắt toàn là hận ý, cô ta không có quyền người đàn bà này đã cướp đi người chồng tương lai mà cô ta đã hao tâm tốn trí dùng bao thủ đoạn mới có được. Nghĩ tới khi này Trạch bệnh vực không kiên kỵ đuổi cô ta đi liền tràn ngập hung ác.

"Tư Duệ An, cô đứng đây âm ỉ nói tôi bám anh ấy không buông còn đề cập đến đứa bé, vậy cô có muốn hầu tòng chứng thực xem ai đúng ai sai không?" Cố Mai Nhân đối với lời ác ý của Tư Duệ An không chút mấy may xao động, cô chỉ cười nhàn nhạt nhìn cô ta ra vẻ phách lối. Người phụ nữ cô từng hâm mộ cùng tôn trọng đó rốt cuộc cũng đã không còn.

"Cô...nếu không phải người thứ ba như cô xen vào phá vỡ tình cảm của chúng tôi thì nằm mơ cô cũng không thể là vợ của Trạch, người Trạch yêu là tôi" Tư Duệ An bị nói đến á khẩu, không nghĩ tới Cố Mai Nhân ngày thường nhu nhược nhỏ nhẹ lại có thể nói ra những lời này.

"Yêu cô? Cô mở to mắt ra nhìn kỹ ai mới là người thứ ba, người Trạch yêu là ai? Nếu anh ấy còn yêu cô thì cần gì vừa thấy cô đã không lưu tình đuổi đi còn không muốn cho cô một cái liếc mắt"Cố Mai Nhân thu lại nụ cười, nghiêm túc nói từng câu từng chữ rõ ràng" Một tình yêu đẹp và bền vững sẽ không có phần cho người thứ ba chen vào, cô nói xem cô đã làm nên chuyện tốt gì khiến anh ấy lúc trước yêu cô cũng phải dứt bỏ có?"

"Đừng tự cho mình thanh cao, cô nói như vậy chẳng khác gì tự tạt nước lạnh vào người, nói tình yêu đáng thương đến vô thực của cô và Trạch không bền vững?"

"Thế rốt cuộc cô cũng tự coi mình là tiểu tam rồi? Bất quá... đến tư cách làm người thứ ba cô cũng không có vì căn bản tình yêu của chúng tôi không có chỗ cho cô bước vào xáo trộn."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Lúc trước anh cũng để tâm tới cô

Cố Mai Nhân cởi giày bước vào nhà, mùi sùi cào đang nóng lan tỏa xông vào khứu giác của cô, mọi buồn bực đều tan biến, cô chỉ biết lúc này, có một người đàn ông luôn ở đây chờ cô. Nhìn một bàn sùi cào thơm phức, Cố Mai Nhân trong lòng dâng lên một cổ ấm áp.

"Ném thử tay nghề của anh đi, thử xem có hợp khẩu vị không?" Giọng Lưu Hàn Trạch nhẹ nhàng truyền đến, anh từ trong phòng bếp đi ra trên tay còn mang theo một đĩa salad trộn.

Cố Mai Nhân để ý thấy anh đang đeo tạp dề, thân hình anh cao lớn mà tạp dề lại khá nhỏ, nhìn thế nào vẫn là không tương xứng. Thế nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác thực gần gũi, thực ấm cúng. Khung cảnh này bất giác làm cô nhớ hồi tưởng lại đoạn kí ức trước đây...

[...Sáng hôm ấy Cố Mai Nhân thức khuya nghiên cứu mấy loại sách nước ngoài mà dạy muộn, cô luống cuống làm vệ sinh cá nhân thật nhanh hơn ha hơn hà chạy xuống lầu. Đúng là cô có thể ngủ nướng trên giường "cháy khét" đến tận trưa hoặc chiều tối nhưng mà không thể để Lưu Hàn Trạch đi làm với cái bụng mồm meo hay bữa sáng không thể nào qua loa hơn ở mấy tiệm Fast Food được. Lúc cô vào phòng bếp, không chỉ có những âm thanh kì quái lộn xộn, còn có một màn người đàn ông mặc Vest chỉnh chu đang lúng túng xoay sở món trứng rán, bên bàn ăn đặt hai đĩa bánh mì một sống một cháy. Lưu Hàn Trạch nghe tiếng bước chân liền quay người lại, mặt ai oán không thể nào thể thâm hơn, cô thậm chí có thể đoán trên mặt anh khắc lên hàng chữ như muốn hỏi tội cô: Cố Mai Nhân, sao cô có thể đối xử với tôi như vậy?

"Đề...để em làm cho, anh sang bên kia ngồi chờ một chút là có thể dùng bữa." Cố Mai Nhân muốn cười một trận lớn nhưng nhìn vẻ mặt sa sầm của anh lại đem một bụng cười nhịn xuống. Chồng cô đang giận nhưng trông rất đáng yêu a

"Không phải muốn ngủ sao? Ngày thường cô có thể ngủ bao lâu cũng được, cô lại chọn ngay ngày tôi đang gấp có một vụ làm ăn quan trọng. Bỏ đi, dù sao cũng do tôi không nói trước." Lưu Hàn Trạch sáng sớm muốn lay cái người phụ nữ ngủ như chết này dậy nhưng thấy cô ngủ ngon như vậy cũng không nỡ đánh thức đành tự mình xuống bếp nấu, cuối cùng thành ra bộ dạng thế này.

"Anh nấu ăn sao không đeo tạp dề, như thế dầu mỡ sẽ bám vào làm bẩn quần áo, lần sau phải đeo vào đó" Cô mang hai đĩa trứng rán đặt lên bàn ăn, thấy áo Vest anh bị dầu ăn liền tiện nhắc nhở.

"Tôi không bày vẽ lắm chuyện như cô, phát giác như bị cấp trên đem dao kề cổ tới nơi còn nhớ đeo tạp dề hay không gì chứ?"...]

Chỉ là chuyện vụn vặt trong những ngày tháng vợ chồng xa cách kia nhưng cô lại tỉ mỉ nhớ kỹ. Khi đó cô có thể tưởng tượng được mình sẽ bị mắng một trận, rốt cuộc lại không có. Lưu Hàn Trạch bình thường ngoài mặt là tôn trọng giữ kẽ nhưng thực chất là xa cách cùng lạnh nhạt đến thấu xương, làm cô có suy nghĩ thà bị anh tức giận mắng chửi còn hơn bị đáp trả bằng thái độ lạnh như tiền kia, ít ra cô còn cảm giận được anh có một chút ít thời là quan tâm đến cô. Lưu Hàn Trạch lúc đó không giận cũng không lãnh đạm, đôi khi hướng tới cô bắt màn nói vài câu, trong lời nói không hề có ác ý. Có thể xem như là lần đầu tiên bọn họ gồng đôi vợ chồng bình thường mâu thuẫn chút chuyện nhỏ trong sinh hoạt thường nhật, đem quan hệ của bọn họ cải thiện một chút...

"Đừng nhìn anh chằm chằm thế, không phải là anh đeo tạp dề nhìn rất quái dị chứ? Anh là em theo lời nhắc nhở của em đấy?" Lưu Hàn Trạch thấy cô nhìn anh không chớp mắt cũng thấy ngượng, lúc trước không phải bảo anh đeo tạp dề khi nấu ăn sao?

"Anh còn nhớ?" Cô sững sờ mấy giây, cô đang ngần ngại nhớ chuyện này thì anh cũng còn nhớ? Cái chuyện bé tí tẹo đó mà anh lại để trong lòng? Sau nghĩ ra điều gì cô lại giận dỗi bủn môi" Lúc đó anh còn bảo em bày vẽ lắm chuyện."

Người đàn ông đáng ghét này, vậy là anh cũng có đề ý ngoài mặt thì cố tình ra vẻ không quan tâm. Đáng ghét làm cô lúc đó lại hệt hăng khó chịu như vậy. Còn tưởng anh đang trách cô nhiều chuyện.

"Lúc đó anh đang nóng giận không tính. Anh còn nhớ nhiều hơn thế nữa. Để anh nói em cảm nhận của anh trong mấy năm qua nhé? Nhiều khi mấy bữa cơm của em nấu thật sự khá kì dị, chẳng hạn như trứng hơi rắn, canh quá mặn cá thì nhạt anh ăn cả buổi không đoán ra là vị gì, còn có món thịt kho tàu...e hèm, khi ấy anh cũng định mở miệng châm chọc anh mấy câu nhưng biết em vì anh mà học nấu nướng vất vả nên thôi" Luru Hàn Trạch muốn liệt kê thêm nhiều món ăn "khác người" của cô nhưng thấy vẻ mặt nhăm si của cô liền tự giác ngậm miệng.

"Bây giờ em nhận ra, em có bao nhiêu điểm tốt vậy mà anh chỉ thích nhìn vào điểm xấu của em." Cổ Mai Nhân nghe anh thao thao bất tuyệt nhất thời ngẩn người, cô còn nghĩ trước đây anh một chút vững không để cô vào trong mắt chứ huống gì quan tâm mấy bữa ăn chẳng đáng là gì đó.

"Không phải anh muốn đắm thọc vào nhược điểm của em mà nó tự nhiên đến, em xem anh ăn một ngày ba bữa cơm của em đến vị giác cũng sắp biến đổi luôn rồi nhưng hầu như ngày nào cũng ngoan ngoãn về ăn còn gì."

Luru Hàn Trạch trước kia cũng chỉ nghĩ dù không yêu cô cũng phải cho cô cái gọi là tôn trọng, nghĩa vụ của một người chồng. Anh có thể cho cô mọi thứ nhưng tình yêu thì không thể. Điều mà anh không ngờ tới, bản thân đã tự đắm chìm trong đoạn tình cảm đó lúc nào không hay. Sống chung với nhau lâu như vậy, anh cũng không phải khúc gỗ khô, sao có thể không động lòng. Dĩ nhiên, mỗi ngày anh đều về nhà đúng giờ ăn cơm cùng cô chỉ là cái cớ, nếu không phải ở chung lâu ngày nảy sinh tình cảm, anh cũng không cần nhọc lòng tan làm là gấp gáp về nhà như thế, còn có thể nuốt nổi những thứ thức ăn lạ lẫm kia vào dạ dày.

Liếc mắt qua nhìn cô, trên khuôn mặt đẹp như tạc tượng kia hiện lên tia sững sờ cùng đau xót. Cổ Mai Nhân...khóc?!

Nước mắt của cô rơi xuống thấm ướt một mảng trên khăn bàn, rơi xuống nơi sâu nhất trong cõi lòng của Luru Hàn Trạch, từng trận từng trận cứ thế...đau nhức.

"Anh xin lỗi... nếu em không thích nghe anh sẽ không nói nữa, đừng khóc..." Luru Hàn Trạch đứng lên ôm cô vào lòng, anh sợ cô vẫn còn đau lòng liền ôm chặt hơn, anh cứ nhiên lại quên mất bản thân từng đối xử lạnh nhạt với cô, bây giờ ở đây nói một mạch chuyện lúc trước chẳng phải nhắc cô nhớ lại đoạn kí ức không vui đó sao?

"Không phải thế...nghe anh nói ra thực sự rất cảm động, em không biết...ngày trước anh cũng để tâm tới em." "Không phải cô muốn khóc, mà là nước mắt cứ không tự chủ mà rơi xuống, hơn nữa lại rơi càng lúc càng nhiều. Cuối cùng cô cũng biết được Luru Hàn Trạch mà cô dùng tất cả chân tình để theo đuổi cũng có lúc động lòng. Có lẽ trên đoạn đường người đi trước người đi sau của hai người họ, có lúc cô sơ sẩy không để ý đến, anh thỉnh thoảng vẫn quay đầu nhìn lại cô. Cô hi sinh vì anh quả thực không hề uổng phí.

"Anh vẫn luôn để tâm tới em. Đừng nhắc đến quá khứ, hiện tại và tương lai anh đều quan tâm yêu thương em, không bao giờ thay đổi."

Đời này có bao nhiêu chuyện chân tình có thể đổi được chân tình? Đầu phải chỉ cần yêu đến kinh thiên động địa, long trời lở đất là người ấy cũng sẽ yêu mình y như vậy. Luật cho đi để rồi nhận lại có thể xảy ra ở nhiều hoàn cảnh duy chỉ trừ tình yêu, bởi tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu.

Cổ Mai Nhân hiểu rõ tình yêu của mình được đáp lại hay không, khả năng là rất thấp, nhưng cô vẫn muốn thử một lần, yêu một lần, đánh cược một lần, tình yêu đó có thể đáp lại được bao nhiêu cô không để ý, cô chỉ muốn kiên chân lên, dùng hết thấy mọi tình cảm cùng tâm hồn để yêu anh. Cho dù quá khứ mấy năm qua của bọn họ trừ xa cách lạnh lẽo ra chẳng còn lại thứ gì, mà điều đó bây giờ còn quan trọng không? Bất luận trước đây Cổ Mai Nhân vì Luru Hàn Trạch mà không ít lần triệt để đau đớn, triệt để thất vọng nhưng hiện tại chẳng phải hai người họ đang là đôi vợ chồng hạnh phúc sao? Không ồn ào, không náo nhiệt, bọn họ từng chút từng chút đắp lại tình yêu tưởng như hữu danh vô thực kia, đối với quá khứ bị ai ngày trước đều chôn vào dĩ vãng. Bọn họ không so đo tính cảm của đối phương dành cho mình ít hay nhiều, quá khứ đậm đặc đó cũng không không oán không than. Bình ổn như vậy, thanh tịch như vậy mà yêu nhau, thế thôi.

"Khuong thiếu, đối với điều kiện hợp tác của tôi cảm thấy thế nào?" Người phụ nữ dung mạo mỹ lệ hướng tới người đàn ông đối diện đang vâng vâng ỷ ỷ rượu nói ra tâm tư của mình.

"Tư tiểu thư chủ động tới hợp tác tôi đương nhiên hứng thú, bất quá tôi vẫn thắc mắc, cô một thân ưu nhã điểm lệ, nhân lúc còn trẻ tìm một người đàn ông tốt mà dựa vào, sao phải chen giữa cảm vợ chồng bọn họ, đem mình trở thành hòn đá cản đường?" Người đàn ông ngũ quan tinh tế cười như không cười, ánh mắt chột loé lên lộ ra mấy phần sắc bén cùng phức tạp.

"Hình như chuyện này không nằm trong phạm vi điều kiện trao đổi, đừng quên chúng ta là cùng một loại người." Cô ta đương nhiên nhận ra trong lời nói có ý tứ gì, chỉ nhếch môi mỉm cười lạnh nhạt một tiếng "Tôi rất mong chờ biểu hiện của anh, hợp tác vui vẻ."

"Hợp tác vui vẻ." Người ông cũng thuận miệng cong môi đáp lại.

Bóng lưng kiều ngạo của người phụ nữ tiêu sái rồi đi, mà người đàn ông vẫn an nhiên tĩnh tọa ở bên đó, không thể nhìn ra trên nét mặt cương nghị kia có loại biểu cảm gì.

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Trùng hợp, người cao hứng người đau lòng

Cổ Mai Nhân ở trong bếp chạy tới chạy lui, thường thì ngày thứ 7 Luru Hàn Trạch tan làm sớm hơn mọi ngày, cô liền đặc biệt chuẩn bị bữa tối thật hoành tráng.

Cô đưa mắt nhìn đồng hồ kêu tích tắc treo trên tường, đã 8h tối vẫn chưa thấy anh trở về. Có phải là có công chuyện đột xuất hay là xảy ra chuyện gì rồi? Cổ Mai Nhân càng nghĩ càng thấy bất an, không muốn nghĩ tới trường hợp xấu nhất liền trực tiếp lấy điện thoại gọi cho anh. Cô cứ tưởng sẽ nghe được giọng nói trầm áp kia nhưng lại không có, anh đã khóa máy.

Cô đứng lên đi đi lại lại để kiểm chế tâm trạng lo âu của mình, không bao lâu lại có một cuộc gọi đến, cảm giác mừng rỡ vừa dấy lên lại vụt tắt.

Không phải Trạch, là Khuong Mặc.

"Hạt mầm, giờ này rảnh không? Đột nhiên muốn ăn lại món lẩu hải sản của tiệm Án Song, cấp ba chúng ta thường đến đó ăn, thế nào? Cùng đi chứ?" Đầu dây bên kia phát ra giọng nói dễ nghe của Khuong Mặc.

"Vậy à? Thật ra... trong nhà còn có chút chuyện, có lẽ tôi không đi được. Khi khác nhé?" Cổ Mai Nhân trong lời nói vẫn có ý trốn tránh hẩn, dù sao bạn thân từ thời cấp sách đến trường lại đột nhiên nói yêu cô, cô nhất thời không thích ứng nổi. Huống hồ cô đã có chồng, bây giờ cô còn đang lo lắng anh ấy gặp chuyện bất trắc làm gì có tâm tình ăn uống hỏi thăm hoài niệm quá khứ chứ?

"Cậu và tên họ Luru kia bất hoà à? Có cần tôi cho hắn một trận không?" Khuong Mặc nói tới Luru Hàn Trạch chân mày nhu lại, tên chồng chết tiệt kia của hạt mầm đối xử không tốt với cô sao?

"Đại cô thụ, anh ấy là chồng tôi."Cô vẫn là nên nhắc nhở Khương Mặc không được khi dễ Lưu Hàn Trạch"Bình thường thứ 7 hàng tuần anh ấy luôn về nhà sớm hơn mọi ngày, bây giờ còn chưa về, tôi có gọi thì anh ấy lại khoa máy, tôi sợ anh ấy gặp chuyện."

"Hahaa..." Đầu dây bên kia cười giòn tan một hồi, chẳng biết là vui hay buồn, chỉ nghe tiếng thở dài nhẹ, Lưu Hàn Trạch làm anh ghen tỵ đến điên rồi."Hạt mầm ngốc, anh ta tốt xấu gì cũng làm trong công ty đang tiếng, địa vị cũng không hề thấp, đôi khi có vài ba cuộc họp khẩn cấp cũng không biết chừng, còn điện thoại chắc là tắt nguồn để không ảnh hưởng đến cuộc họp hay công việc thôi. Hơn nữa... anh ta không đi hại người khác thương tổn, ai dám hại anh ta?"

"Không cho cậu nói anh ấy như vậy."Cố Mai Nhân đương nhiên hiểu Khương Mặc là đang ám chỉ trước khi Lưu Hàn Trạch đối với cô lạnh nhạt lãnh đạm, nhắc nhở cô nhớ lúc trước cô có bao nhiêu đau đớn để sáng mắt ra.

Một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng, đạo lý này cô hiểu rõ. Nhưng như vậy thì thế nào? Dù sao bọn họ cũng không để tâm tới trước kia nữa, người trong cuộc buông xuống rồi người ngoài cuộc chẳng có lý do gì để đào nó lên cả. Có điều nghe tên độc miệng này giải thích cô cũng yên tâm đôi chút.

"Nếu đã giải được khuất mắc thì chúng ta đi ăn thôi."

"Ách... đợi..." Sao lại nhanh thế được?

"Bây giờ tôi tới đón cậu."

Không đợi đầu dây kia trả lời, Khương Mặc đã cúp máy trước. Nếu như để cô ấy trả lời, có phải mình sẽ bị thắng thừng từ chối không?

Tiệm lẩu Ân Song so với trước kia đã qua tu sửa bởi đường nên trở nên khang trang, rộng rãi hơn rất nhiều. Nhưng cho dù có thay da đổi thịt, qua ao hình hài mới thì dư vị ẩm cúng vẫn luôn khiến người ta hoài niệm, nhớ mãi không quên. Cố Mai Nhân cùng Khương Mặc sóng vai vào trong, vị tiểu Nhị trong quán vừa thấy liền sốt sắng chạy tới, trên tay cầm tờ giấy ghi chép, nhiệt tình mời hai người chọn món. Khương Mặc gọi lẩu hải sản, nhớ tới hạt mầm nhỏ kia thích ăn cua liền nhắc nhở làm riêng 1 đĩa cua lớn nữa, tiểu Nhị ghi chép xong thì hướng tới bọn họ cười rạng rỡ bông đùa:

"Hôm nay nhiều cặp tình nhân trái ôm phải ấp tới quán thật nhiều a"

Lời của tiểu Nhị cả Cố Mai Nhân và Khương Mặc đều nghe thấy. Khương Mặc nghe vậy liền không nhịn được nâng cao khoe miệng về ra một nụ cười. Cố Mai Nhân im lặng nhìn ra cửa sổ, trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh của Lưu Hàn Trạch. Anh ấy rốt cuộc đã về chưa?

Cố Mai Nhân cho dù rất đói nhưng vì lo cho Lưu Hàn Trạch cũng chẳng có tâm tình nào thưởng thức món ăn, ăn cũng không được nhiều. Khương Mặc luôn là người khởi đầu cuộc trò chuyện, hẳn kẻ khá nhiều chuyện khi hẳn ở bên Anh, nói về lý do mình trở về, còn hay nhắc lại những chuyện hồi cấp ba, Cố Mai Nhân cũng phụ họa cười đáp lại vài câu. Đáng ra bọn họ có thể trò chuyện hăng hái hơn thế nhưng nguyên lai bởi vì một câu "tôi yêu cậu" ngày đó khiến mối quan hệ này trở nên ngưng đọng, ngọt ngào.

"Hạt mầm, cậu làm sao quen biết Lưu Hàn Trạch?" Khương Mặc vẫn không nghĩ ra vì sao Cố Mai Nhân lại nhìn trúng anh ta.

"Là tình cờ giúp đỡ người gặp nạn mà gặp gỡ, sau ngày từ quen biết trở thành yêu."Cố Mai Nhân chậm rãi nói ra không một chút giấu giếm, trong mắt ánh lên yêu thương cùng ngọt ngào.

Sự yêu thương cùng ngọt ngào của Cố Mai Nhân dành cho Lưu Hàn Trạch khiến cho trái tim của Khương Mặc rơi vào hầm băng lạnh lẽo.

Bồi bàn mang thêm một đĩa cua lớn đến, đôi mắt người bồi bàn thoáng qua Cố Mai Nhân đang phụ đề đĩa cua xuống bàn, bỗng nhiên cô ta sẩy tay một cái, cả đĩa cua đổ ụp vào người Cố Mai Nhân. Cô ta sốt sắng lau chùi tới lui vết bẩn trên người Cố Mai Nhân, nếu để ý kỹ sẽ thấy cô ta vô tình hay cố ý làm cho vết bẩn lan rộng ra. Khương Mặc đứng lên dang tay nữ bồi bàn đó ra, âm lãnh liếc cô ta một cái liền kéo Cố Mai Nhân đi về phía phòng vệ sinh.

Mấy người ngồi gần đó nghe thấy tiếng động lớn đồng loạt quay về hướng của hai người. Cố Mai Nhân bị nhiều người người nhìn như vậy nên lúng túng rút tay về nhưng cô càng giật ra thì Khương Mặc càng nắm chặt. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ là cử chỉ thân mật mà tràn đầy cung chiêu lo lắng của người chồng dành cho người vợ.

"Nhân, sao em lại ở đây?"

Cố Mai Nhân khựng lại, theo bản năng quay lại tìm kiếm nơi phát ra giọng nói quen thuộc kia. Đôi mắt cô mở to nhìn thân ảnh ấy, còn chưa kịp nghĩ ra câu gì để đáp lại đã thấy một bóng dáng mỹ lệ đang uyển chuyển bước về phía người đó, thân mật ôm lấy cánh tay người đàn ông.

"Trạch, vợ của anh cũng ở đây nha. Có tiểu thư là đi ăn cùng người quen sao? Thật trùng hợp."Tur Duệ An cong môi nở nụ cười kiêu kiêu, e thẹn đưa mắt nhìn Lưu Hàn Trạch bên cạnh.

Kịch vui giờ mới bắt đầu.

Đôi mắt đẹp của Cố Mai Nhân như bị kim đâm, thoắt nhìn bàn tay chơi mắt kia đặt trên người chồng mình, nhìn đến quên cả câu trả lời.

"Thì ra Lưu tiên sinh cũng cùng bạn tốt đến đây ăn cơm sao?"Khương Mặc nhìn biểu cảm tái nhợt trên khuôn mặt cô, nhẹ kéo tay cô rồi cười ôn nhu"Hạt mầm à, vừa rồi cậu lo lắng cho anh ta giờ thành công cốc hết rồi, anh ta còn ở bên hồng nhan tri kỷ ôn chuyện cũ, chúng ta đi."

Khương Mặc vừa muốn đưa Cố Mai Nhân rời khỏi chỗ quái quỷ này thì một lực kéo hẳn lại, không kịp cảnh giác, nắm đấm vung lên nhắm chuẩn xác khuôn mặt thập phần hoàn mỹ của hắn mà nện tới.

"Lúc trước tôi đã cảnh cáo anh cách xa vợ tôi một chút, như thế nào lại quên rồi? Tôi không thích nói suông, chỉ bằng cho anh nếm chút vị của đau đớn anh mới có thể nhớ rõ."Lưu Hàn Trạch sắc mặt lạnh lùng cùng tàn độc, trong hai mắt cũng lộ ra bao nhiêu tia lạnh lẽo, tựa như bậc vương giả đứng ở đỉnh cao đưa mắt nhìn hết thấy mọi thứ dưới chân mình, toả ra hàn khí bức người cao ngạo uy quyền, khiến người ta không rét mà run.

Khương Mặc ở dưới sàn từ từ đứng dậy, cột nhà phun ra ngụm máu nhỏ, Lưu Hàn Trạch khí chất của bậc quân vương, bắt quả Khương Mặc hắn là ai chứ? Há lại là người dễ dàng bị người khác thao túng? Hắn không phải là quân vương, nhưng thứ hắn có là một thanh quyền đao trực tiếp xoá bỏ tên quân vương chết tiệt kia.

Đao kỹ hạ xuống, chỉ có đầu rơi máu chảy.

Không ai chịu nhường ai. Khương Mặc vẽ nên nụ cười như có như không. Hắn bây giờ tựa như con sói đang chờ chực lao tới xé đối phương thành hàng trăm mảnh, thịt nát xương tan.

"Chỉ bằng mày? Còn không xem bên cạnh mày là ai đi? Muốn cho vợ và tình nhân hợp mặt chào hỏi sao? Thực đáng tiếc, hạt mầm của tao không phải món hàng hay đồ chơi của mày, mày muốn cho hay giành giật cũng không được."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chiến tranh lạnh

"Chỉ bằng mày? Còn không xem bên cạnh mày là ai đi? Muốn cho vợ và tình nhân hợp mặt chào hỏi sao? Thực đáng tiếc, hạt mầm của tao không phải món hàng hay đồ chơi của mày, mày muốn cho hay giành giật cũng không được."

Hai người đàn ông như hai con hổ dừng mãnh lao về phía đối phương, chỉ hận không thể xé xác người kia ra hàng trăm mảnh, tứ mã phanh thây.

Hai con hổ ắt không thể ở chung một khu rừng. Hai người đàn ông đương nhiên luôn muốn người phụ nữ mình yêu sẽ chỉ là của mình. Khương Mặc và Lư Hàn Trạch cũng vậy.

Lư Hàn Trạch sơ sẩy một bước, bị Khương Mặc xoay người đá vào bụng trái liền bị văng ra xa 2 mét. Khương Mặc nâng cao khoe miệng cười tà ác, cầm một chai rượu không tiến tới Lư Hàn Trạch chật vật đứng lên, thời điểm chai rượu sắp đập xuống thì một thân ảnh xẹt qua, ngăn cản trước mắt hắn. Cố Mai Nhân chắn trước Lư Hàn Trạch, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Khương Mặc, trong mắt còn thấp thoáng tia tức giận. Đôi mắt đó giống như lên án hắn làm thương tổn người cô ấy yêu, trái tim Khương Mặc bỗng chốc co thắt rã rời, bàn tay như tê dại thả chai rượu xuống sàn.

Keng một tiếng, cả quán ăn im lặng không một tiếng động, ngay cả thờ mạnh cũng không dám

Cố Mai Nhân đi sau Lư Hàn Trạch vào nhà, vừa rồi anh kéo cô ra khỏi quán, ở trên xe đều duy trì im lặng, thật ra cô cũng không muốn nói gì với anh, sự việc ở quán kia giống như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào người cô, đem cô từ trong mộng đẹp thoát ra, không muốn tình cũng phải tình. Chính là muốn cô nhìn rõ hiện thực khốc liệt đến cỡ nào.

Bước vào phòng khách lớn, Lư Hàn Trạch chờ không nghe được Cố Mai Nhân nói gì liền không nhịn được lên tiếng:

"Em và Khương Mặc, vì sao lại ở cùng nhau?"

"Đều là bạn bè, đi ăn cùng nhau có gì không được?"

"Em coi anh ta là bạn, anh ta có coi em là bạn sao? Anh vừa nhìn qua đã biết anh ta có ý đồ không đứng đắn với em, huống gì còn ngang nhiên trước mặt anh khiêu khích. Em phải nhớ kỹ, em là vợ anh." Lư Hàn Trạch cố gắng hạ thấp giọng, không để tức giận lẫn át chút bình tĩnh còn sót lại, Khương Mặc coi cô là bạn bè thông thường? Nực cười, ánh mắt nhìn cô như sói đói đó là bạn bè sao, ngay trước mặt chồng cô tuyên thệ đây thách thức cũng là bạn?

"Vậy còn anh? Từ Duệ An với anh hiện tại là quan hệ gì?" Cố Mai Nhân cười thê lương, anh đang trách cứ cô ở cùng Khương Mặc? Ý anh là cô không được cùng Khương Mặc giao hảo, nhưng anh lại có thể cùng Từ Duệ An ở chung một chỗ. Một màn kỉ niệm ngày cưới ba năm trước hiện ra trước mắt cô, lúc đó cô cũng làm một bàn ăn lớn chờ anh trở về, rốt cuộc anh vẫn chọn ở bên Từ Duệ An. Tâm Cố Mai Nhân run lên một hồi, bấy giờ viễn cảnh bi thảm kia sẽ còn tiếp diễn thêm lần nữa?

"Anh và Từ Duệ An đã không còn chút tình cảm gì, bắt đầu dĩ anh ở bên cô ta chỉ vì đũa bẻ. Cố Mai Nhân... có hay không đã không còn tin tưởng anh nữa?" Giọng Lư Hàn Trạch khàn khàn, trong mắt đã không còn tức giận, chỉ thấy bi ai toàn là bi ai.

"Tình cảm của em bao lâu nay anh còn chưa nhìn rõ sao? Cho dù em ở cùng Khương Mặc, em vẫn sẽ giữ khoảng cách, anh lại cho là em muốn "vượt rào"? Anh đã không tin tưởng em, dựa vào cái gì muốn em tin tưởng anh?"

Cả hai đều không thể đặt niềm tin vào đối phương thế thì dựa vào cái gì muốn đối phương tin tưởng mình? Nhưng bọn họ đều có lý do để không dám đặt sự tin tưởng vào người kia, sống cùng nhau hoà hợp yêu thương vẫn chưa đủ để gọi là trọn vẹn, nếu sóng gió bên ngoài tác động vào vẫn không thể vượt qua nổi, tình yêu đó sao có thể dài lâu?

"Anh..." Lư Hàn Trạch không biết nên trả lời thế nào, ánh mắt lo lắng nhìn về phía phòng bếp, cả người ngẩn ra, trên bàn là một bàn lớn đầy những món ăn, nhưng không hề toả ra hương thơm của món ăn, chắc là đã nguội từ lâu rồi, như nhận ra điều gì, Lư Hàn Trạch khó khăn nói "Chúng ta cãi nhau vậy là đủ rồi, vẫn là nên cho nhau thời gian ngẫm lại."

Lư Hàn Trạch thu lại bi thương, khuôn mặt khôi phục vẻ mặt lạnh lùng vốn có, xoay người bước vào phòng làm việc.

Cả đêm đó, Lư Hàn Trạch không hề bước ra khỏi phòng làm việc, chỉ còn Cố Mai Nhân trong phòng ngủ nằm một mình trên giường lớn, cô quạnh trăn trở không ngủ được.

Khương Mặc lúi Tư Duệ An tới một góc tối ven đường gần quán ăn, khoe môi của hắn đã bầm tím, đọng chút máu vì chuyện xảy ra khi nãy nhưng không vì thế mà làm cho hắn mất đi phong độ tuần lễ thường ngày, có điều, khuôn mặt đẹp như tạc tượng ấy không có nụ cười phiêu diêu như bao ngày, bây giờ đều là lạnh lẽo đến thấu xương.

"Chuyện lúc nãy là cô sắp đặt đúng không? Cô biết tôi và Mai Nhân sẽ đến đó dùng cơm mới tìm cách đưa Lư Hàn Trạch đến. Thủ đoạn này của cô thật làm tôi rửa mắt mà nhìn."

"Khương thiếu không cần nói khó nghe như thế, ban đầu tôi đã nói, đôi bên cùng có lợi, hai người bọn họ xảy ra hiểu lầm ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng. Tôi chỉ để một chút dầu, tự nhiên lửa sẽ cháy to hơn thôi." Tư Duệ An nở nụ cười đẹp đến hút hồn, như một tiên nữ lộng lẫy kinh người, nhưng nhìn sâu một chút, khoé môi đó, ánh mắt đó, lời nói đó, tuyệt không phải tiên nữ giáng thế. Suy cho cùng chính là ác nữ đội lốt thiên thần.

"Ai cho cô là gan lớn như vậy? Tôi sớm đã nhắc nhở cô, hôm nay tôi cùng cô ấy dùng cơm tại quán ăn này ôn chuyện cũ, cô không được tự ý hành động, khi nào ra tay đều được trừ hôm nay. Thế nhưng cô không nghe lọt tai còn làm hỏng bữa cơm của tôi. Cô nói tôi có nên cảm ơn điểm phúc của cô cho tôi không?"

Nếu không phải hắn nhắc nhở cô ta trước hôm nay đừng làm ra chuyện gì sơ suất, hẳn muốn có một ngày được ăn uống trò chuyện vui vẻ với hạt mầm mới dặn Tư Duệ An, cô ta sẽ không biết mà làm ra chuyện như tối nay. Nhớ rồi về mặt bi thương của Cố Mai Nhân, tâm hắn đau đớn giống như bị lăng trì.

Người mình yêu đau khổ như thế, bản thân còn có thể vui vẻ nổi?

"Khương thiếu, mục đích ban đầu của chúng ta là chia rẽ hai người bọn họ không phải sao? Hôm nay là cơ hội tốt sao có thể bỏ được. Nếu tôi hành động bây giờ, sẽ làm cho bọn họ có một trận đả kích lớn, đến lúc thế sự đã thành, tôi có Lưu Hàn Trạch, anh có Cổ Mai Nhân của anh, đều thuận lợi cả đôi đường. Dứt điểm sớm một chút mới có thể đem người mình yêu trở về." Tư Duệ An trong lòng đầy tính toán rồi chợt cười đầy chua chát, nếu Trạch biết cô ta là người ở sau lưng làm ra chuyện này, chắc hẳn là hận cô ta chết đi được? Không sao, chỉ cần Trạch trở về bên cô ta, dùng thủ đoạn dễ tiện thế nào cô ta cũng sẽ làm.

"Làm như thế liệu người mình yêu có thể tha thứ cho ta không? Họ nhất định sẽ rất đau lòng.." Khương Mặc cười tự giễu, nếu hạt mầm biết hẳn cùng Tư Duệ An thông đồng với nhau, hẳn là muốn đoạn tuyệt quan hệ với hẳn cho rồi, vậy phải dùng thời gian bao lâu để cô mới tha thứ và bắt đầu lại với hẳn?

Nhưng mà thà để cô hận hẳn còn hơn là nhìn cô sống chung với người đàn ông khác, hẳn không chịu nổi, huống hồ người đàn ông đó lại là người bạc tình.

"Khi đã làm ra chuyện này còn mong người khác tha thứ sao? Chỉ cần được ở bên người mình yêu, thế là đủ rồi."

Làm ra loại chuyện dễ hèn bản thủ như vậy, người ta xa lánh còn không kịp, làm sao mà tha thứ?

"Cô đúng là người cố chấp." Hẳn đang nói cô ta nhưng cũng tự nói với chính bản thân mình.

"Sai rồi. Không chỉ mình tôi, cả tôi và anh đều cố chấp."

(Thường thì Gà thích thể loại tra nam ngược thân ngược tâm cơ mà khi đặt bút viết lại không thể viết đả con tinh thần của mình khổ nạn thể được, Gà nghĩ chỉ cần lạnh nhạt không chút tình cảm mà đối đãi đã là sự ngược tâm lớn nhất rồi, không phải tra tấn đánh đập gì đâu hic)

Sau tối ngày hôm đó, cuộc sống vợ chồng của hai người như sống giữa bốn bức tường lạnh lẽo bức bối. Lưu Hàn Trạch không còn về nhà sớm như trước, ngày nào cũng tăng ca đến tận trời khuya mới về, anh luôn tránh mặt Cổ Mai Nhân, dù không ai yêu cầu chia phòng ngủ nhưng anh vẫn tự hiểu mà vào phòng làm việc ở trong đó cả đêm. Không phải mỗi một Lưu Hàn Trạch, ngay cả Cổ Mai Nhân cũng vậy. Cả hai không lạnh không nóng, cư nhiên đối đãi với nhau đạm mạc như vậy.

Trong lòng mỗi người đều có khuất mắc, vẫn là nên dùng thời gian suy ngẫm mà tự gỡ khuất mắc đó thì hơn.

Và rồi, chiến tranh lạnh bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Không hồi hận

Lưu Hàn Trạch lại đi công tác cả tuần, Cổ Mai Nhân mấy ngày này đột nhiên ăn uống thất thường, ăn bao nhiêu thì cảm giác tanh rười rộc tới liền nôn thốc nôn tháo. Một ngày ba bữa đều nôn mửa đến mặt mày tái xanh, có một lần nôn ra cả dịch mật. Ban đầu cô nghĩ chắc là bệnh đau dạ dày tái phát, hoặc là khẩu vị thay đổi nhưng càng ngày cô càng hoài nghi, triệu chứng như vậy thật sự là đau dạ dày thôi sao?

Đến ngày thứ tám, Cổ Mai Nhân rốt cuộc nhịn không nổi phải đến bệnh viện để kiểm tra. Khi cô bước ra khỏi cổng đã thấy một chiếc BMW đậu sẵn ở ngay trước nhà cô. Nếu không phải vừa nhìn đã biết chiếc xe này và xe của Lưu Hàn Trạch không cùng một hãng, sợ là cô sẽ nghĩ người trên xe là Lưu Hàn Trạch mất. Cổ Mai Nhân, mấy nhớ anh ấy đến phát điên rồi mới nhìn cái gì cũng liên tưởng tới anh ấy.

Người trong xe bước xuống, một thân mặc quần áo của Versace, mỉm cười với Cổ Mai Nhân. Cổ Mai Nhân tròn mắt ngạc nhiên, cậu ấy đến đây làm gì?

"Cậu muốn đi đâu? Tôi đưa cậu đi." Khương Mặc nhanh chóng đi tới trước mặt Cổ Mai Nhân, ôn nhu nắm lấy tay cô.

"Không cần đâu, tôi có thể tự đi được." Cổ Mai Nhân nhẹ nhàng rút tay, mối quan hệ của Lưu Hàn Trạch và cô đã xuống dốc rồi, nếu không chinh đồn lại thì mọi chuyện sẽ còn tiếp diễn như thế.

"Hạt mầm, cậu vẫn còn giận tôi chuyện hôm đó à? Hôm đó là tôi xúc nổi, làm kiểm chế bản thân, thực xin lỗi." Khương Mặc biết sau sự việc đó Cổ Mai Nhân sẽ giận không muốn gặp hẳn vì thế hẳn mới không tìm cô gần nửa tháng, đợi cô nguôi giận mới đến gặp cô. Xem ra, là vẫn còn rất giận rồi.

"Khương Mặc, về sau chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách với nhau vì hơn, chúng ta không còn là những thiếu niên tự tại năm đó nữa, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, tôi cũng vậy, tôi đã có chồng rồi, đã có gia đình của riêng mình, có thể dừng lại chuyện gì được không?" Cô đã quá mệt mỏi rồi, một Tư Duệ An mang thai đã làm cô đau đầu, lại thêm bạn thân lại muốn tranh giành cô với chồng cô? Thôi đi, đừng đem cô làm con rối nữa.

"Hạt mầm, tình cảm năm đó của chúng ta bây giờ không tính là gì sao? Nguyên vọng cậu đồng ý với tôi tại sao lại không thể thực hiện?" Khương Mặc bi thương nhìn cô, năm đó tình cảm của hai người tốt đẹp đến mức nào, sao năm tháng có thể nhẫn tâm vùi lấp đi chứ. Phải chăng lúc đó hẳn rồi cô đi đã là một sai lầm?

"Lúc đó tôi chỉ coi cậu là bạn thân, là anh trai, là người thân tuyệt không phải là tình yêu. Cho nên, tình cảm của cậu dành cho tôi, tôi không thể tiếp nhận được."

"Tôi có thể chờ. Chẳng phải coi là anh em người thân sao? Chỉ ít cũng nên nói tôi biết cậu muốn đi đâu chứ?" Khương Mặc cười khổ, anh em người thân? Anh đối xử tốt với cô như vậy toàn bộ đều là yêu, như thế nào lại biến thành người thân? Trên đời này làm gì có chuyện nhìn tình yêu thành tình thân chứ?

"Dạo này khẩu vị không tốt, ăn vào là muốn nôn, tôi muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Tôi cùng cậu đến kiểm tra."

"Tôi đã bảo là chúng ta nên giữ khoảng cách, tránh để người khác hiểu lầm."

"Cậu cũng nói là xem tôi là anh em, anh trai cũng không thể đưa em gái đi bệnh viện được sao?" Lấy cớ anh trai để quan tâm cô, Khương Mặc mảy đúng là thẳng diện rồi.

"Thưa cậu rồi."

"Sắc mặt khó coi đấy là sao?" Khương Mặc vừa thấy Cố Mai Nhân bước ra khỏi phòng khám liền đi tới bên cô, bắt gặp tái nhợt của cô liền không hỏi lo lắng.

"Đại cô thụ, tôi... có thai rồi..." Cố Mai Nhân tay run run cầm bảng xét nghiệm, những triệu chứng cô đang gặp tất cả đều là triệu chứng của phụ nữ khi mang thai. Cô mang thai, Tư Duệ An cũng mang thai... bảo bối của cô sẽ phải chia sẻ tình cha với con của người khác sao? Bảo bối, tại sao con lại đến cuộc đời đau khổ này đột ngột như thế?

Khương Mặc như hoá đá, đôi mắt đẹp nhìn xuống bụng cô, hẳn đã bao lần tưởng tượng ra hình ảnh hạt mầm mang thai, hàng ngày hẳn sẽ vuốt ve bụng cô, thì thầm với đứa nhỏ trong bụng cô. Bây giờ cô mang thai, nhưng đứa nhỏ lại không phải của hân.

"Thế... cậu có định nói cho Lư Hân Trạch biết không?" Phải khó khăn thế nào Khương Mặc mới có thể cất tiếng lên được, nếu một người phụ nữ mang thai, người đầu tiên cô lấy nói tin mừng này chính là cha của đứa bé, anh là người biết đầu tiên nhưng anh chẳng là gì của đứa nhỏ cả.

"Tạm thời thì chưa, anh ấy vẫn còn đang sắp xếp chuyện của Tư Duệ An, tôi không thể để anh ấy đau đầu hơn." Bây giờ nói tin này ra, chẳng phải làm mọi chuyện rối tung lên sao?

"Cậu ngốc à? Đứa bé cũng là con của anh ta, con của Tư Duệ An..." Khương Mặc giận dữ chưa kịp nói hết câu thì dừng lại, suýt nữa anh đã nói chuyện của Tư Duệ An ra rồi, câu nói lo cho Lư Hân Trạch mà để đứa bé chịu thiệt làm hân muốn điên lên thiếu chút nữa đã làm hỏng chuyện rồi.

"Đừng nói nữa, tâm tình tôi không tốt, muốn đến nơi nào thật yên tĩnh..." Cố Mai Nhân căn bản không nghe ra ý tứ không lời của Khương Mặc, hiện tại cô chỉ muốn bình tâm dưỡng thai thôi. Làm tâm tình tốt lên, đứa nhỏ mới không phiền lòng theo cô.

"Được, chúng ta đến nơi nào đó giải toả buồn phiền, nhưng từ nay về sau phải đi đứng cẩn thận, đừng để bản thân một mình chịu đựng, muốn gì cứ nói với tôi." Khương Mặc không chỉ quan tâm đến cô còn quan tâm cả đứa nhỏ, dù biết là không con mình nhưng hân vẫn nảy sinh ý niệm muốn che chở cho nó. Tự cười giễu, chắc là hân muốn có con đến hoá điên rồi.

Về sau, trong những ngày Lư Hân Trạch đi công tác, đều là Khương Mặc chăm sóc cô, hân theo lời cô giữ khoảng cách nhất định giữa hai người, biết là không thể ngày nào cũng đến đây trông nom cô được nên đã chuẩn bị một đồng hồ báo thức cho đứa bé. Tủ lạnh lớn như vậy còn không đủ để chứa, nếu cô không ngăn hân lại chắc hân đã nhắc điện thoại gọi đặt thêm một chiếc tủ lạnh mới rồi. Mỗi khi cô cần gì hân sẵn sàng bỏ ra thời gian để chạy đi mua cho cô.

Cố Mai Nhân hỏi Đại cô thụ, tôi yêu người khác còn đã mang thai, cậu có hối hận vì đã yêu tôi không? Nếu có còn có thể quay đầu từ bỏ...

Khương Mặc không trả lời mà hỏi: Cậu yêu Lư Hân Trạch có hối hận không?

Cô không hề suy nghĩ nhiều mà trực tiếp trả lời: Sẽ không

Hân cười yếu ớt: Tôi cũng vậy....

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Em hay cô ấy

Ting Ting

Tiếng chuông cửa reo lên, Cố Mai Nhân đang đọc sách trong phòng, cô nghĩ là Khương Mặc lại đến mang cho cô mấy loại thuốc bổ gì đó, đặt quyển sách về cách chăm sóc trẻ em xuống, Cố Mai Nhân đứng dậy đi mở cửa.

Người đến đây là Khương Mặc, hay là Lư Hân Trạch đã trở về rồi? Gần một tháng rồi Lư Hân Trạch còn chưa trở lại, tuy hai người vẫn liên lạc qua tin nhắn nhưng mỗi tin nhắn gửi đến đều có ý tránh né. Cô không biết chuyện này sẽ còn duy trì bao lâu nữa?

Mở cửa ra, không phải Khương Mặc, càng không phải Lư Hân Trạch, lại là người cô không muốn gặp trong thời gian này nhất, Tư Duệ An.

"Tư tiểu thư đến đây có việc gì không?" Cho dù khó chịu đến mức nào, cô vẫn phải nở nụ cười thật tươi, bản thân nếu lộ ra đau thương, người phụ nữ này nhất định sẽ đắc ý.

Ài lại muốn đau khổ của mình bị vạch trần trước mặt đối thủ của mình chứ?

"Tất nhiên là có chuyện mới đến đây chứ? Cô không mời khách vào nhà cùng ôn chuyện sao?" Tư Duệ An không đợi Cố Mai Nhân mời vào đã tự nhiên bước vào nhà. Ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách lớn, cô ta cần cần môi, nếu không phải vì Cố Mai Nhân kia thì bây giờ cô đã trở thành chủ của căn nhà này, còn phải mở miệng hỏi xin vào nhà sao?

"Cô muốn nói chuyện gì thì nói đi." Cố Mai Nhân nhún mày, Tư Duệ An chưa bao giờ đến đây, hôm nay lại đột nhiên đến khẳng định chẳng có tin gì tốt.

"Không cần gấp như vậy, cô không thấy căn nhà này rất tốt sao? Rộng rãi thoáng mát, đầy đủ vật chất tiện nghi, rất đáng để tận hưởng..." Tư Duệ An quan sát hết cả căn nhà, tiếng ghiền răng ken két thiếu chút nữa đã phát thành tiếng, nhìn nổi ghen tỵ nồng đậm, không lâu nữa nó sẽ là của cô ta thôi...

"Có ý tứ gì?"

"Cố Mai Nhân, tận hưởng phút giây cuối cùng của cô đi, vì không lâu sau cô không còn là chủ nhân của ngôi nhà này nữa." Tư Duệ An thâm thúy nhếch môi, chờ phản ứng tiếp theo của Cố Mai Nhân.

"Tư tiểu thư thật biết nói đùa, nhưng..." Cố Mai Nhân cười lên một tiếng sau đó thu lại nụ cười tức khắc"... chuyện đùa của cô lại chẳng hài hước chút nào."

"Cô không tin? Mà khoan... Trạch chưa nói cho cô biết sao? Chắc chắn anh ấy cũng không phải người quá tuyệt tình, có lẽ anh ấy đang tìm thời điểm thích hợp để nói rõ ràng với cô..." Tư Duệ An làm ra vẻ mặt kinh ngạc, rồi lại tặc lưỡi lắc đầu.

"Tư tiểu thư nếu đã diễn tuồng xong thì có thể ra về, ở đây không hoan nghênh cô." Cố Mai Nhân cảm thấy cô chỉ muốn đến đây làm loạn, muốn nhân lúc bọn họ đang chiến tranh lạnh

liền thừa nước đục thả câu, thêm vài câu khiêu khích, mối quan hệ sẽ trầm trọng hơn nữa. Cô đã từng yếu thế khuất phục trước cô ta, lúc trước bản thân mang cảm giác áy náy thì đã chia cắt tình cảm của cô ta, bây giờ cô sao có thể nằm im chịu nhục?

"Tôi chỉ nói có mấy câu cô đã không chịu nổi rồi? Nếu tôi nói Trạch chủ động muốn ly hôn với cô cô còn đau khổ thế nào đây a Cố Mai Nhân...hay là Lưu phu nhân?"

"Tư tiểu thư hồ đồ rồi, cô nghĩ tôi sẽ như trước kia vì mấy câu nói của cô mà bị xoay như chong chóng sao? Đến tới đây được rồi, nếu cô đang mang thai thì nên trở về an dưỡng cô ở đây làm loạn đứa bé cũng sẽ không dễ chịu."

Trước kia vì vài câu nói của Tư Duệ An mà Lưu Hàn Trạch không chút thương tiếc đã thương cô hết lần này tới lần khác, cô nhẫn nhịn mấy năm như vậy đã đủ rồi, cô đã từng muốn chúc phúc cho bọn họ, là cô ta không biết trân trọng phạm sai lầm lớn để Lưu Hàn Trạch yêu cô ta cũng bị cô ta lừa một vỏ đau như vậy, mới khiến cho anh triệt để buông bỏ.

Có lẽ cô ta quá yêu Lưu Hàn Trạch nên muốn tìm một cách vẹn toàn lại nhanh chóng, đối với thử thách của mẹ chồng lại dùng thủ đoạn thâm hiểm như thế, không dùng kiên trì của mình để cảm hoá trái tim của bà lại lựa chọn phương thức cực đoan, cuối cùng vẫn là thất bại thê thảm. Cô ta không nghĩ tới, nếu dùng kiên trì cùng chân thành của mình, dù có bao lâu đi chăng nữa thì mẹ của Lưu Hàn Trạch cũng sẽ cảm động. Tình yêu của cô ta không sai, sai lầm lớn nhất chính là yêu sai cách, cô ta muốn thiên trường địa cửu, muốn trở thành vợ của anh ấy, nhưng lại chọn đường tắt, ngay từ lúc cô ta lựa chọn đã là mò đầu cho sai lầm rồi.

"Cố Mai Nhân cô biết cái gì chứ? Đứa nhỏ không dễ chịu chính là vì có sự xuất hiện của cô, cô luôn đứng ở giữa ngăn cản cha mẹ nó đến với nhau. Nhưng không sao, Trạch đã nói sẽ tìm dịp thích hợp để ly hôn với cô, như vậy cả nhà chúng tôi sẽ được đoàn tụ."

"Tư Duệ An, cô đừng giờ trò nữa, tôi sẽ không mắc mưu của cô." Cô ta mở miệng liền liên tục nói Lưu Hàn Trạch sẽ ly hôn với cô, cô sẽ không để mắc mưu mà hiểu lầm Lưu Hàn Trạch.

"Cô đừng ngây thơ như thế, cô có biết vì sao anh ấy đi công tác lâu như vậy mà không trở về không? Công tác xa nhà chỉ là cái cớ, chiến tranh lạnh chỉ là khởi đầu cho quá trình ly hôn mà thôi, thực ra mỗi ngày anh ấy đều ở bên cạnh tôi, chăm sóc cho tôi và đứa nhỏ, Cố Mai Nhân à, anh ấy vẫn còn lưu luyến tôi, đối với cô là nhất thời cảm động, cô đừng tự mình đa tình nữa." Tư Duệ An nhích môi nhìn sắc mặt đang dần biến đổi của Cố Mai Nhân, người phụ nữ ngu ngốc này, đã cắn câu rồi.

"Dựa vào cái gì tôi phải tin lời tôi nói? Cũng không phải là tôi chưa từng chứng kiến thủ đoạn ngoan độc của cô, lại giăng kịch lừa để cứu mẹ Diệp Nhu, lúc trước là Ngắm ngấm đây người ta xuống sông rồi vớt người ta lên để họ mang ơn mình, bây giờ lại là kẻ ly gián? Chẳng trách Lưu Hàn Trạch dù yêu cô cũng muốn rời bỏ cô." Cố Mai Nhân này bình tĩnh lại đi, chỉ là một thủ đoạn nào đó của cô ta để đưa mày vào tròng thôi, không có chứng cứ xác thực thì không nên tin bừa.

"Cô... chẳng qua là anh ấy áy náy với cô mới không nói cho cô biết, cô có biết vì sao anh ấy đi "công tác" không liên lạc cho cô thường xuyên không? Tất nhiên là vì anh ấy không muốn tôi khó chịu tổn hại thân thể, ảnh hưởng tâm lý xấu đến đứa nhỏ. Như lời vừa nãy cô nói, là anh ấy yêu tôi nên không muốn tôi bị thương tổn." Tư Duệ An tức giận phản bác, dám nhắc lại chuyện đó trước mặt cô ta, nếu không phải chút chuyện còn con kia thì Lưu Hàn Trạch cũng không tuyệt tình với cô ta như vậy, bà già kia không phải vẫn sống rất tốt sao?

"Tư Duệ An cô đúng là hết thuốc chữa, những lời cô nói căn bản chẳng có giá trị gì, tôi nói lần cuối cùng, diễn trò xong rồi mời rời đi, cô còn ở đây nói hươu nói vượn liền báo cảnh sát."

"Cô... sau này tôi sẽ trở thành nữ chủ nhân ở đây, cô không có tư cách đuổi tôi đi." Tư Duệ An vốn dĩ nghĩ Cố Mai Nhân ít nhiều cũng sẽ tin, ai ngờ lại nói đến mức làm cô ta á khẩu không thể nói nên được gì nữa.

"Xem ra cô đến cảnh sát cũng không sợ, được thôi, tôi liền gọi cho Lưu Hàn Trạch để anh ấy trở về kiểm chứng một chút vở kịch của cô." Cố Mai Nhân đưa tay với lấy chiếc điện thoại trên bàn, vừa cầm lấy lại bị Tư Duệ An xông tới.

"Cố Mai Nhân cô không được gọi, chúng ta còn chưa nói xong." Tư Duệ An thấy Cố Mai Nhân muốn lấy điện thoại định gọi cho Lưu Hàn Trạch liền muốn ngăn cản, Lưu Hàn Trạch không thể biết được, nếu không kế hoạch của cô ta sẽ đổ vỡ.

Hai người giằng co một hồi, thời điểm Cố Mai Nhân cầm chắc được chiếc điện thoại trong tay nhưng móng tay của Tư Duệ An như muốn cào rách da cô, cô giằng tay cô ta ra, lực cũng không mạnh lắm nhưng Tư Duệ An giống như bị đẩy từ Tru Tiên đài xuống, cô ta ngã xuống đất, roi xuống sàn tiếng cũng mạnh như vậy.

"Cố Mai Nhân em làm gì vậy? Em có biết có ấy đang mang thai không?"

Thời khắc cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt như khắc sâu vào trong cốt tủy ấy, ánh mắt rét lạnh ấy và cái nhìn bén nhọn cùng nụ cười đắc ý của người phụ nữ kia, cô liền hiểu ra mọi chuyện.

Ngay từ đầu, Tư Duệ An đã thấy Lưu Hàn Trạch bước vào nhà nên mới cho cô lợi thế để vờ ngã xuống.

"Cố Mai Nhân, tôi biết là cô ghét tôi, tôi đến đây chỉ muốn nói sau khi sinh đứa nhỏ ra sẽ một mình nuôi nó lớn lên, trả lại hạnh phúc cho cô và anh ấy, như vậy vẫn chưa đủ để cô tha thứ sao? Vì cái gì lại muốn báo cảnh sát kiện tôi phá hoại hạnh phúc vợ chồng của cô, lại còn đẩy tôi, tôi thì không sao nhưng đứa bé có mệnh hệ gì thì làm sao bây giờ..." Tư Duệ An nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, nước mắt cô ta chảy ra mỗi lúc một nhiều, tay ôm chặt lấy bụng, cả người dựa vào người Lưu Hàn Trạch, khoảnh khắc đó cô ta hiểu rất rõ, lời cô ta nói cùng lời thanh minh của Cố Mai Nhân, bên nào nặng hơn rồi. Như cô ta đã từng nói, cô ta luôn là người thắng.

"Cố Mai Nhân, tôi không rõ chuyện trước đó, nhưng sao em có thể ra tay đẩy cô ấy mạnh như thế? Tôi đã từng nói sẽ thu xếp mọi chuyện, em cũng không thể... nghĩ đến chuyện loại bỏ nó được..." Lưu Hàn Trạch mở môi bực, đôi mắt anh nhìn Cố Mai Nhân sâu không thấy đáy, nhưng có thể nhận ra trong đó chứa đầy hân ý lạnh lẽo. Cô ấy không biết dù chỉ là suy nghĩ loé lên trong đầu thôi cũng đủ giết cả mạng người sao?

Cố Mai Nhân nhắm chặt hai mắt, hai tay nắm thật chặt, cơ hồ muốn bóp chiếc điện thoại tan tành, bây giờ cô có giải thích hay biện minh thế nào người đàn ông này cũng sẽ không tin. Hít một hơi thật sâu, bây giờ cô chỉ cần một đáp án cho tất cả mọi chuyện xảy ra từ trước đến giờ, một đáp án thôi...

"Em biết bây giờ có nói gì anh cũng sẽ không tin, em chỉ cần một đáp án này thôi... Lưu Hàn Trạch... anh chọn..."

Mọi tâm tư tình cảm của cô, để hôm nay kết thúc hết đi, ván cược này sẽ là ván cuối cùng.

"Em hay có ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đáp án của anh

"Em hay cô ấy?"

Sống một vòng luân quần, cô cũng đã không còn đủ sức chạy theo nữa, vậy hãy để đáp án cuối cùng này hoá giải hết đi.

Lưu Hàn Trạch giống như nghe được câu chuyện kinh thiên động địa nào đó, mắt không khỏi mở to nhìn Cố Mai Nhân nhọt nhọt đứng đó, cô ấy... đang bắt mình phải lựa chọn sao?

Sắc mặt anh sa sầm, làm sao có thể lựa chọn được? Một người là vợ, một người đang mang thai đứa con của anh, bất kể lựa chọn ai, đều sẽ đau thương mất mát. Sau gần một tháng không gặp nhau, câu đầu tiên cô ấy hỏi lại là sự lựa chọn?

"Trạch, con của chúng ta..." Từ Duệ An bất an nhìn sắc mặt của Lưu Hàn Trạch, không quên nhắc nhở anh về đứa con này, nếu không có đứa bé thì cô ta đã không thể quay trở lại bên anh rồi. Đứa bé chính là điểm yếu của anh, nếu không tận dụng nó thì cô ta cũng tiêu đời.

Cố Mai Nhân nhìn anh không một cái chớp mắt, như đang chờ đợi một thứ gì đó thật quý báu, như đặt hết hy vọng vào nó, cô có thể nghe tiếng tim mình đang đập thình thịch chờ câu trả lời.

"Xin lỗi..." Lưu Hàn Trạch tang thương nhìn Cố Mai Nhân, hiện tại đáp án anh có thể cho cô chỉ là câu xin lỗi này thôi.

Trong tình cảnh như tiền thoái lưỡng nan này, trong khi chưa tìm được những cái kia, cũng không nên gấp gáp.

"Đó là đáp án của anh?"

"..." Lưu Hàn Trạch quay người đi, trầm mặc không lên tiếng.

Haha Cố Mai Nhân ơi là Cố Mai Nhân, đó là đáp án anh ấy cho mày sau tất cả đấy, mịa mai làm sao! Tưởng như bản thân đã nắm lấy hạnh phúc thuộc về mình, vừa chạm tới lại hoá thành bọt biển. Sau hết thảy mọi chuyện, cô nhận ra suốt bấy lâu nay, cô chẳng có được thứ gì, hạnh phúc cùng tình yêu thoáng qua như một cơn gió, có vờn tay cô níu cách mấy, chỉ có thể cảm giác cái lạnh run thấu tận tim gan của nó, sờ không được, giữ lại càng không, thứ đọng lại chỉ có cảm giác lạnh tê tái, chưa từng chân thực hoà vào cơn gió đó. Cô không có tình yêu, không có hạnh phúc, tất cả đều không có.

Cái gì gọi là yêu? Cái gì gọi là thề non hẹn biển? Há chẳng phải là câu chuyện nực cười nhất sao? Đặt sự tin tưởng ở nơi mình từng chết thảm, sao cô có thể ngu như vậy...

Nghe gì không? Tiếng trái tim đang vỡ vụn thành từng mảnh, cõi lòng tan nát, cô hồ đồ rồi, người đàn ông này mãi mãi sẽ không thuộc về cô.

"Trạch, đột nhiên em có chút chóng mặt, em dẫn em đi được không? Nơi này thật bí ải..." Từ Duệ An lấy tay xoa xoa trán, đôi mắt khẽ liếc Cố Mai Nhân đứng thờ thẩn ở đó, ý cười trong mắt càng sâu hơn. Cố Mai Nhân, cô đã rõ ai mới là người thắng chưa? Kế hoạch thành công một nửa, sau chuyện này bọn họ không sớm thì muộn cũng sẽ ly hôn, như vậy ngày mà cô ta được làm Lưu phu nhân sẽ không còn xa nữa. Nhưng trước hết phải giải quyết đứa bé trong bụng này mà không để Lưu Hàn Trạch phát hiện.

Lưu Hàn Trạch đưa một tay ôm lấy thất lung của Từ Duệ An, cũng không nhìn Cố Mai Nhân mà trực tiếp bước ra cửa lớn, từ đầu đến cuối cũng không ngoảnh đầu lại, tay kia của anh bỏ vào trong túi quần, lòng bàn tay ướt ướt, cơ hồ cảm giác như mùi máu tươi.

Cố Mai Nhân để đơn ly hôn trên bàn làm việc của Lưu Hàn Trạch, dùng bút đặt bên mép để không bị rơi xuống. Khuôn mặt Cố Mai Nhân trừ bỏ bình tĩnh ra vẫn là bình tĩnh. Tựa như thâm kịch này không hề liên can gì tới mình.

Kết cục như vậy chẳng phải đã đoán ra từ trước rồi sao?

Cô đưa tay sờ nhẹ từ vầng mắt xuống má, đột nhiên lại thảng thốt, cô đã trải qua thế nào đến độ ngay cả một giọt nước mắt cũng không thể rơi xuống? Tay run run ôm mặt, vì cái gì chứ? Cuối cùng vẫn là thống khổ đến khóc cũng không thể khóc được.

Lưu Hàn Trạch, chúng ta tới đây thôi. Đoạn đường về sau, em sẽ không bước cùng anh nữa.

Coi như duyên nợ chúng ta, kết thúc từ đây đi.

Kéo chiếc vali đồ ít ỏi của mình, Cố Mai Nhân cẩn thận thu mọi thứ trong căn nhà này vào trong mắt, tiếng thờ dài phát ra khe khẽ, cô cất bước chân rời khỏi.

Lưu Hàn Trạch, về sau, coi như chưa từng quen biết.

Cố Mai Nhân dọn đến ở nhà của Khương Mặc. Ban đầu trong đầu cô định thuê một phòng trọ nhỏ chăm sóc đứa nhỏ trong bụng trước rồi tính tiếp. Khương Mặc gọi cho cô hỏi cô đang ở đâu, cô kể mọi chuyện của hần nghe, hần khẳng khẳng bảo cô đến ở tạm nhà hần. Lúc đầu cô từ chối nhưng đại cổ thụ này đeo miệng mè nheo mãi cô đành đồng ý. Ở cùng Khương Mặc cũng là chuyện tốt, trong thành phố này, cô chỉ còn có thể tin tưởng Khương Mặc.

"Có đói không? Tôi mua chút gì đó cho cậu nhé?" Khương Mặc cầm chìa khoá xe, nhớ tới Cố Mai Nhân đang mang thai, phụ nữ mang thai cần rất nhiều dinh dưỡng, bây giờ hần cũng phải ra ngoài, tiện thể mua gì đó tặng bả cho cô. Gầy như vậy, làm sao có sức đẻ sinh con chứ?

"Không cần phiền thế đâu. Cậu có công chuyện thì mau đi đi." Cố Mai Nhân xoa bụng cười cười, đã ăn nhờ ở đậu nhà người ta, sao có thể đòi hỏi? Dù là bạn bè lâu năm, nhưng cô vẫn có chút ngại.

"Phiền gì chứ? Không thể để con của chúng ta đói được, cậu kiếm ăn thế làm sao con nó khoẻ mạnh được." Lại coi hần như người ngoài, khách sáo như vậy thực làm hần khó chịu mà.

"Ai là con của cậu cơ?" Cô tròn mắt nhìn, lú đến ngốc rồi à?

"Tôi là cha đỡ đầu của nó còn gì, không phải con tôi chứ là con ai." Tuy không phải con ruột của hần, nhưng làm cha nuôi cũng tốt thôi, chí ý cũng có thể cùng con sống như vậy nuôi con cả đời.

"À..." Nhắc đến cha đứa nhỏ, vẫn là không nhen được mà nhớ tới người đàn ông kia, chắc là vẫn đang sống rất tốt bên Từ Duệ An và đứa nhỏ kia rồi.

Nhận ra sắc mặt Cố Mai Nhân chùn xuống, Khương Mặc cau mày, chắc là lại nhớ tới tên khốn chết tiệt đó rồi.

Sau việc của Cố Mai Nhân, hẳn đã chấm dứt thoả thuận với Tư Duệ An, hạt mầm của hắn bị thương như vậy sao hắn có thể tiếp tục làm chuyện xấu nữa, bây giờ người cô tin tưởng nhất là hắn, hắn không phải người cô yêu nhưng còn có thể làm anh trai hay bạn thân, nếu như chút tin tưởng này cũng mất đi, hẳn chẳng còn tư cách ở bên cô nữa.

Sự thật này, rốt cuộc cũng nên nói ra thôi.

"Hạt mầm, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đau đớn

Nhiều ngày sau, Cố Mai Nhân vẫn như trước bình thân như vậy mà sống. Ngay cả Khương Mặc cũng ngạc nhiên trước thái độ này của cô. Trải qua loại chuyện như vậy, cô vẫn an tĩnh toạ lạc ở đó.

Tâm lặng như nước, như mặt hồ lặng yên không chút gợn sóng.

Tựa như ác mộng kia chẳng hề liên quan gì tới mình.

Không biết gì sao, mà biết rồi thì sao? Kết cục vẫn như vậy không phải sao? Nếu cô nói sự thật này cho người đó biết, anh ta sẽ tin sao? Sẽ không. Giữa cô và anh ta căn bản không có sự tin nhiệm, chút tin tưởng nhỏ nhoi còn chẳng có. Và hơn hết, cô không bao giờ là sự lựa chọn hàng đầu của anh ta.

Nếu như đã ăn đoạn nghĩa tuyệt, những so đo, cố chấp ấy vẫn là bỏ qua hết đi.

Đứa bé trong bụng của Cố Mai Nhân đã bước qua tháng thứ ba, cô chỉ có thể húp cháo trắng qua bữa, những thức ăn khác ăn vào rồi lại nôn ra. Khương Mặc đành phải đi mua mấy loại thuốc bổ bồi bổ cho cô, không ăn được cá thịt sao có thể đủ chất dinh dưỡng để nuôi đứa bé chứ. Những lúc Cố Mai Nhân nôn mửa đến sắc mặt tái xanh, còn mệt như đến choáng váng, Khương Mặc không nhịn được chửi thầm tên súc sinh kia.

Chỉ là Cố Mai Nhân và Lưu Hàn Trạch thành ra thế này cũng có phần lỗi của hắn, hắn sẽ bù đắp cho cô thật tốt. Khi Cố Mai Nhân ở chung một nhà với hắn, Khương Mặc gọi một cuộc điện thoại tới Tư Duệ An."Đây là lần cuối cùng, cô đã đạt được mục đích, từ nay về sau chúng ta không cần gặp nhau nữa, cũng bảo Lưu Hàn Trạch nếu như đã buông tay thì sau này đừng đến làm phiền Mai Nhân."

Lưu Hàn Trạch hôm đó nặng nề đứng ở trước cửa lớn, tay do dự đưa lên rồi lại thả xuống, nếu như bước vào, sẽ phải đối diện với Cố Mai Nhân, cho dù cô có biểu cảm thống khổ hay lạnh nhạt, tâm của anh đều đau đớn đến tê tâm liệt phế. Lối đã nói ra rồi còn có thể thu lại được sao?

Lưu Hàn Trạch máy móc ở cửa, vào thời điểm tháng bảy nóng bức, thế nhưng anh lại cảm giác luồng khí lạnh bao quanh lấy mình, vừa lạnh lẽo vừa u ám.

Cô đâu rồi?

Lưu Hàn Trạch tìm khắp nơi trong nhà, phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, ban công, khi vào phòng làm việc thì thấy một tờ giấy trên bàn. Trong lòng nổi lên một tia run rẩy. Khi cầm tờ giấy lên, dòng chữ đầu tiên đập vào mắt như ngàn kim châm đâm tới, vừa đau vừa nhức. Cô ấy cư nhiên lại muốn ly hôn? Tay loạn xạ tìm điện thoại, đến khi tìm thấy số Cố Mai Nhân trong danh bạ, Lưu Hàn Trạch chẳng thể nhắc nổi ngón tay bấm gọi đi. Hiện tại anh có tư cách gì để đối diện với cô ấy? Tất cả mọi chuyện đều cho anh gây ra, là anh buông tay cô trước, bây giờ anh không thể tìm lại cô ấy được nữa.

Những ngày sau đó, từ công việc bề bộn ra, sau khi trở về lạnh lẽo đó, Lưu Hàn Trạch đêm nào cũng làm bạn với rượu, chỉ cần uống say mới có thể quên đi cảm giác đau đớn, mới có thể quên đi cô. Mỗi lần say, Lưu Hàn Trạch lại lầm bầm một mình, có lúc lại hét to trong tuyệt vọng.

"Cố Mai Nhân, em có giỏi thì biến khuất mắt tôi, ai cần em chứ..."

"Đã rồi đi rồi thì sống cho tốt, đừng để khi gặp lại em còn tiều tụy hơn trước..."

"Có phải em đau lắm không? Tôi đau cùng em..."

"Cố Mai Nhân, đừng khóc..."

Lưu Hàn Trạch không cho phép Tư Duệ An đặt chân vào ngôi nhà nhà nữa bước. Đây là nơi lưu trữ nhiều kỉ niệm của hai người, không thể để ai khác vào. Đã lâu Lưu Hàn Trạch không đến thăm cô ta, cô ta liên kích động quên mất lời nhắc nhở của anh, cứ như thể xông vào nhà lớn. Tư Duệ An nhìn thấy Lưu Hàn Trạch bê bê trên sàn nhà, quần áo xốc xếch không chịu nổi, cả người vờ lực ngồi dựa vào vách tường, cô ta vừa ganh tỵ vừa đau lòng.

"Lưu Hàn Trạch, anh yêu Cố Mai Nhân đến như vậy sao? Anh vì cô ta mà biến thành bộ dạng thế này có đáng không?"

"Đi ra ngoài." Lưu Hàn Trạch vừa rồi còn tưởng Cố Mai Nhân trở lại, khoẻ môi chưa kịp nở nụ cười, giọng nói của Tư Duệ An phát ra đã đánh tan bao nhiêu mộng tưởng của anh. Liếc mắt nhìn người ngày xưa mình từng yêu sâu đậm, môi bạc lạnh nhạt thở ra.

"Tại sao? Anh nhìn em đi. Em là Tư Duệ An, tiểu An người mà anh yêu nhất, Trạch sao chúng ta lại như thế này?" Tư Duệ An lời kéo cổ áo Lưu Hàn Trạch, lớn tiếng gào khóc. Vì cái gì chứ? Chẳng phải trước đây hai người bọn họ là một đôi trời sinh sao? Bây giờ anh ấy lại không cần cô ta nữa...

"Cô làm ra chuyện tốt gì cô đã quên rồi sao? Cô bây giờ suýt chút nữa đã hại chết mẹ tôi, ở đâu lại lòi ra một đứa con, nếu không phải thực hiện trách nhiệm của người cha, tôi còn để cô lộn vòn trước mặt tôi sao? Cố Mai Nhân còn có thể rời đi sao? Tư Duệ An, tiểu An thiện lương năm đó tôi yêu điên cuồng ấy đã chết rồi, cô không phải..." Lưu Hàn Trạch gần từng tiếng một, như trút hết tất sự tức giận dằn nén bấy lâu nay. Cô ta không phải tiểu An, cô ta đã thay đổi rồi.

"Em làm vậy còn không phải vì anh sao? Không phải anh muốn chúng ta kết hôn sao? Mẹ anh không thích em, em chỉ là muốn mẹ yêu thích em, vụ hoà hoãn đó em vốn chạy vào cứu

mẹ và anh, nếu không thể Cố Mai Nhân rảnh rồi kia chạy vào trước, công sao có thể là của cô ta chứ? Tất cả đều là vì anh." Tư Duệ An không phục, đều là công trạng của cô, cô cất công như vậy, đánh bạo thăm như vậy, sao Cố Mai Nhân có thể cướp công của cô, còn cướp luôn người đàn ông mà cô yêu.

"Cô không thấy bản thân rất ích kỷ sao? Điều là vì tôi? Phương thức cực đoan như vậy để chiếm thiện cảm của một người, chính là hạ tiện." Mờ miệng đều là vì anh, xin lỗi, anh không dám nhận.

"Nếu như hạ tiện mới có thể được ở bên anh, em chấp nhận làm người như thế."

"Tư Duệ An, tôi nhắc lại lần nữa, nếu cô không ra ngoài, cô liền lời cô đi, nếu không phải vì đứa bé, tôi sẽ không từ tế vậy đâu."

"Luu Hàn Trạch, rồi anh cũng sẽ chấp nhận em, em mới là người xứng đáng với anh."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hoài nghi

Diệp Nhu ngồi trong phòng khách của nhà lớn, nụ cười hiền thực dịu dàng thường ngày nay đã không còn nữa, nét mặt bà lạnh nhạt toả âm khí nhìn người phụ nữ trước mắt. Từ trước tới giờ hoá ra Cố Mai Nhân chịu ủy khuất lâu như vậy, bà lại không biết gì, còn cho là Luu Hàn Trạch đã thay đổi, hướng về phía cô mà ân cần yêu thương. Hiện tại là cái gì? Ngay cả tiếng tam cũng đã ở trước cửa lớn hô mưa gọi gió rồi.

"Mẹ... chuyện của con và Trạch con đã kể cho mẹ hết tất cả rồi, mẹ có thể xem xét một chút không?" Tư Duệ An từ khi vào cửa đã cẩn thận quan sát một lượt trong nhà lớn, Luu Gia đúng là thật tốt, tuy không phải nguy gia trắng lệ gì quá lớn nhưng vẫn toả ra hào quang của bậc thượng lưu. Chỉ là bà già trước mắt này thật sự quá chướng mắt, quá khứ đã là vật cản đường của mối quan hệ giữa cô ta và Trạch, hiện tại càng thêm phiền phức, đối phó với người này thật sự không hề dễ.

"Mẹ? Tôi không phải mẹ cô, đừng làm bản từ "mẹ" thiêng liêng này. Cô đúng là quý nhân hay quên, miệng thì gọi "mẹ", năm xưa là ai dựng lên vụ hoả hoạn kia, khiến người "mẹ" này suýt nữa chết cháy trong đó vậy?" Diệp Nhu không nhìn được mở miệng cười lạnh, từ "mẹ" trong miệng cô ta phát ra cũng thật quá châm chọc rồi.

"Không phải bây giờ mẹ vẫn khoẻ mạnh ngồi đây sao? Lúc đó con đã có tính toán từ trước, sao có thể để mẹ xảy ra chuyện gì được?" Tư Duệ An trong lòng đầy căm phẫn, bà già này đúng là nhớ dai, nếu không phải từ đầu quá cứng nhắc không chấp thuận hôn lễ của cô ta và Trạch thì cô ta còn phải hạ kế sách như vậy sao? Suy cho cùng là do bà ta tự chuốc lấy khổ.

"Cô còn dám nói tính toán ở đây? Nếu là chị dâu Cố Mai Nhân, nhất định sẽ không dùng thủ đoạn dâm tiện như vậy." Luu Hàn Phi ngồi đối diện, tay đã cuộn thành nắm đấm, chỉ hận không thể ném người phụ nữ này ra khỏi cửa lớn của Luu Gia. Năm xưa sao anh trai có thể yêu được người phụ nữ này, vì cô ta mà đã thương chị dâu? Luu Hàn Trạch cũng quá hồ đồ rồi.

"Hàn Phi, chị yêu anh trai em là thật lòng, chị sẽ làm mọi thứ vì anh ấy, huống hồ... bây giờ còn có thêm đứa bé nữa..." Tư Duệ An nhìn xuống tức giận, không quên nhắc nhở trong bụng mình còn có một "tiểu bảo bối" có thể giúp bản thân bao nhiêu chuyện.

"Nói với những người hạ tiện đúng là phí sức." Luu Hàn Phi đứng dậy đi ra khỏi cửa lớn, cậu sợ chỉ cần ngồi đây thêm vài giây nữa sẽ tức đến thổ huyết.

Cánh cửa vừa khép lại, Luu Hàn Phi rút điện thoại trong túi quần ra, nhấn một dãy số gọi đi: "Anh Trai, Tiểu An nhà anh đến tận cửa Luu Gia chúng ta rồi."

Lúc đầu Tư Duệ An còn có vẻ kiêu dè không dám nói sâu xa gì, nhưng càng về sau cô ta càng quá đáng, hơn nữa còn đề cập đến chuyện ly hôn giữa Luu Hàn Trạch và Cố Mai Nhân. Đến đỉnh điểm, Diệp Nhu không thể chịu nổi lời nói công kích của cô ta, liền đứng dậy hạ lệnh đuổi khách.

"Con trai tôi đã tuyệt giao với cô, nó và Mai Nhân đã hoà hảo trở lại, chỉ vì cô mà chúng nó mới ra nông nổi này, cô còn không biết xấu hổ đòi danh phận gì ở đây, đúng là quá quắt."

"Mẹ nói như vậy không sợ đứa cháu của mẹ trong bụng con đau lòng sao? Mẹ nữ nào để cốt nhục của Luu Gia lưu lạc bên ngoài bị đàm tiếu là đồ con hoang... mẹ có thể chịu được nhưng con không chịu được." Tư Duệ An không chịu thua cũng đứng dậy, có bao nhiêu lời liền nói bấy nhiêu. Cô ta không thể để bản thân chịu thiệt, đoạn đường này đã đi hơn phân nửa rồi, người "vợ hờ" kia đã rút lui, chỉ còn một chút nữa thôi, công sức của cô ta sẽ được đền đáp.

"Cô dựa vào cái gì mà nói đứa con trong bụng kia là cốt nhục của Luu Gia?"

Nói không chừng lại là cái bẫy mà người phụ nữ này bày ra, vụ hoả hoạn năm đó còn dựa lên "kì công" như vậy, còn chuyện gì mà cô ta không dám làm ra nữa.

"Mẹ không thể nói như vậy, con yêu anh ấy nhiều như vậy, con sẽ không phản bội anh ấy, ngoài anh ấy ra, con sẽ không có con với người khác."

RẦM

Cánh cửa bị đẩy mạnh ra tạo thành tiếng lách lách, Luu Hàn Trạch bước vào không nhanh không chậm, dáng vẻ âm lãnh như bước ra từ hầm băng, khi đứng trước mặt Tư Duệ An, cô ta cũng không khỏi dâng lên một cổ sợ hãi.

"Mắt mặt như vậy còn chưa thấy đủ?" Luu Hàn Trạch thờ ra một tảng hơi lạnh, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Tư Duệ An.

"Luu Hàn Trạch, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không chấp nhận cô ta làm con dâu của Luu Gia, mau đưa cô ta ra khỏi đây, đừng làm bản mặt mẹ anh nữa." Diệp Nhu hiếm có khi nào tức giận như bây giờ, sự ôn hoà đã mất đi từ lâu, bà nhất định sẽ tìm ra bản xét nghiệm ADN cha con của Luu Hàn Trạch với đứa con trong bụng của Tư Duệ An.

Diệp Nhu nói xong rồi đi lên lầu, Tư Duệ An biết lần này không nói chuyện rõ ràng với người "mẹ" này, sợ là sau này đến cửa lớn Luu Gia bước vào còn khó huống hồ là làm rõ chuyện hôn sự nữa, cô ta chạy theo Diệp Nhu lên lầu.

"Mẹ đừng đi, chúng ta cần nói rõ chuyện này, để lâu này sẽ không tốt đâu, đứa bé càng ngày càng lớn, không thể chậm trễ, mẹ ơi..."

Tư Duệ An ở phía sau lần lần càng làm con giận chưa nguôi ngoại được bao nhiêu của Diệp Nhu trào lên lại, hơn nữa còn tức giận hơn lúc nãy, người phụ nữ tro trên này thật đáng dai như đĩa.

"Tránh ra"

"Con không tránh, mẹ nghe con nói..."

Tư Duệ An nhập nhằng đằng sau, còn chạy lên kịp nắm lấy cổ tay Diệp Nhu mà giật đi giật lại, lúc đó Diệp Nhu giận dữ hất tay cô ta ra, Tư Duệ An suýt nữa ngã từ trên lầu xuống, may mà cô ta vịn vào lan can mới không bị ngã, nhưng người trước lại bị đập nhẹ vào lan can, khi hoàn hồn rồi mới tức giận mắng người.

"Con muốn nói chuyện với mẹ, sao mẹ có thể đẩy con như vậy? Hôm nay chúng ta phải nói chuyện rõ ràng, nếu không con sẽ không đi."

Ban đầu Diệp Nhu còn hoảng hốt sợ đứa bé và cô ta sẽ xảy ra chuyện gì, sau đó lại phát hiện ra một điều bất thường.

"Tư Duệ An, thay vì mắng chửi đòi nói chuyện với tôi sao cô không lo lắng đứa bé trong bụng cô có mệnh hệ gì không?"

"Tôi... và đập nhẹ như vậy, nó sẽ không xảy ra chuyện gì." Tư Duệ An chột dạ nhìn xuống bụng hơi căng tròn của mình, trong lòng thoáng qua tia hoảng sợ.

"Ha, năm xưa tôi mang thai đến đi đứng ngồi nằm đều cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ động đứa bé trong bụng, bụng cô lớn thế rồi lại chạy hùng hục thế kia, người bị va đập vậy mà còn bình thân mắng người, nếu tôi không hỏi tới đứa bé chắc là cô cũng quên mất chính mình đang mang thai nhỉ?"

Phụ nữ có thai xem đứa con trong bụng như mạng, đi đứng ngồi nằm đều chăm chút, mỗi lần đi đâu đều ôm bụng nâng niu chỉ sợ làm động đến con đang ngủ trong bụng, nếu có va chạm dù lớn hay nhẹ cũng đều lo lắng cuồng cuồng cả lên. Mà người phụ nữ trước mắt này lại không giống người mang thai chút nào.

"Hay là, cô thật sự không hề mang thai?"

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sự thật

"Hay là, cô thật sự không hề mang thai?"

Diệp Nhu híp mắt ti mi nhìn người phụ nữ trước mắt, mà Tư Duệ An nghe xong tâm tư liền dội lên một trận hoảng loạn, nhất thời không biết nên nói gì. Bỗng cô ta sực nhớ ra còn Lưu Hàn Trạch đứng ở đây, thắm véo vào da non trên cánh tay, đưa đôi mắt ngập nước mắt quay đầu nhìn Lưu Hàn Trạch ở dưới lầu.

"Trạch, anh phải làm chủ cho em, sao mẹ có thể nói em như vậy, ban đầu có ý bảo đây không phải con anh, giờ lại nói em không mang thai, sao lại vô lý như thế chứ?"

"Anh nói xem, là cô ta chạy tới đây vô lý sinh sự, lại còn quay ngược lại trách mẹ không nói lý, ây da, người phụ nữ này anh yêu bao nhiêu năm như vậy cũng là quá thiệt thòi cho anh rồi." Lưu Hàn Phi lúc này nghe thấy mẹ tức giận to tiếng cũng vào xem sự tình, nghiêng đầu nói với anh trai của mình, sau đó tặc lưỡi lắc đầu, anh trai cùng cô ta yêu nhau nhiều năm như vậy, hiện tại mới nhận ra phẩm vị của cô ta kém như thế nào.

Lưu Hàn Trạch lạnh lùng đứng ở đó nhìn chăm chăm vào vùng bụng của Tư Duệ An, chân mày bất giác nhíu thật chặt. Lúc Tư Duệ An chạy theo mẹ lên lầu, vốn dĩ anh muốn chặn cô ta lại để không ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng, nhưng xem ra người làm mẹ như cô ta lại chẳng đoái hoài về đến con mình mà cứ thế đuổi theo, ngay khi ấy, trong lòng anh đã bắt đầu nghi ngờ. Để chắc chắn với suy nghĩ của mình, vẫn là để mẹ anh tinh ý chỉ ra hành động bất thường của cô ta.

"Tư tiểu thư, đừng vờ vịt nhìn con trai tôi, mau trả lời câu hỏi của tôi, cô không có mang thai đúng không?" Diệp Nhu đem tất cả hành động cử chỉ của Tư Duệ An thu vào trong mắt, nhìn vào biểu hiện của cô ta, bà liền chắc chắn với sự nghi ngờ của mình hơn. Nếu đây là sự thật, thì Tư Duệ An này thật sự là người lòng dạ thủ đoạn mà.

"Câu hỏi của mẹ đúng thật là không có căn cứ, đối với câu hỏi vô lý thì cô thể trả lời thế nào chứ?" Tư Duệ An xoa xoa bụng, giả vờ nhăn mày khó chịu."Mẹ, con có chút không khoẻ, không tiện ở lại nữa..."

"Không phải là nói câu hỏi của tôi không có căn cứ sao? Vừa hay trong người cô không khoẻ, chẳng phải là nên đi khám thử bệnh tình một chút sao? Tôi cũng muốn xem "đứa cháu" của tôi có chăm sóc như thế nào."" Ánh mắt của Diệp Nhu loé lên tia khinh thường, người phụ nữ này, đeo bám lý sự cũng lợi lại, mà tranh thủ cơ hội chuẩn trước lại càng giỏi hơn.

"Để con đưa hai người tới bệnh viện." Lưu Hàn Trạch im lặng bỗng nhiên cất tiếng, anh cũng muốn xem đứa con đó là thật hay chỉ là Tư Duệ An đang diễn trò.

"Thật sự là không cần phải đi bệnh viện đâu, phụ nữ có thai thường khó chịu trong người, về nằm nghỉ một chút là không sao..." Tư Duệ An bấu chặt lòng bàn tay, trong lòng thăm nguyên rủa bà mẹ già Diệp Nhu quần lắm chuyện, đến Lưu Hàn Trạch cũng đã nghi ngờ cô ta rồi.

"Từ khi cô mang thai tôi chưa từng cùng cô đi khám thai, quả thật là tôi có vô trách nhiệm với cô và đứa bé, hiện tại tôi vẫn là nên đến bệnh viện xem con tôi dạo này như thế nào chứ?" Lưu Hàn Trạch nhếch môi bạc đầy thâm thúy, ánh mắt sắc bén nhìn người phụ nữ đứng trần trẽn trên cầu thang kia.

"Vây... chúng ta tới bệnh viện An Lạc, em hay tới đó khám thai." Tư Duệ An khó khăn cong môi mỉm cười, dù sao số cô ta còn chưa tận, đã làm tới bước đường này, cô ta nhất định sẽ không chịu thua.

"Tôi lại không muốn tới An Lạc, từ nhà mẹ đến đó khá xa, vẫn là đến bệnh viện Minh Tô, so với An Lạc gần hơn, tôi đang rất sốt ruột muốn xem thử con mình có tốt không, như thế nào? Cô không muốn người cha này nhận con sao?"

Chỉ cần nói tới bệnh viện là được mà, cần gì cứ muốn tới An Lạc khám, trừ khi ở đó đều là người cô ta sắp đặt từ trước. Người bình thường có thể nói ra tên bệnh viện mình muốn đến, cần bản không ai để ý, nhưng người phụ nữ này từ đầu tới cuối đều biểu hiện giấu giấu giếm giếm giống như bị nói trúng tim đen, làm cho người khác mỗi lúc một hiềm nghi.

"Anh... ngay cả anh cũng giống như mẹ đều đang ép em? Tâm tình người mang thai đều thất thường lên xuống, tâm tình bị rối loạn cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ, Trạch, em chỉ cần nghỉ ngơi, em không muốn đến bệnh viện nữa, đừng ép em, em thật sự rất mệt mỏi." Sắc mặt Tư Duệ An càng ngày càng tái đi, cô ta nói năng liên không có trật tự, là cô ta đang sợ, sợ tất cả mọi chuyện bị phơi bày...

"Được thôi, cô mệt không muốn đến bệnh viện khám, tôi thật không có cách nào, vậy phải đành mời bác sĩ tư nhân tới khám." Lưu Hàn Trạch càng chắc chắn với nhận định của mình, người phụ nữ này nhất định đã làm điều gì mờ ám nếu không sẽ không chột dạ như bây giờ."Hàn Phi, gọi người."

"Thế nào rồi?" Diệp Nhu thấy bác sĩ khám xong liền đứng lên hỏi. Tư Duệ An lúc này thật giống người điên, thế nào cũng không chịu để bác sĩ khám, khẳng khái bảo mình bị chẩn loạn tâm lý không thích hợp gặp bác sĩ. Diệp Nhu đã sống tới chừng này tuổi, trải qua bao nhiêu chuyện, gặp biết bao nhiêu loại người, há lại để người phụ nữ này lừa gạt được

"Cô Diệp vẫn là nên tự đến xem đi ạ."Nữ bác sĩ lắc đầu sau đó đi tới chỗ bàn sắp xếp dụng cụ vào túi của mình, trong lòng cười nhạt.

Diệp Nhu lúc nào vẫn chưa hiểu ý bác sĩ muốn nói gì, chỉ là khi thấy mảnh silicon màu da để ở trước giường Tư Duệ An, trong nháy mắt liền trở nên cảm phẫn. Người phụ nữ này cư nhiên lại dám mua bụng bầu giả để giả mang thai?

"Đây... Sao cô lại làm những chuyện vô si như vậy? Người đàn bà điên này, thật tức chết tôi rồi..."Diệp Nhu vừa nói vừa thở hồng hộc, Luru Hàn Phi thấy mẹ không ổn liền đưa mẹ ra ngoài, chuyện này vẫn nên để Luru Hàn Trạch xử lý thì hơn.

"Tại sao lại làm thế?"Luru Hàn Trạch tựa như satan, chỉ hận không thể bóp chết người phụ nữ trước mắt mình.

"Tại sao? Anh còn hỏi tại sao? Em yêu anh, anh phải là của em, người phụ nữ đánh ghét Cố Mai Nhân kia dựa vào cái gì mà cướp anh đi, cô ta không xứng..."Tư Duệ An như một con hổ bị thương, chỉ biết kêu gầm lên đầy oán, tất cả kế hoạch của cô ta bấy lâu nay lại chỉ sụp đổ trong phút chốc... Cô ta không chịu nổi đã kích này.

Chát

Thanh âm thanh thúy vang lên, Tư Duệ An vừa dứt lời đã ăn trọn cái bặt tai của Luru Hàn Trạch, cô ta bị đánh đi đầu óc xoay vòng vòng, chỉ mơ hồ thấy cánh môi của anh nhếch lên đầy kinh thường.

"Cô ấy không xứng? Vậy cô xứng sao? Nếu là trước đây, tôi sẽ yêu cô đến phát điên, nhưng hiện tại, càng nhìn cô tôi chỉ càng thấy chán ghét."

"Trạch... anh không thể nói em như vậy... em là Tiểu An của anh..."

"Thu lại bộ dạng đó của cô đi, cùng với món đồ ghê tởm trên giường kia nữa, cút đi cho khuất mắt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Gặp lại

Cố Mai Nhân bước ra khỏi siêu thị, tay vừa cầm túi đồ mới thanh toán xong, tay kia ôm cái bụng tròn như dưa hấu của mình. Cô đứng trên vỉa hè, nhìn tới nhìn lui, sao Khương Mặc còn chưa tới? Cố Mai Nhân muốn ra ngoài mua chút đồ tắm bỏ cho đứa bé, Khương Mặc vốn định đi theo cô nhưng vừa tới cổng bệnh viện thì lại có cuộc họp cổ đông khẩn cấp. Hần nói khi nào cô mua đồ xong thì gọi cho hắn, hắn sẽ đến đón cô. Cố Mai Nhân gọi điện xong, đứng chờ 10 phút thì nghĩ lại, thời gian này đã làm phiền Khương Mặc quá nhiều rồi, không thể vì mình mà để hắn bỏ lỡ cuộc họp quan trọng như thế. Cô lấy điện thoại ra gửi một dòng tin nhắn báo hắn không cần phải tới đón, cô sẽ bắt taxi đi. Lại chỗ ghế đá ngồi, ngồi ở đây một chút rồi hắn về cũng được.

Luru Hàn Trạch lái xe đi ngang qua đường XX, lúc trước Cố Mai Nhân và anh thường cùng nhau đi siêu thị ở gần đây. Vì niệm tình cũ, anh cũng không truy cứu chuyện xấu mà Tư Duệ An, với điều kiện cô ta không được xuất hiện trước tầm mắt của anh và Cố Mai Nhân nữa. Trải qua nhiều sóng gió như vậy, là anh không giữ được lập trường của mình, rõ ràng đã từng bị người phụ nữ kia lừa một lần nhưng vẫn không rút kinh nghiệm lại bị lừa gạt thêm lần nữa, hôn nhân tan vỡ, vợ chồng đường ai nấy đi. Anh rất muốn đi gặp Cố Mai Nhân, muốn được nhìn thấy cô, muốn được chạm vào khuôn mặt nhỏ bé kia, ôm cô vào lòng, nói cho cô biết anh nhớ cô đến nhường nào. Nhưng anh không làm được, là không thể chứ không phải là không muốn. Anh có tư cách gì đến gặp cô? Lựa chọn sai lầm cũng đã đưa ra, cơ hội vẫn hồi hầu như bằng không. Việc làm duy nhất để thỏa mãn nỗi nhớ nhung là gặm nhấm những kỉ niệm, dù biết nó chỉ là quá khứ nhưng chỉ cần còn một chút kỉ niệm về hai người, anh vẫn sẽ cố gắng cất giữ cẩn thận, nâng niu như bảo bối.

Luru Hàn Trạch dừng xe trước siêu thị, ngăn người nhìn công siêu thị người ra người vào tấp nập, bất giác trong khoé mắt đã nổi lên một tầng hơi nước. Cảnh vật vẫn còn đó, nhưng người thì mãi xa rồi.

Luru Hàn Trạch đưa tay lên xoa xoa mắt, sau đó khởi động lại xe, vừa định cho xe chạy thì tầm mắt anh dừng lại ở chỗ hàng ghế đá trên vỉa hè trước siêu thị. Cả người truyền đến một hồi kinh ngạc, không nghĩ tới lại có thể gặp Cố Mai Nhân ở nơi này. Luru Hàn Trạch chỉ định nhìn ngắm cô một lúc rồi rời đi, dù sao anh cũng chẳng còn mặt mũi nào mà gặp cô, nhưng khi nhìn thấy vùng bụng tròn trịa của cô thì lục phủ ngũ tạng đều căng cứng, Luru Hàn Trạch không chút suy nghĩ mà vội mở cửa xe đi tới chỗ Cố Mai Nhân.

Cố Mai Nhân đọc tin nhắn trả lời của Khương Mặc, vừa cắt điện thoại vào túi áo thì thấy bóng của một thân ảnh đang đổ xuống người mình. Khoảnh khắc ngẩng đầu lên, Cố Mai Nhân có cảm giác như cách ba thu mới tương trùng, nhìn đắm đắm người vừa xa lạ vừa quen thuộc trước mắt. Chỉ có mấy tháng không gặp thôi, anh ấy đã gầy đi rồi, khí sắc hình như cũng không chút lấm. Nghĩ tới đây, Cố Mai Nhân cảm thấy mình thật nực cười, người đàn ông này tốt hay không đã có người phụ nữ kia chăm sóc rồi, đầu đến lượt cô phải bận tâm.

"Em... Đạo này sống có tốt không?"

"Rất tốt, cảm ơn Luru tiên sinh đã hỏi thăm."Cố Mai Nhân hơi nhếch khoé môi, nếu nói bản thân sống không tốt, có phải người đàn ông này liền nghĩ cô dứt khỏi anh ta liền không chịu được, sẽ nhớ anh ta đến đau khổ cùng cực không?

Nghe đến ba chữ "Luru tiên sinh" tâm Luru Hàn Trạch không nhịn được mà nhói lên một cái. Thì ra cô ấy đã sớm đem mình coi là người xa lạ rồi. Anh biết mọi chuyện thành ra thế này là do anh đáng đời, nhưng đến khi cô tận miệng nói ra, tâm anh vẫn như thế đau nhức. Nhưng dù sao cô ấy sống tốt là được, ít ra còn sống tốt hơn cả anh, lại nghĩ bản thân là cái quái gì, đáng để cô ấy phải lưu tâm sao?

"Nếu không còn chuyện gì, tôi đi trước đây."Đối với cuộc hội ngộ giữa vợ chồng mới ly hôn, cô thật không có hứng thú.

Cố Mai Nhân xách đồ đứng dậy rồi đi, đi được vài bước liền nghe giọng Luru Hàn Trạch truyền tới.

"Nhân, em vẫn nên giải thích với anh chuyện em mang thai chứ?"Đến bây giờ anh vẫn không thể thích nghi được với sự thật là cô đã mang thai, cái bụng tròn trịa kia đoán chừng cỡ sáu bảy tháng trùng khớp với thời điểm cô rời đi. Nếu đó thật sự là con anh, anh lại càng cảm thấy mình còn khổ nạn hơn trong tưởng tượng. Vợ mang thai lại không biết, thế mà còn quan tâm đến một đứa con chưa từng xuất hiện trên cõi đời này.

Không đợi Cố Mai Nhân đáp lời, Luru Hàn Trạch đã bước tới nắm tay cô dẫn đi, động tác cực kì nhẹ nhàng để không ảnh hưởng đến đứa bé không bụng cô.

"Anh làm gì thế?"Cổ Mai Nhân thấy hành động bất thường của anh, cả người đều giãy dụa thoát khỏi sự khống chế của anh, anh ta định cướp đứa bé đi sao? Không được, cô không cho phép.

"Đừng động, anh chỉ muốn nói chuyện với em. Chúng ta lên xe rồi nói."Luru Hàn Trạch đương nhiên biết Cổ Mai Nhân đang nghĩ gì, trong lòng dâng lên một cỗ bất lực, đối với cô ấy anh thật sự tàn nhẫn thế sao?

Ngồi trên xe, Cổ Mai Nhân ngoài mặt đều mang vẻ mặt lạnh nhạt mà ứng phó Luru Hàn Trạch, nhưng trong lòng lại lo lắng sợ anh sẽ tìm cách cướp đi đứa bé. Không phải còn đang hạnh phúc bên Tư Duệ An sao, còn muốn tranh giành đứa bé với cô làm gì?

"Anh xin lỗi. Tất cả mọi chuyện xảy ra đều do anh. Thật ra anh biết mình không có tư cách gặp em, chỉ là vô tình nhìn thấy em anh liền không nhịn được muốn nhìn một chút xem em có sống tốt hay không..."Luru Hàn Trạch cười khổ, câu "xin lỗi" này anh đã muốn nói ra từ lâu rồi, nhưng bây giờ mới có cơ hội đã nói ra. Thiếu cô ấy lâu như vậy, rốt cuộc cũng phải trả rồi.

Cổ Mai Nhân còn tưởng anh sẽ đề cập đến quyền nuôi dưỡng của đứa bé, lại không nghĩ tới anh lại xin lỗi cô, nhưng hiện tại xin lỗi thì có ích gì, ly nước đổ đi rồi làm sao mà lấy lại được, cô sớm đã không cần tới lời xin lỗi của anh rồi.

"Nhân, thật ra Tư Duệ An không hề mang thai, cô ta làm giả giấy xét nghiệm, giả mang thai để lừa anh. Mà anh lại mù quáng nghe theo, cái gì cũng không rõ, làm tổn thương tới em. Thật xin lỗi."Càng nói Luru Hàn Trạch lại càng cảm thấy hổ thẹn, ngoài xin lỗi ra cũng chẳng còn lời nào để nói nữa.

"Chuyện Tư Duệ An tôi đã biết trước đó rồi. Luru tiên sinh, tôi biết anh có chỗ khó của anh, đứng trước 2 sự lựa chọn như vậy đúng là nên làm theo lý trí. Tôi cũng biết tình cảm không thể cưỡng cầu, anh không yêu tôi, tôi không trách anh. Nhưng cầu xin anh đừng tranh giành quyền nuôi dưỡng đứa bé, chúng ta đã ly hôn rồi, tôi không yêu cầu tài sản gì cả, tôi chỉ cần đứa bé này."

Luru Hàn Trạch không yêu cô, cô không thể trách anh, nhưng anh ta không được đưa đứa bé đi, đứa bé này là sinh mạng của cô, cô không thể để bất kì ai cướp nó đi.

"Anh có yêu, thật sự có... Anh cũng không cướp đứa bé của em. Anh chỉ muốn nói, bây giờ em đang mang thai, có thể để anh chăm sóc cho em được không? Lúc đứa bé chào đời, anh có thể đến thăm con không?"Luru Hàn Trạch thấp thòm chờ đợi câu trả lời, tự hỏi có phải anh đòi hỏi rất quá đáng không?

"Anh không cần phải chăm sóc tôi, tôi tự biết chăm sóc bản thân mình. Còn chuyện sau này của đứa bé, anh là cha nó, anh có quyền đến thăm nó."Tới đây là được rồi, cô không muốn lún quá sâu vào mối quan hệ với người đàn ông này, dây dưa không rõ ràng khiến bản thân mệt mỏi.

"Cảm ơn em."Nghe cô trả lời, dù cô cho anh đến thăm con nhưng vẫn cảm thấy hụt hẫng, cô ấy chán ghét được anh chăm sóc đến vậy sao?

"Xong chuyện rồi, tôi đi đây."

Vừa dứt lời, Cổ Mai Nhân cũng không muốn nán lại không một giây nào, trực tiếp mở cửa xe rồi đi.

Luru Hàn Trạch nhìn theo đến khi cô lên xe taxi, chiếc xe đi dần mất hút mới thôi không nhìn nữa. Đầu anh gục xuống vô lăng, cảm giác hối hận cùng thống khổ lan khắp tâm trí. Nghiệp là do anh tạo ra, còn có thể trách ai?

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Có Áy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tự mình đa tình

"Tôi còn tưởng sẽ về trẻ hơn cậu, sao lại thành cậu về trẻ thế?"Khương Mặc đem đồ siêu thị mới mua giúp Cổ Mai Nhân cất vào tủ, phát hiện ra cô có mua loại snack vị rong biển hẳn thích lại còn mua liền mấy gói lớn khiến hắn thật sự rất cao hứng.

"Cảm thấy thời tiết hôm nay đẹp nên đi lòng vòng một chút."Cổ Mai Nhân đáp lời, mở hộp sữa bột ra pha một ly sữa nóng, bé cưng của cô đói rồi.

"Vậy sao?"Khương Mặc cũng không để tâm lắm, tay nhanh nhẹn mở gói snack ra ăn, vừa ăn vừa cảm thán sau này nên ném thử vị của xem sao.

"Thật ra tôi đã gặp Luru Hàn Trạch."Cổ Mai Nhân không giấu giếm, cô đem chuyện của hôm qua đã gặp người đàn ông kia thành thực kể lại, nói xong cũng làm như không có gì uống một hơi cạn sạch ly sữa, về mặt điềm nhiên tựa như chuyện gì vừa kể xong chẳng hề liên quan gì tới mình, chỉ là câu chuyện phiếm bình thường.

Khương Mặc ăn định nửa gói nghe cô nhắc tới 3 chữ "Luru Hàn Trạch" kia khẩu vị đang tốt đẹp bỗng chốc bay biến đi hết. Lại nhìn về mặt không cho là đúng của Cổ Mai Nhân nhất thời có chút ngờ nghệch.

"Anh ta thật sự không giành quyền nuôi con với cậu sao? Đột nhiên lại tốt bụng như thế đúng là làm người khác bất ngờ mà."

"Cũng không trách anh ấy hết được, một bên là trách nhiệm một bên chẳng là gì như mình, đặt lên bàn cân có nhắm mắt cũng sẽ chọn bên kia."

Ngay từ đầu là cô đánh giá bản thân mình quá cao, nghĩ lại chỉ thấy châm chọc, cô một mực chờ đợi cùng tin tưởng vào tình yêu kia, nhưng cô vẫn không phải sự lựa chọn đầu tiên của của người đó.

Dù sao chuyện gì cũng qua rồi, cô không muốn nhắc tới cũng không muốn nhớ lại nữa.

Từ sau hôm gặp lại Cổ Mai Nhân, Luru Hàn Trạch cảm thấy bản thân như được cứu rỗi khỏi sự bế tắc, anh và cô cũng không thực sự đã đoạn tuyệt mọi quan hệ, bởi vì bọn họ còn có một đứa con, đó chính là kết tinh tình yêu cũng là cầu nối duy nhất của hai người. Tất cả vẫn chưa phải đều vô vọng, anh vẫn còn có một lý do để có thể quan tâm tới cô, có thể được nhìn thấy cô, thế là đủ rồi.

Dù vậy Luru Hàn Trạch biết rõ mình vẫn không thể lấy cơ bản thân là cha đứa bé mà đường hoàng gặp cô, chỉ được nhìn thấy cô từ xa đã là tốt lắm rồi, còn hơn là không có một chút tư cách nào để tìm cô.

Sau khi biết cô đang ở cùng Khương Mặc, tâm không nhịn được mà đau nhức khó chịu, nhưng anh có thể làm gì được, anh ta tốt xấu gì vẫn hơn một người không biết phân biệt thật giả như anh, hơn nữa còn đem Cổ Mai Nhân chăm sóc thật chu đáo. Anh nộp đơn đến công ty xin nghỉ dài hạn, nghỉ đến lúc cô sinh con ổn định xong mới bắt đầu đi làm lại. Ngày nào anh cũng lái xe đến chỗ cô ở, chỉ có thể đậu xe nơi góc khuất nhìn ngắm cô tưới cây, đi dạo, cho chó ăn, còn thấy cô đứng trước cổng tiền Khương Mặc đi làm, đưa hộp cơm cho hân. Đáng lẽ người cô tiền đi làm, làm cơm hộp là làm cho anh, mà anh tự tay hủy đi hết thấy sự tốt đẹp đó. Anh thực sự ganh tỵ với Khương Mặc cũng thật ngưỡng mộ anh ta, anh ta sau này chắc chắn sẽ trở thành một người chồng tốt...

Như thường lệ, Luru Hàn Trạch lái xe đi theo sau xe của Cổ Mai Nhân đang đưa cô tới siêu thị. Việc anh cảm thấy vui vẻ nhất chính là có thể dõi theo sau cô trên các con phố đi bộ, công viên, nhìn cô đang chăm chú đọc dòng chữ hướng dẫn trên món đồ nào đó ở siêu thị, ngắm cô mỉm cười khi thấy những bộ đồ trẻ em dễ thương. Nếu là trước đây, anh sẽ cảm thấy bản thân thật nhàm chán, như một người điên đang lãng phí thời gian của mình, nhưng hiện tại anh lại thấy rất thoải mái.

Anh đi theo sau cô khi cô đang chăm chú lựa những bộ đồ trẻ em ở một quầy quần áo trong siêu thị. Hình ảnh này làm anh nhớ tới lúc trước anh và cô cũng từng trước trung tâm thương mại lựa đồ cho đứa con sau này của bọn họ. Nếu lúc đó Tư Duệ An không xuất hiện, nếu lúc đó anh không tin những lời cô ta nói, vậy thì bây giờ anh đã có thể sánh bước bên cô, cùng cô lựa quần áo cho đứa bé. Tiếc là, trên đời này không có hai chữ "nếu như"...

Luru Hàn Trạch bước chậm chậm theo bước chân của cô, anh luôn giữ một khoảng cách nhất định với cô để cô không phát hiện ra mình, không phải anh nhát gan, chỉ là Cổ Mai Nhân không muốn nhìn thấy anh, nếu gặp anh khiến cô khó chịu như vậy thì anh cũng không muốn làm bản mặt cô, tránh để tâm tình không tốt lại ảnh hưởng tới đứa bé trong bụng. Bỗng nhiên Cổ Mai Nhân dừng lại ngay trước quầy đồng hồ cao cấp, cô nhìn chăm chăm nhìn chiếc đồng hồ Orient RA-AG0001S10B. Luru Hàn Trạch liền hiểu ra, lúc trước cô có tặng anh một cái như vậy, ban đầu vì chán ghét cô nên cô hao tâm tốn trí vì mình thế nào anh cũng đều không có thiện ý, nếu không phải lúc đó đang ở trước mặt mẹ anh cũng không nhận. Giờ nghĩ lại chỉ thấy thật mỉa mai, hiện tại nếu cô ấy không lạnh nhạt với anh đã là cảm tạ trời đất lắm rồi, huống gì là tặng một chiếc đồng hồ. Nhưng cô ấy nhìn lâu như thế làm gì? Lễ nào nó làm cô nhớ đến chuyện không vui trước đây?

Cổ Mai Nhân thần thờ nhìn chiếc đồng hồ một lúc thì lũ trẻ đùa nghịch đua thi với nhau đẩy xe đẩy hàng, tốc độ rất nhanh giống như thi xem ai đẩy nhanh hơn. Cổ Mai Nhân chìm trong suy nghĩ của mình mà không phát hiện ra những chiếc xe đẩy hàng kia đang tiến nhanh về phía mình.

"Di ơi tránh ra." Bọn trẻ hét lớn, bọn nó đang đẩy nhanh như vậy sao có thể dừng lại đột ngột được.

"Nhàn, cẩn thận."Luru Hàn Trạch không chút suy nghĩ đến hậu quả sau cùng, chỉ lo trước mắt người phụ nữ anh yêu và đứa con của bọn họ với mệnh hệ gì, liền chạy tới một tay vòng qua người cô một tay kéo cô qua một bên tránh những chiếc xe đẩy hàng lao vun vút kia.

Cổ Mai Nhân vừa mới hoàn hồn lại thêm một trận hoảng hốt, không ngừng trách mắng bản thân sao lại bất cẩn như vậy, nếu đứa bé bị làm sao cô cũng không muốn sống nữa, đã được 8 tháng rồi, chỉ chờ mỗi việc ra đời thôi, người làm mẹ như cô đúng là đáng mắng mà. Vừa quay lại định cảm ơn người đã cứu giúp mình, lời chưa bật ra đã nuốt vào trong cổ họng. Anh ta làm gì ở đây?

"Di ơi, tụi con xin lỗi ạ. Di có bị làm sao không ạ?"Lũ trẻ giữ được chiếc xe đẩy hàng đứng im xong liền chạy lại chỗ cô xin lỗi. Cha mẹ bọn nó dạy làm sai đã thương người khác nhất định phải xin lỗi a

"Thế nào lại không làm sao? Mấy đứa trò chơi vừa rồi nguy hiểm thế nào không? Cô ấy bụng bầu to như vậy đụng một cái sao mà chịu nổi?"Luru Hàn Trạch vừa thấy "hung thủ" suýt chút nữa đụng vào hai sinh mệnh của anh đầu liền bốc hỏa không nhịn được nổi giận đùng đùng. Hiếm có khi anh nóng tính như thế, nhưng lần này đã vượt quá sự kiềm chế của anh rồi.

"Thôi bỏ đi, trẻ nhỏ ham chơi không hiểu chuyện, đừng chấp nhặt làm gì."Cổ Mai Nhân thấy Luru Hàn Trạch tức giận liền ngăn ra, sau đó thấy lũ trẻ xì mặt xuống như sắp khóc liền vội can ngăn, cô nhìn xuống lũ trẻ mỉm cười ôn hoà"Mấy đứa đi đi, không sao đâu."

Đội lũ nhỏ đi hết, Cổ Mai Nhân quét mắt về phía anh, ánh mắt bắn ra tia dò xét. Luru Hàn Trạch cảm nhận được ánh mắt của cô, như con cú con chột dạ mở miệng:

"Em nhìn anh như thế làm gì?"

"Anh làm gì ở đây?"

"Anh...đi dạo, dù sao rảnh rồi không có chuyện gì làm nên muốn đi đây đó một chút."

"Ồ, vậy sao?"

Cổ Mai Nhân nhướn mày, cất cao giọng, trong giọng nói pha chút mỉa mai.

"Thật trùng hợp lại gặp em. Chúng ta thật có duyên."

Ngay cả Luru Hàn Trạch sau khi nói ra câu đó cũng cảm thấy da mặt của mình quá dày, đủ đem đi nặn bột nướng bánh luôn rồi.

"Nhàm chán." Cổ Mai Nhân không muốn đôi co với anh, bỏ lại hai chữ xong liền quay người bỏ đi. Cô lại quên mất, khi cần thiết, da mặt của người đàn ông này sẽ dày lên đến một tầm cao mới.

"Nhàn, đợi anh."Luru Hàn Trạch đuổi theo cô, đang là bà bầu mà sau lại đi nhanh thế chứ."Em đi từ từ thôi, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé đấy."

Khi Luru Hàn Trạch đuổi kịp cô, trên khuôn mặt điển trai vẽ ra một nụ cười tuần mỷ thì Cổ Mai Nhân xoay người lại nhìn anh, khoé miệng gấu cọt:

"Luru tiên sinh cũng thật rảnh rồi, nếu có chuyện gì mời nói, tôi không có dư dả thời gian để tiếp anh."

"Chăm sóc, quan tâm em không phải chuyện rảnh rồi."Nụ cười trên mặt tắt ngấm, chân mày hơi chau lại, lại là ba chữ Luru tiên sinh kia, thật sự rất khó nghe.

"Tôi có thể tự chăm sóc bản thân, không cần Luru tiên sinh phải nhọc lòng."Cổ Mai Nhân âm thầm mở miệng, nếu là trước kia chắc chắn cô sẽ tin lời này là thật, lại còn vì câu nói ấy là trong lòng nở hoa vui vẻ cả ngày, nhưng đó là không có của bây giờ, đã nếm qua trải đắng, sao còn ngu ngốc như trước nữa.

"Vậy...vì sao lại nhìn chiếc đồng hồ kia lâu như vậy, đến nỗi không phát hiện ra nguy hiểm. Có phải..."Cổ Mai Nhân còn để tâm tới anh không? Một chút thôi cũng được...anh chưa kịp nói tiếp cô đã ngắt lời anh.

"Luru tiên sinh đa tâm rồi, tôi chỉ nhìn chiếc đồng hồ kia thuật mắt, lại đang suy nghĩ nếu đeo lên tay của Khương Mặc sẽ thế nào, suy nghĩ của tôi không có sâu xa giống tiên sinh đây."Cổ Mai Nhân biết anh định nói chuyện gì, đúng, cô nhìn chiếc đồng hồ kia lại nhớ đến chuyện trước đây, cô chán thành như vậy, yêu anh ta như vậy, rồi cuộc tâm ý của mình lại bị anh chà đạp không thương tiếc. Cô vẫn nhớ rất rõ, chiếc đồng hồ nằm trong thùng rác, mặt đồng hồ bị vỡ hết cả. Đồng hồ vỡ, tâm cô cũng đã nát, sẽ không lành lại được nữa.

Chiếc đồng hồ đó nhắc nhở cô, bản thân đã từng đau đớn thế nào, để cho cô không si tâm vọng tưởng, không ngã hai lần trong một cái hố.

"Được, anh hiểu rồi."Lưu Hàn Trạch cố gắng nặn ra một nụ cười khổ, trong lòng đầy đau nhức, cảm giác rét buốt chiếm lấy tâm thần anh, lạnh lẽo, toàn là lạnh lẽo.

Tại sao lại hỏi câu ngu ngốc như vậy chứ?Thật nực cười, mày lại quên chính mình đã từng làm gì à? Cô ấy giờ đây xa cách khinh thường mày cũng là do mày tự làm tự chịu, giờ lại tự mình đa tình cái gì?

Ngược nam nữa không mn ời?

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Dừng lại ở đây được rồi

Cho dù chuyện Cố Mai Nhân thắng thua tuyệt Lưu Hàn Trạch ngày hôm đó, Lưu Hàn Trạch cũng không vì sự thất bại đó mà ngừng việc quan tâm đến cô như trước. Anh vẫn luôn lái xe đến nơi ở của Cố Mai Nhân, đỗ xe sau góc khuất nhìn ngắm cô tưới cây, cho chó ăn hay đi dạo như bình thường. Chỉ là Cố Mai Nhân cũng đã phát giác được sự xuất hiện của anh, cô ấy lại càng ít ra khỏi cửa hơn, điều này làm cho Lưu Hàn Trạch cực kì buồn bã. Ai bảo lúc trước bản thân có nhưng không biết trân trọng, trước khi hoà hảo với cô, có một đoạn thời gian Lưu Hàn Trạch thường lấy cớ đi công tác xa hoặc luôn về nhà muộn, nguyên lai là bởi vì chán ghét nhìn thấy cô mới chọn cách thức như vậy để tránh mặt cô. Thay vì ở trước mặt cô sẽ không nhìn được mà nói vài câu khó nghe, thôi thì cứ lạnh đi để tâm tình không kích động. Hiện tại là tình huống gì chứ? Rõ ràng là tự lấy đá đập vào chân mình mà.

Ba ngày liên tiếp Cố Mai Nhân không hề bước ra khỏi nhà nữa bước, chính là vì không muốn nhìn thấy Lưu Hàn Trạch. Ngày nào anh ta cũng đến đây, Cố Mai Nhân may là đã biết được anh ta luôn quan sát mình, nếu không chẳng biết anh ta nhìn trộm mình bao lâu nữa.

Cố Mai Nhân đứng ở cửa sổ, tay nhẹ vén rèm qua một bên, quả nhiên Lưu Hàn Trạch còn đứng ở đó, Lưu Hàn Trạch nhìn cửa lớn rất lâu, tựa hồ đem tất cả hy vọng gửi gắm vào đó, chỉ cần cánh cửa mở ra một lần thôi đã khiến anh cảm thấy vui vẻ cả ngày, nhưng không có, cánh cửa ấy vẫn đóng chặt ngày qua ngày không có mở ra. Cố Mai Nhân thấy Lưu Hàn Trạch cứ nhìn mãi vào cửa lớn, bất giác lại cảm giác được sự khổ sở trên khuôn mặt của anh, hy vọng là cô nhìn nhầm, bây giờ anh ta thâm tình cho ai nhìn chứ?

"Cậu không muốn ra đó à?Dù tôi ghét anh ta nhưng bây giờ trông anh ta cũng thật đáng thương."Khương Mặc ngồi trên sofa đọc sách, tình ý nhìn Cố Mai Nhân.

"Cậu hy vọng tôi ra đó gặp anh ta?" Cố Mai Nhân quay sang nhìn Khương Mặc, đôi mắt mang tia dò xét, không phải trước đây Khương Mặc thấy ghét Lưu Hàn Trạch sao? Lúc nào cũng can đảm cô phải cách xa người đàn ông đó ra, giờ lại cảm thấy anh ta đáng thương? Đối với người cố chấp như đại cô thụ Khương Mặc này, ghét ai thì nhất định ghi hận tới già, làm gì có chuyện đồng cảm chứ?

"Đương nhiên không hy vọng, nhưng mà sau tất cả, anh cũng đã hối hận quan tâm đến cậu như vậy, nếu cậu còn tình cảm với anh ta thì nên quay về đi. Dù sao hai người có kết cục thế này đều là do tôi với Tư Duệ An tạo ra, tôi đã mất đi tư cách được ở bên cậu, nhưng người đàn ông đó thì còn..."Nhắc tới loại chuyện mình đã gây ra, tay hắn không nhịn được nắm chặt lại, so với Lưu Hàn Trạch, hắn cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao.

"Cậu không muốn tôi ở đây nữa à? Xem khuôn mặt nghiêm trọng đó kia..."Cố Mai Nhân nhìn bộ dạng căng thẳng nghiêm túc của Khương Mặc liền thấy có chút buồn cười.

"Hạt mầm, tôi hy vọng cậu được hạnh phúc."Khương Mặc phức tạp nhìn Cố Mai Nhân, muốn gỡ chuông phải tìm người buộc chuông, nếu Lưu Hàn Trạch đã hối hận muốn bù đắp, Cố Mai Nhân vẫn còn tình cảm thì người có thể khiến cô hạnh phúc chỉ có thể là Lưu Hàn Trạch. Bọn họ vốn dĩ đã hạnh phúc, nếu không phải vì hắn tưởng cô và Lưu Hàn Trạch vẫn còn tình trạng xa cách nên mới lo lắng về nước để đưa cô đi, hẳn cho là giải thoát cô khỏi cuộc hôn nhân đau khổ ấy, nhưng thật ra lại cướp đi hạnh phúc của cô ấy. Khương Mặc hắn mới là người có lỗi nhiều nhất.

"Tôi và anh ta đã kết thúc rồi, không quay lại được nữa."Cố Mai Nhân cười nhạt, làm sao có thể quay về bên anh ta được chứ, nếu quay về thì chắc đó mới là chuyện đáng cười nhất.

Bước sang ngày thứ bảy kể từ khi Cố Mai Nhân cảm rẽ ở trong nhà, thật sự là bị bức đến muốn phát điên. Cố Mai Nhân muốn đến thư viện thành phố, muốn đến công viên hay quảng trường để đi dạo hít thở không khí, mấy ngày nay trời đẹp như vậy mà.

Bốn giờ chiều, Cố Mai Nhân lơ đãng nhìn ra cửa sổ đã được vén rèm lên, xe của Lưu Hàn Trạch không còn đậu ở đó nữa, người cũng đi đâu mất tăm. Nếu không phải bây giờ mình đang mang thai thì chắc cô sẽ nhảy cẫng lên thì sung sướng mất. Cố Mai Nhân cầm túi xách đi ra ngoài, cô đứng trước cổng vườn ngục vươm vai, dùng hết sức bình sinh cảm thụ sự trong lành của không khí ngoài trời, đúng là không có người đàn ông kia thì bầu trời quang đãng biết mấy. Cố Mai Nhân đi bộ trên lề đường thì chiếc xe Porsche từ phía sau chạy tới, tốc độ không nhanh nhưng lại dọa cô hết hồn. Lưu Hàn Trạch dừng xe bên cạnh cô, ung dung mở cửa bước xuống xe, trên mặt còn mang theo ý cười nồng đậm.

"Anh tưởng em sẽ cảm rẽ luôn trong căn nhà đó."Lưu Hàn Trạch chờ cô lâu như vậy mà không được nhìn thấy cô, chỉ sợ say rồi đi một chút thì lại có thể gặp được, chẳng biết là tình cờ hay may mắn nữa.

"Nếu cảm rẽ luôn ở nhà mà không cần gặp phải anh, tôi tình nguyện ở đó suốt đời."Chẳng biết từ khi nào, mỗi lần gặp Lưu Hàn Trạch cô đều nặng lời như vậy, nhưng nếu có thể để anh ta thôi đeo đám thì lời lẽ sắc bén hơn nữa cô cũng sẽ nói.

Lưu Hàn Trạch biết bây giờ Cố Mai Nhân sẽ chẳng còn là người phụ nữ từng yêu mình say đắm, cô ấy giờ đối với anh không chán ghét cũng là lạnh nhạt, nên cũng đã và đang thích nghi với điều này, không giống như lần đầu nghe xong lại đau đến không thở nổi, giờ thì vẫn có nhức nhói nhưng đã chấp nhận được sự thật rồi.

"Thật ra...lúc này anh rời đi là vì nghe thấy tiếng rao bán kẹo bông dạo gần đây, anh nhớ trước kia em thích ăn kẹo bông liền lái xe đi theo hướng tiếng rao phát ra..."Lưu Hàn Trạch luôn để một tay ở phía sau lưng lúc gặp cô, lần này anh đưa tay về phía trước, trên tay đang cầm kẹo bông hướng đến trước mặt cô."Cho em."

Lưu Hàn Trạch cười cười, dáng vẻ của anh hiện tại thực giống với cậu thanh niên mới vào độ tuổi trưởng thành đang tặng quà cho cô gái mình thích, vừa ngây ngô lại có chút ngốc nghếch hoàn toàn không giống với Lưu Hàn Trạch lạnh lùng lúc đầu cô từng gặp, lại càng không giống như lúc Lưu Hàn Trạch mặt dày mày dạn đeo đuổi cô. Điều này làm cô có chút ngây ngốc không biết nên mở lời thế nào.

"..."

"Sao thế? Em không thích ăn kẹo bông nữa à?"Lưu Hàn Trạch thấy cô không nói gì thì chuyển mắt nhìn đi nhìn lại cây kẹo bông, rõ ràng là đứng vị có ấy thích mà.

"Anh không thấy bây giờ anh thấy nực cười sao?" Đến cô cũng chẳng hiểu nổi anh đang làm cái gì nữa. Không phải là không yêu cô sao, sao lại đi làm mấy cái chuyện dư thừa thế này chứ?

"Đối với em có lẽ rất nực cười nhưng đối với anh, thì nó giúp anh cảm thấy vui vẻ, thoải mái. Nhân, anh yêu em." Lưu Hàn Trạch không muốn giữ mãi ở trong lòng, cho dù thời điểm hiện tại mà nói ra câu này đúng là rất không thích hợp hơn nữa lại có thể sẽ làm cô nghĩ anh đang đùa giỡn cô, nhưng chỉ có nói ra, trong lòng mới không bức bối nữa.

"Vô vị." Đây là lần đầu tiên Cố Mai Nhân nghe Lưu Hàn Trạch nói ba chữ này, đúng là rất bất ngờ nhưng sau vài giây cô đã khôi phục lại vẻ mặt âm đạm như trước. Cố Mai Nhân à, này không thể tin vào lời nói sáo rỗng ấy được, lúc trước chẳng phải anh ta cũng muốn hoà hảo với mày nhưng sau đó vẫn đá mày đi đấy thôi.

Cố Mai Nhân định quay lưng bước đi thì Lưu Hàn Trạch nhanh tay giữ cô lại. Anh nắm lấy hai vai cô, trong mắt đều là yêu thương da diết cùng đau lòng.

"Tin anh, anh thực sự hối hận rồi. Nếu biết sẽ có kết cục này, ban đầu anh sẽ không cho Tư Duệ An đến gần chúng ta nữa bước, chúng ta có thể dọn nhà đi nơi khác sống, chúng ta sẽ không gặp phải người phụ nữ đó nữa..."

"Anh nói lời này còn có ý nghĩa gì chứ? Tôi vốn dĩ muốn ly hôn, muốn chúc phúc cho anh và Tư Duệ An vì ban đầu nếu tôi biết anh đã có bạn gái tôi tuyệt sẽ không kết hôn với anh, là tôi sai trước. Anh có biết lúc anh muốn bắt đầu lại với tôi tôi đã vui mừng biết bao nhiêu không, tôi vừa mừng vừa lo chỉ sợ đây là một giấc mộng. Tôi bị lời nói của anh mà phá vỡ quyết định của mình, rốt cuộc thì thế nào? Một con hề để xem anh và Tư Duệ An ân ái. Anh lại ở đây nói yêu tôi? Sau đó anh lại đá tôi ra khỏi cuộc đời anh như lúc trước đúng không? Đừng lại đi, tôi không muốn làm trò hề cho anh nữa." Cố Mai Nhân tức giận rống to với Lưu Hàn Trạch, tâm tình cô kiềm nén cất giấu bấy lâu nay lúc này đã không thể nhịn được nữa. Cô đã từng ngu ngốc tin anh ta một lần, nhưng anh ta đáp lại cô thế nào chứ?

"Nhân, chuyện đó sẽ không xảy ra nữa, chúng ta lãng phí thời gian đến mấy năm nhưng anh có thể dùng cả đời để bù đắp lại, đừng tức giận..." Lưu Hàn Trạch không nghĩ lời tỏ tình của mình sẽ kích động cô đến vậy, anh lại gây ra sai lầm lần nữa rồi. Nhưng những lời cô vừa nói ra, từng chữ từng chữ đều như nhát dao từng nhát từng nhát như muốn đâm thủng cả người anh, từng trận đều đau đớn khó chịu. Cô ấy nói hết ra anh mới nhận thức rõ mình cần bả đến thế nào...

"Giương vờ rồi sao có thể lành lại được, cho dù được dán lại bao nhiêu lần thì nó cũng chẳng quay lại như lúc ban đầu được. Tôi và anh, dừng lại ở đây được rồi."

Gà: Tui bắt đầu thấy tội ông Trạch rồi mn ơi))

Bạn đang đọc truyện *Em Hay Cô Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.